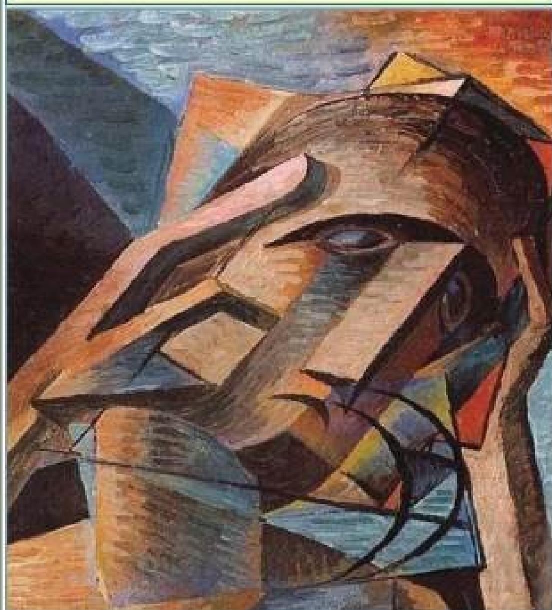
Jan Weiss

CASA CU O MIE DE ETAJE

Jan Weiss

CASA CU O MIE DE ETAJE

În românește de SANDA APOSTOLESCU

Editura DACIA
CLUJ-NAPOCA, 1976

Jan Weiss
Dům o tisíci patrech
Československý spisovatel,
Praha, 1958

Serie îngrijită de ION HOBANA

Coperta de FLORIN CREANGĂ

Prefață

Cititorul volumului În țara strănepoților noștri *(1957*[1]*) va încerca, fără îndoială, o surpriză parcurgând* Casa cu o mie de etaje *(1929). Nu numai tema, subiectul, atmosfera, dar și mijloacele de expresie artistică diferă într-o asemenea măsură, încât s-ar putea crede că avem de-a face cu doi autori. Și respectul adevărului ne obligă să recunoaștem că Jan Weiss a fost mai inspirat în tinerețe, chiar dacă viziunea sa asupra viitorului a evoluat apoi de la utopia-avertisment (specialiștii utilizează cu precădere termenul antiutopie), la anticipația constructivă.*

Pentru a înțelege mai exact geneza cărții de față și locul ei în ansamblul creației autorului, sunt necesare câteva date bio-bibliografice. Născut în 1892 la Jilemnice, în nordul Boemiei, Weiss participă la primul război mondial, mai întâi pe frontul italian, apoi pe cel rusesc, fiind luat prizonier în 1916. Internat în lagărul de la Tockoje, se îmbolnăvește de febră tifoidă, supraviețuind aproape printr-un miracol. Această experiență irepetabilă transpare mai cu seamă în Baraca morții *(1921),* Casa cu o mie de etaje *(1929) și* Regimentul nebun *(1930). În îndelungata sa activitate literară, scriitorul publică numeroase alte volume, dintre care amintim* Școala crimei *(1931),* Tăcerea e de aur *(1933),* El venea din munți *(1941),* Chemarea în ajutor *(1947),* Întâmplări vechi și noi *(1954). El moare în 1973, dedicându-și ultimii ani literaturii științifico-fantastice.*

Opera lui Weiss a trezit interesul firesc al criticii literare cehe, autorul fiind categorisit, în anii '30, drept suprarealist. Jiři Hájek, semnatarul prefeței versiunii franceze a Casei cu o mie de etaje,[2] *consideră că e vorba de o neînțelegere, deoarece primele cărți citate ar fi fost „anterioare tuturor manifestelor suprarealiste". Fără nici o intenție polemică, trebuie să precizăm că* Primul manifest *datează din 1924. Hájek crede, de asemenea, că „acest*

[1] *Editura Tineretului, 1963.*

[2] *Marabout, 1967 și 1974.*

«suprarealist avant la lettre» nu are de fapt comun cu mișcarea legată de numele lui André Breton decât un singur lucru: interesul față de continentul necunoscut al visului și al subconștientului. Totuși, la Weiss, visul nu este sustras conexiunii cu viața «în stare de trezie» și cu toate elementele conștiinței noastre: la el, visul este integrat totalității realului...” Mărturisim că acel „singur lucru comun” nu ni se pare deloc neglijabil. Pe de altă parte, nu afirma oare Breton, în manifestul citat și referindu-se la forțele subconștientului, că: „Există tot interesul în a le capta, a le capta mai întâi, pentru a le supune apoi, dacă este cazul, controlului rațiunii”?

Nu vom continua această confruntare oarecum abstractă. În definitiv, ceea ce ne interesează este să știm de ce vibrăm și astăzi, după aproape patru decenii, însoțindu-l pe Petr Brok în explorarea casei cu o mie de etaje.

Ceea ce izbește încă de la primele pagini este factura cinematografică a romanului. Nu ne gândim doar la modul eminamente vizual de a descrie întâmplări și personaje, la spațiul redus acordat introspecției, ci mai ales la prezența unor multiple ecouri din filmele epocii. Decorul îl amintește, uneori, pe cel din Cabinetul doctorului Caligari și din alte opere cinematografice ale expresionismului german. Deghizările lui Muller par să le repete pe cele ale lui Mabuse, din celebra suită a lui Fritz Lang. Mullerdomul însuși e un fel de Metropolis dement. Până și abundența afișelor și a reclamelor, sau redarea cu majuscule a unor dialoguri ne sugerează farmecul și servituțile filmului mut. Punerea în pagină a textului depășește astfel rolul pur funcțional care i-ar putea fi atribuit la o lectură grăbită, dobândind o valoare estetică.

O a doua remarcă preliminară se referă la pendularea între planul real și cel oniric, utilizată cu un deosebit simț al echilibrului. „Coșmarul” lui Brok, acele șiruri de oameni culcați pe paturi de scânduri și acoperiți cu mantale

cenușii, se dovedește a fi realitatea din care evadează sub impulsul febrei, pentru a se refugia în veritabilul coșmar al casei cu o mie de etaje. După un timp, evadarea devine un act conștient, sau semiconștient. Când imaginile realității năvălesc în creierul său obosit de himere, „Petr Brok tresare. Acesta - acesta e trecutul meu! Astea sunt amintirile pe care le pierdusem!” Iar mai târziu, își dă seama că: „Ajunge să-ți acoperi fața cu colțul mantalei - și toate dispar, se sfârșesc Colțul mantalei! Numai atât. Să nu uit asta!” Utilizarea frecventă a acestui substitut al procedeelor magice se datorează nu numai spaimei de „baraca morții” ci și faptului că rolul pe care-l joacă eroul în universul oniric corespunde aspirațiilor sale secrete.

Am ajuns astfel la ceea ce constituie cheia de boltă a romanului: revolta împotriva unei societăți care poartă în germene stigmatele Mullerdomului. Iată de ce proiecția fantastică nu voalează datele realității, ci le amplifică până la hipertrofiere. Casa cu o mie de etaje *este, de fapt, un zgârie-nori gigantic, „un oraș uriaș sub un singur acoperiș (Ideea va fi reluată în science fiction-ul modern, de pildă în* Lumea dinlăuntru *a lui Robert Silverberg, unde „monadele urbane” au - aluzie sau coincidență? - tot o mie de etaje). Cultul banului nu mai este implicit sau disimulat, ci fățiș, identificându-se cu adorația dumnezeului Muller. Așa se și explică, după opinia noastră, „transformarea” bursei în sanctuar, pe care prefațatorul versiunii franceze o pune pe seama „opticii particulare a visurilor... în care lucrurile își schimbă forma chiar în fața ochilor noștri”. (În același fel explică Hájek și prefacerea „sălii de așteptare a unei societăți de aviație interplanetară... în stațiune de selecție”, când e limpede că zborul spre alte stele al celor care nu fac parte din casta dominantă nu e decât o înșelătorie). În sfârșit, dictatura nu se mai ascunde sub măști democratice, proclamându-și la fiecare pas atotputernicia. Cititorilor anului 1929 putea să li se pară o alegorie cam sinistră sistemul întemeiat pe brutalitate,*

suspiciune și abjecție. Dar, peste numai patru ani, Hitler avea să devină cancelar al Reichului.

Trimis pe Insula Trufiei ca să dezlege tainele Mullerdomului, împuternicit de congresul judecătorilor Statelor unite ale lumii să-l ucidă, la nevoie, pe dictator, Petr Brok descoperă nu numai nenumăratele chipuri ale sclaviei, ale supunerii oarbe sau calculate, ci și semnele împotrivirii - de la ura neputincioasă a „bătrânului” orb de treizeci și trei de ani, până la revolta armată a muncitorilor conduși de Vítek din Vítkovice. Datorită justițiarului invizibil, mârșavul plan de contraatac eșuează. Înainte de a se întoarce definitiv în lumea reală, Brok asistă la asaltul răzvrătiților și le pecetluiește victoria prin gestul cu care străpunge inima lui Ohisver Muller, împlinind speranța tragică a primului său interlocutor: „Fă-ne, pe mine și pe frații mei, din nou oameni! Dă-ne nume în loc de numere și hrană în loc de cuburi, redă-ne dragostea, dorința și visele. Eliberează-ne din această temniță și dă-le soare celor ce l-au pierdut pe vecie!”

În coșmarul logic al lui Weiss-Brok, un loc firesc revine anticipațiilor științifice și tehnice, menite să sublinieze stranietatea Mullerdomului. Nu sunt prea multe și nici toate originale. Soliul, acest „element mai ușor decât aerul”, care „eliberat de pământ și de impurități, își ia zborul în spațiu”, este un avatar îndepărtat al substanței metalice care tinde să se înalțe din romanul lui George Tucker, O călătorie în Lună *(1827). E greu de presupus că Weiss cunoștea cartea autorului american, dar el citise, probabil,* Primii oameni în Lună *(1901) și ar fi putut să ia drept model „cavorita” lui Wells. Nici cuburile Okka, „micul nostru dejun, prânzul nostru, cina noastră. Esență de substanțe nutritive, necesare corpului omenesc pentru o zi”, nu constituie o noutate. Hrana sintetică fusese „descoperită”, printre alții, de Kurd Lasswitz în* Imagini din viitor *(1878) și* Pe două planete *(1897), iar marele chimist francez Marcelin Berthelot nu considerase că e nedemn*

pentru un savant să fantazeze, în 1894: „Va veni o zi în care fiecare om va avea asupra sa ca hrană mica sa tabletă de azot, o felie de materie grasă, pacheţelul de amidon sau de zahăr, flaconul de mirodenii aromatizate după gustul său...” Şi mai uşor de depistat e sursa invizibilităţii obţinute prin „experienţa denumită dispersie (asprid)”. Dar Griffin din Omul invizibil *(1897) nu poate fi întrezărit decât accidental pe când Brok trebuie să înfrunte un adversar redutabil: orbul Orsag, cu lentilele lui care-i îngăduie să vadă nevăzutul... aşa cum Robert Darvel din romanul lui Gustave Le Rouge* Războiul vampirilor *(1909) vede ciudatele făpturi marţiene cu ajutorul căştii de opal. Să nu-l strivim însă pe Jan Weiss sub aceste referinţe livreşti. Istoria literaturii conjecturale este prin excelenţă tărâmul unor astfel de confruntări - ceea ce nu înseamnă că am asista la o serie nesfârşită de „împrumuturi” săvârşite cu bună ştiinţă. Temele, ideile, „invenţiile” migrează cu o dezinvoltură sinonimă, de cele mai multe ori, cu buna-credinţă. Dacă este adevărat, şi* este *adevărat că la temelia celor mai îndrăzneţe extrapolări se află realizări şi ipoteze ale ştiinţei, aceste corespondenţe, chiar decalate în timp, sunt pe deplin explicabile. Ceea ce nu înseamnă că, uneori, nu se procedează conform replicii poate apocrife a lui Molière: „Je prends mon bien ou je le trouve”.*

Să ne întoarcem însă la Casa cu o mie de etaje, *pentru a constata că unele idei par să se bucure, totuşi, de privilegiul noutăţii. Să urmărim, de pildă, un dialog între prinţul Ačorgen, mâna dreaptă a dictatorului şi prinţesa Tamara, nefericita fiică a regelui Moraviei:*

„— ...Fuga dumneavoastră, prinţesă, a fost ridiculă şi cu toate astea a trezit respectul Marelui Muller...

— Dar cum de a aflat despre fuga mea, prinţe Ačorgen?

Prinţul se strâmbă compătimitor:

— Nu ştiţi că e atotvăzător? Aţi crezut cu-adevărat că veţi scăpa ochiului lui dumnezeu? A privit fuga

dumneavoastră, v-a însoțit fiecare pas, așa cum se uită și acum la noi, din cerul său…

Ačorgen, cu fățarnică idolatrie, arătă cu degetul spre tavan. Acolo se zărea un ochi rotund de sticlă.

— Asta-i ochiul lui? se sperie prințesa.

— Bineînțeles! La toate etajele, în toate camerele, își privește din tavan supușii, ziua și noaptea…"

În finalul romanului, Brok descoperă aparatul monstruos care-i îngăduie lui Muller nu numai să-și vadă, dar și să-și audă supușii, oriunde s-ar afla și să le transmită sentințele sale fără drept de apel. Acest sistem de spionaj perpetuu reapare, după două decenii, în celebrul roman 1984 *al lui George Orwell:*

„Teleecranul recepționa și emitea simultan. El capta toate sunetele emise de Winston peste pragul unei șoapte foarte încete. Pe deasupra, cât timp rămânea în dreptul plăcii de metal, Winston putea fi și văzut, nu doar auzit. Desigur, n-avea cum să știe dacă, într-un moment sau altul, era supravegheat."

Și mai aproape de imaginația dezlănțuită a autorilor moderni se situează filmarea viselor reflectate în pupilele drogaților din Gedonia, sau torturarea florilor (căreia experiențe relativ recente par să-i confere o îngrijorătoare veracitate). Cum să ne explicăm, însă, absența roboților, o absență programatică, dacă dăm crezare unei frânturi de dialog:

„— La urma urmelor, orice mașină se strică cu timpul, iar omul nu trebuie produs în fabrică!

— Natura însăși îl produce în cantități industriale!"

Replicile pot suna ca o distanțare implicită a autorului de ilustrul său compatriot Karel Čapek, a cărui piesă R.U.R. (Rossum's Universal Robots) *apăruse în 1920. Să nu uităm că ele aparțin unora dintre privilegiații Mullerdomului, ceea ce le face să dobândească un sens inconfundabil: la ce bun să construiești roboți, când dispui de cea mai ieftină mână de lucru? De altfel, tocmai*

exploatarea și privațiunile la care este supusă această „marfă" excedentară (vezi discuțiile din capitolul XXII) determină revolta muncitorilor și sfârșitul Mullerdomului.

Accesibil timp de aproape patru decenii doar cunoscătorilor limbii cehe, romanul lui Jan Weiss a fost întâmpinat, la apariția versiunii franceze, cu elogii pe deplin meritate, fiind considerat astăzi o operă de prim rang a genului. Vom reproduce, spre exemplificare, rândurile pe care i le consacră Pierre Versins, în monumentala sta. Encyclopedie de l'utopie, des voyages extraordinaires et de la Science fiction[3]: *„În domeniul conjectural, acest roman se află cu 30 de ani înaintea epocii sale. Parcă ai citi un text, și cel mai bun, apărut în* New Worlds[4]; *se află în el tot atât «Sense of Wonder»[5] ca în lucrările celor mai noi autori ai Noului Val[6] anglo-saxon și mai multă inventivitate tematică, iar ancheta menită să demaște un dictator criptocratic și sentimentul de opresiune dus până la coșmarul în stare de trezie care se degajă fac din el, fără îndoială, unul dintre cele mai remarcabile texte conjecturale pe care le-a produs Europa." Nădăjduim că lectura* Casei cu o mie de etaje *vă va convinge de adevărul aprecierii finale*.

ION HOBANA

---

[3] *Editions L'Age de L'Homme, 1972.*

[4] *Magazin englez considerat drept unul dintre focarele Noului Val în Science fiction.*

[5] *Simț al miraculosului (în engl.).*

[6] *Orientare manifestată în ultimul deceniu, care marchează o aplecare spre problematica socială și tendința de îmbogățire a mijloacelor de expresie artistică.*

I.

Începe cu un vis.
Omul de pe scară.
Covorul roșu.
Cine sunt eu?

Visul era cumplit. Un craniu găunos, iar în mijlocul lui o luminiță gălbuie. Sub ea joacă unii cărți, dar frigul e atât de aspru, încât culorile nu se mai disting sub stratul de chiciură ce le acoperă. Apoi o platformă vastă, suspendată parcă în aer - și pe ea un șir de oameni, înghesuiți unul în altul. Stau toți culcați pe stânga, încercând să-și încălzească genunchii înghețați și coapsele amorțite de frig. Dacă unul mișcă, trage după el tot lanțul de corpuri și, ca la comandă, verigile șerpuitoare se desprind, lanțul se încovoaie, trupurile se întorc pe partea cealaltă... Și iar se lipesc, genunchii se strâng, coapsele se apropie... Dar nimeni nu mai reușește să se încălzească. Îngheață încetul cu încetul, înșirați pe acul lung cu care i-a străpuns gerul...

Și, deodată, o mână uriașă apucă craniul înghețat, cu nălucirea infernală cu tot, și-l azvârle în foc. Craniul plesnește. O durere cumplită, de nesuportat - și trezirea!

Omul se trezește din visul greu. Ochii îi alunecă pe suprafața înclinată a tavanului. Întâiul gând:

— Unde mă aflu?

O scară! Prima treaptă, acoperită cu un covor roșu, fusese pernă pentru visul său. Balustrada de lângă perete e formată dintr-o funie roșie suspendată, iar de partea cealaltă, un șir de conuri din marmură urcă oblic în sus.

— Unde mă aflu?

Omul se scoală. În jos sau în sus?

— În sus!

Trei-patru trepte sunt înghițite în goană. Întinderea pustie a palierului dintre două etaje, fără ferestre, fără uși. Și din nou scara acoperită cu covorul roșu. Și iar un etaj, orb, surd, cu o lampă albă în tavan... Covorul roșu! Sus! Funia purpurie, aidoma unui șarpe fără sfârșit, atârnă în dreapta, iar în stânga urcă conurile.

Unde o fi capătul? Unde sunt ușile? Omul aleargă în sus. I se învârtește capul, cascada purpurie a covorului îi arde creierii.

Deodată se oprește. - Poate... poate ar fi mai bine s-o iau în jos! - Înapoi!

— Nu! E prea târziu! Am ajuns prea sus.

— Mai sus!

— Încă un etaj! - Și încă unul! Nu mai poate!... Ăsta e ultimul! - Și iar un etaj, monoton, cu covorul roșu care parcă scoate limba la el.

Inima e gata să plesnească, i se taie picioarele. - Nu pot, nu pot mai sus.

...Unde am ajuns?... Cine?... Eu? Cine sunt *eu?*

— Cine sunt?

Groaznic gând! - Surpriză! Omul își cuprinde capul în palme.

— Cine sunt?

Dar creierul tace... Memoria s-a dus...

— Cum mă cheamă? - Cum arăt? - De unde vin?... Pentru dumnezeu, trebuie să fi avut un nume pe lumea asta... ce nume?... ce nume?

Oh, ce tare dor tâmplele când le încordezi! Numai să-și amintească și totul se lămurește, iar scara asta dispare de la sine...ce s-a întâmplat?

Mereu alte etaje, etaje surde și oarbe, și fiecare are un soare în tavan, un glob aprins, din sticlă lăptoasă.

II.
Groaznica descoperire.
Mâinile.
Fața?
Ce scrie în agendă.
Posibilitatea de a fi detectiv.
Prințesa Tamara.

În zborul lui nebun în sus, omul se oprește pentru a doua oară. Vai! Ce grozăvie! În colțul alb al unui etaj se ridică un morman de oase albe, sfărâmicioase. O coloană vertebrală, spasmodic prăvălită, se târăște ca o bucată de furtun. Iar în colț zace ce a mai rămas dintr-un craniu crăpat. Pe perete, deasupra mormanului trist de oase, la înălțimea unui om îngenuncheat, un monogram: „S.M.” Sub el, cinci linii orizontale.

Ce înseamnă asta? - Un necunoscut, înaintea mea, s-a prăbușit aici mergând în sus... „S.M.” a ajuns până aici și a căzut epuizat. A murit stând în genunchi și a mai putut să-și zgârie cu unghia inscripția de pe mormânt! Cinci linii... cinci zile să fi rătăcit? Cinci ore i-au trebuit să moară?

O spaimă înghețată îl zgâlțâi pe omul ce alerga. Fugi! Fugi de aici! Dar încotro? Nu există decât două drumuri: Sus sau jos! Ei bine - sus!... Trepte și iarăși trepte. Covorul roșu îi străpunge creierul ca o dâră de foc. - Când se vor sfârși toate acestea? - Ah, de-aș ști cine sunt! Cu toată durerea care-mi zdrobește tâmplele, trebuie să-mi amintesc! - Memoria! Ce s-a întâmplat cu memoria mea? - Trecutul! Amintirile! Cumplită durere! - Cine sunt?

Și dintr-o dată - mâinile! - Da, astea sunt mâinile mele... și poate, când îmi voi vedea chipul, îmi voi aminti. - Mâini albe, cu degete prelungi, subțiri și cu palma trandafirie. Mânecile albe ale hainei, cămașa de mătase, pantalonii

albi, pantofii din pânză albă… și fața? Cum să mă recunosc?

Omul își apucă chipul cu palmele. Prin atingerea ușoară vrea să-și prindă imaginea, forma, frumusețea sau urâțenia, bătrânețea sau tinerețea… Nasul, gura, părul… E negru sau e alb și el?

Mâna lui dreaptă simte ceva tare în buzunarul de la piept al hainei. O agendă mică! Chiar pe primele pagini, o mână necunoscută a scris:

1. De colindat prin Mullerdom și de explorat toate etajele. De pătruns în zonele zidite. *2. Societatea de export-import „Cosmos”, transportul spre stele. Nu cumva e o escrocherie?* *3. Soliul, metalul miraculos din care se construiesc avioane interplanetare. Ce e adevărat în asta?*	*4. Cine e Ohisver Muller? Binefăcătorul umanității sau un vampir? De ce se ascunde de lume?* *5. Inexplicabila răpire a unor femei frumoase. - Prințesa Tamara. Unde au dispărut?*

— Nu cumva sunt detectiv? se miră omul. - Să fie oare astea niște misiuni încredințate mie? Principalele puncte ale problemei? Dar, pentru numele lui dumnezeu, cum pot lucra fără memorie?!

Răsfoiește în continuare agenda. Ia te uită! Din ea cad trei hârtiuțe, trei tăieturi din ziare. Prima conține următoarea știre:

FUGĂ SAU RĂPIRE?

Astă-noapte a dispărut din dormitorul ei prințesa Tamara, împreună cu prietena ei Elii. Se presupune că a fost răpită și dusă cu un aeroplan pe „Insula Trufiei”, unde se înalță celebrul Mullerdom. Nu este însă exclus să fi fugit, căci și prințesa fusese cuprinsă în ultima vreme de febra stelelor. Odată cu ea au dispărut și toate bijuteriile prințesei, în valoare de cinci milioane.

A doua tăietură are următorul cuprins:

EXPEDIȚIA DETECTIVILOR

tocmai s-a întors din Mullerdom cu buzele umflate. Conform informațiilor de la secretariatul Cosmosului, prințesa, împreună cu prietena ei, au luat avionul spre steaua L_4 din constelația Lebedei. E demn de notat că transportul unei persoane pe această stea a norocului costă 250 mulldori, ceea ce înseamnă 796 000 coroane de-ale noastre.

Și încă o hârtiuță, cu o știre scurtă:

Misiunea găsirii prințesei a fost încredințată
CELEBRULUI DETECTIV PETR BROK

Iar pe ultimele pagini ale agendei negre e mâzgălită cu creionul următoarea listă:

1. Anna Marton, prima balerină a Operei naționale, 24. III. *2. Eva Saratov, manechin, a dispărut de la balul artiștilor la miezul nopții, după ce fusese aleasă regina balului, 7. IV.*	*4. Sola Máj, stea de cinema, răpită din vila ei, 8. IX.* *5. Dora O’Brien, cea mai frumoasă femeie din Paris, a dispărut cu mașină cu tot, în Bois de Boulogne, 24. X.*

3. Luna Korio, fiica bancherului, a dispărut în palatul Morio din Veneția, 30. VII.	*6. Kaja Barard, membră a trupei Teatrului Regal, a dispărut după primul act al operei „Sfârșitul lumii”, 3. XII.*

III.
Taina primei oglinzi.
Casa cu o mie de etaje.
Omul care și-a pierdut memoria.
În sfârșit: o ușiță în marmură.
O nouă aluzie la Muller.

Omul mai găsește ceva în buzunarul de la piept: o scrisoare pecetluită, cu adresa:

Pentru Petr Brok!

E gata să rupă pecetea, când observă avertismentul scris cu roșu pe dosul scrisorii:

ATENŢIE! **Nu deschide! Scrisoarea poate fi deschisă în fața primei oglinzi!**

Ce înseamnă asta? Să fiu oare eu detectivul Petr Brok? Dar memoria e goală și pustie, întreab-o, nu-ți răspunde... De parcă viața a început odată cu trezirea pe scară. Și dacă vrei totuși să-ți aduci aminte, stârnești o durere sălbatică, ce zvâcnește undeva în creier ca un abces purulent. Poate că sub această pecete voi afla dezlegarea? Poate că aici e ascuns vreun cuvânt magic care să-mi

redea memoria, trecutul, amintirile, ființa, pe mine însumi... Dar unde să găsesc o oglindă? Până atunci mor de oboseală, sleit de puteri, înfometat, sau poate inima nu-mi mai rezistă!

Până una-alta, nu-mi rămâne decât să fac pe detectivul! Poate că am și fost detectiv cândva! Iar dacă vreau să fiu om, trebuie să am un nume! Nu poți trăi în lume fără un nume! Craniul refuză amintirile, ca un nebun cămașa de forță! - Bine! Până când îmi voi aduce aminte, voi fi deci Petr Brok, detectiv... O vei căuta pe prințesă! Poate îmi voi găsi viitorul, dacă trecut nu mai am.

Dar iată că în fundul unui buzunar mai e ascuns ceva, ceva ce Brok nu observase la început. O coală de hârtie, împăturită în opt. Petr Brok își înăbușă un strigăt de bucurie! - Planul Mullerdomului! - Casa cu o mie de etaje! ... Dar asta nici nu-i casă! E un oraș uriaș, îngrămădit sub un singur acoperiș! Și eu trebuie să explorez acest labirint? Să-l caut pe Muller, stăpânul acestui oraș și s-o găsesc pe prințesă, într-unul din cele o mie de etaje? Fantastică misiune! Sunt un om fără memorie! Sau poate tocmai de aceea mi s-a luat trecutul, ca să mă pot dărui misiunii mele fără rezerve, în întregime, cu fiecare nerv, cu fiecare gând? Dar cum să ajung acolo? Buzunarele nu spun nimic mai mult.

Petr Brok pornește mai departe în călătoria-i istovitoare. Urcă și iar urcă, îndârjit și fără odihnă, și etajele se scurg fără sfârșit, fără speranță. Ce dumnezeu, colosul ăsta urcă până la cer?... Și nicăieri o fereastră, o ușă care să-l scape de covorul roșu, înnebunitor.

Brusc îi vine o idee: Ce-ar fi dacă în perete se ascunde vreo ușă secretă? Începe să caute, pipăind și ciocănind; dar plăcile netede, solid cimentate, îi răspund monoton cu același sunet rece, dur. Aleargă atunci cu un etaj mai sus și iar încearcă plăcile, una după alta. Acum avansează încet. Petr Brok numără etajele. Ar fi trebuit să le numere de mult, de cum se trezise! De ce nu le numărase? Fiindcă

încă nu știa că e detectiv, trimis să dezlege marea enigmă a Mullerdomului.

Înainte, înainte fusese spaima, goana haotică a creierului în delir. Dar acum, acum e necesar să-și chibzuiască fiecare pas! Să numere etajele! Câte a parcurs oare? 30? 50? Acelea sunt gata pierdute! Să începem măcar acum! Vom măsura Mullerdomul, fie și de la mijloc! Unu - doi, trei...

Și pe când Brok ciocănea cam al douăzeci și șaptelea etaj și cerceta crăpăturile fine din locul unde plăcile se îmbinau, descoperi, spre uimirea lui, o gămălie argintie, care ieșea dintr-o placă de marmură. O apăsă. Fără nici un rezultat. O prinse apoi cu unghiile și trase cât putu de tare. Ia te uită! Din marmură ieși un ac lung, de argint. Când îl trase afară tot, placa de marmură cedă brusc și în perete apăru o deschizătură. În spatele ei, întunericul. Petr Brok se strecură fără zgomot și închise chepengul în urma lui.

Se afla într-un coridor întunecos, îngust. Lovea tavanul cu capul, iar pereții opuși îi putea atinge cu mâinile. Avansă încet. După câțiva pași, însă, zări în puțul de beznă un fir subțire, strălucitor, atârnând în întuneric. Când ajunse lângă el, își dădu seama că e o crăpătură subțire în peretele de lemn ce închidea culoarul. Îşi apropie ochiul de ea și crăpătura se lărgi, transformându-se într-o cămăruță cenușie, fără geamuri. O masă, un urcior, un scaun, un bec, un pat de fier. Pe pat șade un bătrân, fixând încremenit lumina.

Petr Brok îl privi îndelung, cu fruntea sprijinită de peretele de lemn. Bătrânul însă nu se clinti. Până când deodată, sprijinindu-se ceva mai tare, lacătul cedă și peretele se deschise. Își dădu seama că, de fapt, e o ușă fără clanță. Până să se dezmeticească, detectivul se trezi în odaie.

Bătrânul sări în sus speriat. Întinse mâinile și scoase un strigăt.

— Iertați-mă, se scuză Brok, că vă deranjez. Bună ziua!

— Cum ai ajuns la mine! gemu bătrânul, și bărbia îi tremura de frică.

— Pe scară! Slavă domnului că am ajuns măcar la dumneata.

— Pe scară! se miră bătrânul… Ești om?

— Bineînțeles! Nu vezi?

— Nu te pot vedea, spuse trist bătrânul și-și apăsă cu vârfurile degetelor pleoapele. Sunt orb…

Chiar așa! Abia atunci observă Brok că în ochii bătrânului tresar și se zbat doi iriși albaștri tulburi, ca ouăle de broască.

— Sărmanul de tine! spuse și îl mângâie pe față. Brusc îl întrebă: Cine e domnul Muller?

Bătrânul se chirci și pe chipul lui reapăru groaza.

— Nobilul nostru binefăcător și părintele nostru, dumnezeul și stăpânul pământului și al cerului… începu să bâiguie, neinteligibil, un fel de litanie confuză.

— De ce te ține închis aici? întrebă Brok.

— Încet, încet… șopti îngrozit bătrânul și-și acoperi gura cu palma. E atotștiutor! E pretutindeni! Aude tot!

— Las’ că-i venim noi de hac! De ce ți-e frică? De moarte? Ce lucru mai rău ar putea să ți se întâmple? Iar dacă reușesc ce mi-am pus în gând, măcar mori în libertate!

— Dă-mi mâna! zise bătrânul. După care izbucni, pătruns de ură și furie:

— Fă ce vrei, domnule, dacă poți; praful și cenușa să se aleagă de casa asta blestemată!

Petr Brok, tremurând de curiozitate, insistă pe lângă bătrân:

— Povestește! Povestește-mi tot! De ce se înalță aici acest zgârie-nori demențial cu o mie de etaje? Ce se petrece în el? Cine e domnul Muller?

— Cum se poate să nu știi? Nu ești atotputernic, ca El? Tu, care ai venit pe scară, tu, cel pe care îl așteptăm cu toții? Cine ești tu?

— Nu întreba! Nu mă iscodi! Nu știu nimic, un singur lucru mi-e clar: am o misiune de îndeplinit aici, și o voi duce la bun sfârșit! Voi vorbi și cu stăpânul acestei case, cu toate că nu-l cunosc încă și va trebui să-l caut mult timp. Spune-mi tu: Cine e acest Muller?

IV
Cine e acest Muller?
Un metal ușor ca aerul.
Omul numărul 794.
Cu ce se hrănesc oamenii în Mullerdom?

Bătrânul clătină din cap:

— Nu știu... Nimeni nu știe. Nimeni nu-l cunoaște. Nimeni nu i-a văzut încă adevăratul chip. Unii spun că e un evreu puturos, acoperit cu un strat de jeg, cu perciuni roșcați. Alții au văzut un cap chel, ca o bilă, cu o bărbie dublă lipită pe un morman scârbos de carne. Un om care și-a pierdut forma omenească sub straturile de osânză; un sac îndesat, care nu se poate mișca singur și e mutat dintr-un loc în altul... Diplomații și bancherii cu care vine în contact cunosc la rândul lor un alt Muller, un aristocrat palid, de 35 de ani, cu monoclu la ochi și cu buza de jos răsfrântă, trasă parcă de un dispreț fără margini, vechi de sute și sute de ani. Iar alții jură că e un moșneag cărunt și cocârjat, cu fața atât de zbârcită, încât nu i se mai văd trăsăturile. Cică numai ochii mici și cenușii privesc lumea, din mulțimea de riduri, cu inocența unui prunc în cărucior, primăvara. Numai semnătura lui e peste tot aceeași și trezește uimire și groază, pretutindeni unde apare. E subțire, ca scrijelită cu acul și merge în jos, ca un fulger. Înseamnă voință, ordin, sentință fără recurs. De câte ori n-a fost ucis Ohisver Muller?! Câte gloanțe nu i-au străpuns

țeasta?! De câte ori n-a fost înecat, otrăvit, de câte ori n-a fost linșat de muncitorimea răsculată?! Dar niciodată nu e El! În cele din urmă își dau seama, de fiecare dată, că e vorba despre vreun secretar de-al lui, sau despre vreun agent provocator, un manechin viu, o sosie pe care o trimite în locul său…

— Dar soliul ce este? întrebă Brok, amintindu-și brusc de punctul patru din însemnări.

Memoria lui, eliberată de trecut, funcționa acum de-a dreptul miraculos. Se mira și el cât de fantastic de ușor își amintește fiecare amănunt de după trezire. Conținutul agendei se întipărise, cuvânt cu cuvânt, în creierul său.

— Soliul este o materie descoperită în această insulă, la mare adâncime, sub un zăcământ de cărbuni epuizat, un strat nou, necunoscut până acum, al scoarței pământești, stratul cel mai apropiat de centrul pământului. S-ar putea să fie ultima crustă a miezului de foc. E un element mai ușor decât aerul. Eliberat de pământ și de impurități, își ia zborul în spațiu și nu se mai întoarce.

Nimeni pe lume nu știe ce cantitate de soliu extrage Muller în minele lui! Mai mult decât fier! Decât cărbune! Dacă l-ar folosi pentru binele omenirii, lumea s-ar schimba cu totul, omul ar fi creat din nou și o altă viață ar începe pe această stea.

Numai că Muller își păzește cu strășnicie minele. Le-a astupat la suprafață și accesul la ele se face numai din coridoarele Mullerdomului. De aceea lumea ignoră abundența fantastică a soliului. Iar Muller, cu gesturi de filantrop, îl vinde în grăunțe mici, la prețuri nemaiauzite. O fărâmă infimă de soliu, ca un fir de praf într-o rază de soare, o vinde universităților și spitalelor bogate pe o sumă cu multe zerouri, în aur. El, desigur, nu face economie. Prelucrează această materie industrial și produce din ea un beton mai tare ca oțelul și la fel de ușor ca aerul! Din materialul ăsta și-a ridicat palatul cu o mie de etaje, mândria lui, triumful lui, victoria lui. Din vârful palatului,

privește lumea și trufia lui e mai înaltă decât o mie de etaje!

Mullerdomul nu are nici uși, nici ferestre. Cu greu pătrunzi în el; și mai greu ieși. Nu are nici o legătură cu lumea, deși a crescut în mijlocul ei. Așa își păzește Muller secretul mârșav...

Bătrânul tăcu.

— Spune-mi cine ești, insistă Brok, de ce te ține aici? Nu ești destul de închis în orbirea ta? Cum te cheamă?

Bătrânul desfăcu palmele. Pe ele era scris cu fierul roșu numărul „794”.

— Nu am alt nume în afara acestui număr... Făceam parte din a opta echipă de muncitori care au ridicat 800 de etaje ale Mullerdomului. Toți cei care au construit acest turn blestemat au orbit în răstimp de cinci ani. Soliul cuprins în beton emană radiații mai puternice decât soarele și distruge ochii. Întreaga noastră colonie, de o sută de etaje, e locuită de orbi. Sunt foștii zidari și maiștri ai Mullerdomului.

— Și cu ce vă hrănește?

Bătrânul arătă spre masă. Lângă urciorul cu apă se afla un cubuleț, învelit în celofan, cu marca Okka înscrisă pe el. Nu era mai mare decât o bucățică de zahăr. Brok îl desfăcu și-l gustă cu vârful limbii: cenușă, lemn, piatră... Nu avea nici un gust.

— Ăsta e micul nostru dejun, prânzul nostru, cina noastră. Esență de substanțe nutritive, necesare corpului omenesc pentru o zi. Dar cuburile astea mai cuprind ceva, ceva pus intenționat de Muller, ca să ne înăbușe bărbăția. Vrea să distrugă în oameni seva miraculoasă care aprinde ochii bărbatului când vede o femeie și ai femeii când vede un bărbat și care face din corpul omenesc, cu toate proeminențele și meandrele lui, o insulă de fericire, unde visul paradisului pierdut devine realitate. Noi nu știm ce e iubirea, de aceea zilele ne par atât de lungi și nu cunoaștem alt viitor în afara morții. Nu simțim pofta sau

foamea, nu avem nici dorințe, nici vise, în afară de unul singur și anume un cumplit dor care ne chinuiește tot timpul și pe care nici zeul Muller nu ni-l poate răpi! Dorul de moarte! Fiecare trezire a noastră înseamnă groază și ziua întreagă nu-i decât o lungă jinduire după un pat, după somn, după moarte! Suntem mii și mii cei care dorim o noapte liniștită, fără vise, din care să nu ne mai trezim…

— Și nu puteți ieși de aici?

— Unde am putea merge? întrebă bătrânul. Pretutindeni domnește întunericul. Chiar de-aș vedea, tot n-aș fugi. Pe scară ne pândește moartea prin înfometare…

— Dar ușa asta unde duce? îl iscodi în continuare Brok, care examinase cu atenție toată cămăruța.

— Pe culoar. La capătul lui e o colivie de fier. Pe acolo se poate trece în al patrulea cartier.

— Și acolo ce e?

V.
West-Wester, orașul aventurierilor.
Gedonia, orașul fericirii.
Cum se fabrică desfătările în Gedonia

— West-Wester. Au dat acolo năvală aventurierii din întreaga lume. Negustori, vânzători și misiți vând și cumpără tot felul de lucruri: zdrențe vechi și luminări și suflete omenești, virtute și sânge, covoare și zei, pudră și inocență; au venit cu toții să caute fericirea. Agenți, copoi, trântori, tâlhari, trișori, provocatori, spărgători de grevă, trădători, nebuni, ucigași, o întreagă armată de indivizi dubioși își oferă aici serviciile. Bogăția lor se măsoară după etaj. Cu cât ești mai jos, cu atât mai mare e bunăstarea. Cu cât urci mai sus, cu atât crește mizeria. Nimeni nu e mulțumit de etajul lui. După cum îi merg afacerile, pleava

asta urcă sau coboară, dar numai în cadrul celor o sută de etaje care i-au fost destinate. Ăsta e deci West-Westerul. Aici putem, o dată pe săptămână, să cheltuim pe băutură jumătatea de mulldor pe care nobilul Muller ne-o dă ca pensie. Oh, și unui văzător îi e greu prin locurile acelea, darămite unui orb. Suntem mereu trași pe sfoară.

Brok își aminti de schița de plan. De orașul care ocupa a cincea sută de etaje. Îi dădu în gând că acolo, printre aventurieri, ar putea găsi omul nimerit care să-i arate drumul direct către Muller. Dar cel mai mult îl atrăgea zona din partea de jos a planului său, notată cu numele Gedonia. Îl întrebă pe bătrân despre ea și acesta, îndatoritor, se puse pe povestit:

— Gedonia e un oraș de cristal, aflat în a doua sută de etaje a Mullerdomului. Prin locurile acelea stă cel mai mult El, cu suita lui de agenți, ambasadori, diplomați, financiari și generali. Găsești acolo săli și încăperi unde cică poți cunoaște, încă de pe lumea asta, fericirea eternă. Aceste tărâmuri ale fericirii sunt iscusit păzite de ziduri de nepătruns și numai un grup mic de adulatori și de favoriți au acces dincolo de ele.

Aici, plăcerile trupului și ale spiritului sunt produse pe cale chimică și mecanică, și există adevărate game de voluptate prin care trec corpul și sufletul, până la istovirea totală. Cele cinci simțuri omenești nu au fost de-ajuns pentru ca să cuprindă toate formele de desfătare și se zice că s-au descoperit alte cinci simțuri, cu ajutorul unor noi desfătări. Voluptatea trupească e stimulată de diferite balsamuri și leacuri, pilule și unguenți, masaje, injecții și operații variate, prin care se extrag din corp părți de organe și glande, se leagă vene, se scurtează nervi… Cică s-ar fi descoperit un nou tip de desfătare în strănut, care, după o anume intervenție chirurgicală, atinge o intensitate paroxistică și sfârșește printr-o moarte cumplită. Prin dușuri și băi excitante se obține o minunată mâncărime a pielii în diferite părți ale corpului - cultul căscatului, al

gâdilatului, al ațâțării până la culmi pe care omul nu le poate suporta…

Și atunci când toate mijloacele de stimulare nu mai au efect, când corpurile se prăbușesc stoarse și de ultima picătură de vlagă, atunci se sting toate luminile și urmează perioada de repaus. Muller în persoană hotărăște dacă în Gedonia va fi zi sau noapte, căci soarele nu domnește în Mullerdom.

Arhitectul care a conceput și înfăptuit aceste lăcașuri divine, în spatele pereților nevinovați, a fost zidit de Muller într-una din firide. Numai El are planul acestui rai înconjurat de ziduri. Cunoaște toate tainele ușilor și ale coridoarelor, ale porților invizibile, ce se deschid cu ajutorul unor mecanisme ascunse. Duc în săli de teatru, în palate, în biserici și în dormitoare. Steaua din plafon, de care e suspendată lustra, chipul Răstignitului din altarul catedralei, parchetul mobil dintr-un dormitor - iată porțile cerului prin care trece zeul Muller. Prin ele poate să asculte, să se strecoare înăuntru, să ia prin surprindere, să apară la momentul oportun ca să dispară apoi fără urmă.

— Dar deasupra voastră ce e? întrebă Brok. Pe plan, etajele astea sunt pline de semne de întrebare.

— Spitale, aziluri pentru săraci și pentru bătrâni, unde oamenii merg să moară…

— Și mai sus?

— Balamucul, temnițele, închisoarea pentru cei condamnați la înfometare, sălile de tortură…

— Și mai sus?

— Crematoriul…

— Și cel mai sus?

— Acolo cică se construiește încă… Se construiește mereu… Etajele se lipesc altor etaje, fără odihnă, fără sfârșit. Orașul crește numai în sus, mereu e nevoie de noi și noi încăperi, așa că suntem încontinuu împinși în sus, ca de un piston… În perioadele de mutare, Mullerdomul seamănă cu un furnicar în răscoală. Sunt zilele de nebunie

și de groază. Aparatul administrativ, amplasat la etajul 50, deasupra Gedoniei, nu mai face față panicii ce-i cuprinde pe toți locuitorii casei…

VI.
Un bătrân tânăr.
Ce i-a spus lui Brok oglinda de la capătul culoarului.
Starea de „dispersie”.

Brok apucă mâna bătrânului și deodată își aminti de pilc.

— Nu cumva e pe-aici vreo oglindă?

Bătrânul dădu trist din cap.

— Ce nevoie are un orb de oglindă? De zece ani tot privesc întunericul.

— Câți ani ai, unchiașule?

— Treizeci și trei…

Brok se uită mirat la tânărul bătrân. Nu treizeci și trei, ci optzeci de ani de mizerie și disperare erau săpați în ridurile lui.

— Așa arată toți cei care se hrănesc cu cuburile lui Ohisver Muller.

Abia atunci în mintea lui Petr Brok se făcu lumină. Se hotărî brusc:

— Destul! Cred că voi găsi mijlocul de a ajunge în fața dumnezeului ăsta al vostru!

Bătrânul lăcrimă:

— Ești puternic, căci ai venit pe scară! De zece ani aștept să se deschidă ușa! Fiindcă numai pe aici poate veni cineva mai puternic decât Muller! Fă-ne, domnule, pe mine și pe frații mei, din nou oameni! Dă-ne nume în loc de numere și hrană în loc de cuburi, redă-ne dragostea,

dorința și visele! Eliberează-ne din această temniță și dă-le soare celor ce l-au pierdut pe vecie!

— Făgăduiesc! spuse Brok.

Mâinile lor se întâlniră. Și Brok simți dintr-o dată întreaga dificultate a misiunii lui. E oare chiar atât de puternic, încât să se poată măsura cu Muller? Cum va pătrunde în etajele interzise, fără să se dea imediat de gol?

Și iar îi veni în minte: plicul! Da, în plic e închisă acea putere pe care o bănuiește și care i se va dezvălui de îndată ce va sta în fața primei oglinzi.

— Unde găsesc o oglindă? întrebă din nou, pe când bătrânul îl conducea pe un coridor lung, cu un șir de uși de-o parte și de cealaltă.

— La capătul coridorului, spuse bătrânul, se află o cușcă de fier. E un lift fulger, care te duce în cartierul West-Wester. În spatele cuștii e o firidă. Acolo, pe perete, e agățată o placă șlefuită, netedă și rece ca un șarpe. Nu știu dacă e o oglindă, dar când stau în fața ei mi se pare că orbirea mea se uită la mine... Nu știu. S-ar putea să nu fie decât un geam!

Se apropiară de lift. Brok tremura de încordare. Ocoliră liftul. Și în spatele lui, sub o lampă tristă, strălucea - într-adevăr - suprafața mare, pură a unei oglinzi.

Brok o luă înaintea bătrânului, sări spre perete și se uită în oglindă cu plicul în mână.

De pe buze îi scăpă un strigăt de uimire!

Se înălță în vârful picioarelor în fața oglinzii. Începu să-și agite brațele. Sări în sus. Făcu tot felul de mișcări ca să se vadă că e acolo, că acolo e un om în fața unei oglinzi - în zadar - oglinda nu-l vedea, oglinda nu-l băga în seamă.

Oglinda era goală!

Peretele din spatele lui era redat fidel, dar omul ce se afla între el și oglindă, nu reușea să se vadă. Ce fel de oglindă e asta, la toți dracii, dacă nu arată nimic? Și dintr-o dată, în profunzimea aceea miraculoasă, Brok îl văzu pe bătrân, apropiindu-se cu greu. Ia te uită! Bătrânul se

oglindea în cadrul șlefuit, în care fiecare rid se desena cu precizie.

Un gând sălbatic își făcu loc în creierul lui Petr Brok! Rupse febril pecetea roșie, desfăcu coala albă de hârtie și citi:

> *Din propria mea voință și pe riscul meu, i-am împrumutat meșterului Oskar Eril trupul meu, pentru experiența denumită dispersie (asprid), ca în acest fel și sub această formă (adică în stare invizibilă) să pot pătrunde în toate colțurile Mullerdomului, să-i dezleg tainele și, dacă bănuiala cumplită se confirmă, să-l omor pe loc pe bărbatul care se numește Ohisver Muller, faptă pentru care mi s-au dat puteri depline în ședința secretă a congresului judecătorilor SUL (Statele unite ale lumii) de pe Insula Ultimei Speranțe. Această jertfă nu o fac din dorința de câștig și nu mă sperii de urmări, asupra cărora mi s-a atras atenția; o fac pătruns de dorința arzătoare de adevăr și dreptate și pentru a salva omenirea.*
>
> *Semnat cu propria mână:*
> *Petr Brok*

Iar dedesubt o altă mână adăugase:

> *Garantez cu semnătura mea că așa-numita stare de dispersie (asprid) va dispărea după scurgerea a treizeci de zile.*
>
> *Cu propria mână:*
> *Oskar Eril*

Brok înțelese în sfârșit de ce putere fără margini dispune! Nebun de bucurie, îl apucă pe bătrân de mijloc și începu să danseze cu el ca un zănatic.

Bătrânul atinse apoi cu degetul suprafața oglinzii și se trase temător îndărăt.

— Oh, mi-e frică de oglinzi, când le simt cu palmele! Ele răspund și orbilor… Oglinda nu orbește niciodată.

— Știi, unchiașule! strigă Brok, și dac-ai avea o mie de ochi, tot nu m-ai vedea! Nimeni nu mă vede…

Brok nu se mai sătura de gândul că e invizibil. Sărea în fața oglinzii, lovea în ea, sufla peste ea și o mângâia - degeaba! Oglinda obosise de moarte tot primind și redând figuri omenești! Nu! De parcă s-ar fi revoltat dintr-o dată și ar fi refuzat să-l oglindească pe Petr Brok! Dar el nu se supăra deloc. Cât sunt de puternic…! Ca un zeu! Pot face orice! Minuni, la care nici Cristos n-a visat! Voi ului lumea încătușată în blestemul acestei barăci până la cer! Acum Mullerdomul îmi aparține!

Își luă degrabă rămas bun de la tânărul bătrân și intră în cușcă. De îndată ce grilajul de fier se închise în urma lui, simți o zguduitură. Podeaua începu să coboare și dintr-o dată i se păru că se prăbușește într-o prăpastie. Închise ochii. Căderea abruptă, cu capul în jos, îl amețea. Craniul îi pocnea surd de durere. Petr Brok leșină.

VII
Din nou visul și mica lampă galbenă.
Ferestre și oameni.
Cârciuma de la capătul lumii.
Vânzătorul de vise.

Și cum se prăbușește - minune! - visul apăsător, scârbos reapare. Lampa galbenă din craniu aruncă o lumină neliniștită, pâlpâitoare. Nu luminează deloc; numai pe ea însăși și cercul galben de praf ce se rotește în jurul ei. Brok are impresia că zace făcut ghem, cu capul între genunchi, într-o peșteră umedă, înghețată. Dă la o parte gluga cenușie ce-i acoperă capul - și ochii i se obișnuiesc cu întunericul: vede ca printr-un voal grinzi crăpate, încrucișându-se deasupra capului lui și pornind în direcții

de neînțeles, încolo și încoace. Iar pe platforma suspendată stă, înghesuit, un șir de oameni, culcați pe dreapta și încălzindu-se unul în altul. El însă nu mai e o verigă din acest lanț; zace în fața lor, lângă un geam spart, acoperit de albeața chiciurei. Îi e frig. Își trage iar gluga pe cap, se ghemuiește și se înfășoară în întunericul care poate fi și zi și noapte...

Petr Brok s-a trezit. O zguduitură bruscă l-a făcut să deschidă ochii și în clipa aceea a dispărut și nălucirea chinuitoare. Cât a dormit? Își îndreaptă trupul pe fundul cuștii și dintr-o dată își amintește de ziua de ieri. Apucă cu dragoste grilajul de fier, de parcă ar fi vrut să apere această realitate de visul înspăimântător cu lampa galbenă în craniul găunos. Simte o dorință dureroasă de lucruri viitoare. Uimit își amintește că e invizibil și sare din cușcă.

Parcurge un coridor, niște scări, deschide o portiță de fier - și se trezește pe o stradă! Două șiruri de case, firme, trotuare. Nu lipsește decât un singur lucru, care există pe fiecare stradă, cu toate că nimeni nu se uită la el... Cerul. În locul lui, sus, deasupra capetelor, se arcuiește un plafon în stil roman, turnat dintr-o singură bucată de sticlă. Sub el arde un glob uriaș, alb, cu o lumină de nesuportat, ca a soarelui la zenit.

Ferestre și oameni. Șiruri fără sfârșit de ferestre și de oameni... Ferestre care tac și ferestre care strigă, speriate și plânse, misterioase și căscând de plictiseală, ferestre, ferestre, ferestre - dau din cap, ispitesc, râd, plâng. Iar sub ele, mulțimea. Mulțimea pestriță, învolburată, grăbită. Toate semințiile umane se amestecă aici într-o neobosită mișcare de rotație. Culorile veșmintelor, chipurilor, ochilor și părului se împletesc, glasurile ies din mii de guri ca din tuburile unei orgi scăpate dintr-o catedrală în flăcări.

Și așa cum cerul și soarele de deasupra lui sunt artificiale, lui Brok i se pare că toți oamenii care țopăie și strigă aici au în ei ceva ireal, înșelător și fals. Chipurile bărbaților sunt imberbe sau acoperite de bărbi de toate

formele posibile; lui Brok însă i se pare că multe din aceste bărbi sunt false, lipite numai de obraz. Unii se distrează prea tare și râd ca proștii. Alții aleargă într-o anumită direcție, cu îngrijorarea sau groaza întipărite pe față. Ici un chinez se tupilează pe sub ferestre, urmărind pe cineva. Colo se strecoară o mutră de criminal, cu un plasture negru pe un ochi. Undeva, în spatele unei uși, răsună o împușcătură și nimeni nu se întoarce să vadă ce e. Un marinar - tricou negru cu galben - cu fața ciuruită de vărsat, se clatină beat turtă și urlă un cântec obscen. Trei tipi, goi până la brâu, cu măști negre pe față, trec insolenți pe stradă, cu pumnalele la cingătoare. Ceilalți se dau la o parte. Colo pășesc lent niște oameni cu măști violete, cu găuri rotunde în ele. Ferestrele unei săli de dans râd galben... Li-la-la-lu - povestește o japoneză, cu părul împodobit cu un ac lung, ca o inimă neagră străpunsă de un pumnal. Merge la brațul unui apaș, care le pune piedică bătrânilor orbi și râde de ei cu dinții vopsiți în roșu. Acum trage un șut într-un cerșetor fără picioare, care se rostogolește în canal. O firmă neagră strigă:

VÂNZARE
DE DIAMANTE ȘI CĂRBUNI

Un vânzător horcăie:

Cubul „OVA” e CEL MAI BUN!!

Un steag negru cu verde:

CIRCIUMA LA SFÂRȘITUL LUMII

Se deschide o ferestruică:

....

DISPERAȚILOR!

CUMPĂRAȚI

Zilele cenușii le colorăm în roz!
Lașul devine erou! K O K A!
Învinsul va fi învingător!

....

Măști violete de pudră pe fețele femeilor. Strălucirea albă a dinților, pătratele negre ale ferestrelor, clopoței; într-un colț, sub picătura de lumină sângerie a unui bec, o femeie cheamă cu cuvinte îndrăznețe, iar prin gesturi obscene arată că ea însăși e vânzătoare, prăvălie și marfă:

„Grăbiți, bătrâni și tineri!
Înainte de a trece mai departe,
priviți-mi chipul!
Admirați-mi părul,
prețuiți culoarea ochilor mei!
Încercați tăria sânilor mei –
e pe gratis…
Atingeți-mi coapsele,
sunt tari ca șinele de cale ferată
pe care vine în goană patima!
Ard, ard -
pentru opt arginți
vă voi omorî cu dragostea mea!”

Iar peste drum, un scandalagiu cu barbă ruginie, despicată în două, stă la o măsuță șubredă, acoperită cu cutiuțe; înconjurat de câtiva gură-cască, strigă:

CUMPĂRAȚI VISE
Marfă garantată/ solidă, ține toată noaptea!
*
VISE DESPRE AUR

Deveniți milionar pentru o noapte!
Cumpărați »Aurvisu!» meu, marcă depusă!
*
O SINGURA TABLETA AGA
înainte de culcare, vă asigură o
noapte de dragoste, cu sărutări și îmbrățișării
Citiți modul de întrebuințare!
*
SPECIALITATE
Vise roz!
Gustați o dată și veți reveni.
Garantat inofensiv
*
VREȚI SA CĂLĂTORIȚI PE MELEAGURILE
DE DINCOLO DE MARI ȘI OCEANE?
Să vedeți palmieri, caravane,
sălbatici, tigri și maimuțe?
Cumpărați praful EXOTICI
*
UN ZBOR CU AEROPLANUL
spre soare veți face
dacă adormiți pe *spate, cu o pastilă*
ARO pe limbă!
*
Vreți să trăiți, într-o noapte, un uragan?
Încercați o pilulă ORA și-l veți trăi,
bine sănătos, în patul dvs.!
*
VA TEMEȚI SĂ CĂLĂTORIȚI SPRE STELE?
Sau mijloacele nu vă permit s-o faceți?
Visele despre stele vă vor înlocui această aventură!
Cumpărați, pe cinci arginți, Stelovisul meu.
Atenție la marca depusă!
*

Firme uriașe, imagini mișcătoare din neon, repetându-se până la demență, reclame pe drapele, pe ziduri, pe vitrine,

pe uși, pe spatele oamenilor și pe chipuri. Din amândouă părțile și din gurile omenești, în ochii și urechile lui Brok dau buzna aceste strigăte de hârtie, culoare și sticlă. Merge de mult drept înainte, neocolind pe nimeni; se distrează văzând cum trecătorii, fără să bănuiască nimic, se lovesc de el, sar în lături și chipurile li se schimonosesc de uimire și spaimă. Merge, tot către dreapta, cum îl duce strada.

Deodată își dă seama că merge de fapt în cerc și că a ajuns, în cele din urmă, în locul de unde plecase. Și abia atunci observă că din această stradă mare, circulară, cotesc spre interior străduțe înguste, întortocheate, pe care mulțimea se scurge picătură cu picătură. Pereții de tinichea ai caselor au ruginit aici, din cauza umezelii, ferestrele au gratii ca niște botnițe convexe. Unele străduțe sunt atât de înguste, încât dacă întinzi brațele atingi, și de-o parte și de alta, zidurile. Și mai sunt unele ca niște defileuri, în care zidurile de fier ale caselor se ating pe alocuri și pe unde oamenii trec pieziș, sugându-și burta.

VIII
Magazinele de pe strada tigrului.
Hotelul „Eldorado”.
Reuniunea unei societăți alese.
Revoluție în Mullerdom

Petr Brok o ia pe una din aceste străduțe lăturalnice. Dalele de sticlă de pe jos sunt acoperite cu un strat uscat de murdărie. Unele sunt crăpate sau sparte și prin ele se strecoară lumina. Printr-o asemenea ferestruică în podea, Brok observă că și jos, sub el, mișună mulțimea, culorile aruncă lumini fosforescente și vânzătorii strigă în gura mare.

Și strădușa pe care pășește e acoperită de inscripții dintre cele mai ciudate, dar mult mai discrete. Cu cât firma e mai mică și mai modestă, cu atât e mai impozantă prăvălia, cu atât mai arătos patronul. O carte de vizită murdară, lipită pe ușă, o tăbliță pe fereastră, o plăcuță emailată cât palma. Nu mai sunt strigăte, sunt mai degrabă șoapte, șoapte pline de mister…

- OPIUM -
marca cea mai bună

Aici HIPNOTIZOR
Arpag Merle,
alchimist

- IMMA -
moarte fără dureri

ELIXIRUL R - A.
vă prelungește viața după voie

Fr. IPS, cambii, plastografie
falsificare de bani

Joe Mina,
furturi mărunte, buzunăreli ș. a…
discret!!!

MAGIE, FARMECE!
Sandor, Sabath

PICĂTURI
de uitare veșnică!

Gentlemeni!
cumpărați numai raze GGGGG

SCHWARZ și comp.,
producție de
WWWW

Ko - Son* - Mo, *RĂPIRII

După o fereastră, între sticle, o plăcuță de tablă:

VÂNZĂTOR DE
OTRĂVURI

Pe un perete ruginit, scris cu cretă:

GARPONA
ia sânge toată *ziua*!
Discret!

O bucată de scândură, cu vopseaua literelor scursă pe lemn:

ČULKOV,
nebunie

Pe intervalul întunecat dintre ziduri e întinsă o sârmă, de care se leagănă o tăbliță. Pe ea e desenat un pumnal cu inscripția:

Atenție la spate!
Firida în stânga!!!

Ceva mai departe, deasupra unei uși atârnă oblic o firmă strâmbă. Literele sunt frânte, de parcă le-ar fi scris un bețiv, cu degetul înmuiat în noroi:

Hotel
Eldorado

Petr Brok se hotărăște să viziteze acest hotel dubios. Pe de-o parte a obosit și, în plus, vrea să privească de aproape pleava care se adună aici. Intră în antreul întunecos. Miroase a șoarece, a sudoare și a încă ceva de nesuferit. Din antreu, o ușă dă într-o încăpere spațioasă, un bar strident decorat. În plafon se află un geam rotund, convex, al cărui rost Brok nu-l poate pricepe.

Masa rotundă din mijlocul camerei e ocupată. Numai că nu are timp de pierdut cu examinarea societății adunate acolo, căci cineva tocmai strigase cuvântul „revoluție”, or, acest cuvânt are asupra urechii un efect la fel de puternic ca sângele asupra ochiului!

— Revoluție! strigă un bărbat cu barbă neagră, împărțită în două. Sclavii s-au răsculat în cartierul fabricilor! Revolta a și cuprins optzeci de etaje. A izbucnit în fabrica de cuburi Omega, unde un oarecare Vítek din Vítkovice, supraveghetor, l-a trădat pe Marele nostru Muller! A organizat în secret revolta și acum declară că va elibera lumea noastră din ghearele lui Muller.

Vrea să înscăuneze domnia sclavilor și să gonească aristocrația din etajele de jos, s-o gonească în mine și în fabrici. Cuburilor Omega li s-au alăturat uzina chimică: 1 980 bărbați, monetăria: 260 bărbați, turnătoria: 400 bărbați, uzina de gaz: 5 380 bărbați, fabrica de lichioruri: 250 bărbați. Au făcut o breșă prin care au și pătruns în Orașul întunericului. Pe locuitori i-au câștigat de partea lor, promițându-le o republică în care cică și orbii își vor avea reprezentanții lor. Vor să facă din ei o cumplită armată de avangardă, ca un zid. Dacă cuceresc Orașul întunericului, ne amenință primejdia că vor deschide temnițele de la etajele de sus. Mai rău e că pătrund și în jos, distrugând mașinile și instalațiile. La etajele 690 și 700 au devastat birourile și acum se apropie de etajul 680, unde încep antrepozitele. Deci de depozite nu-i mai despart decât 60 de etaje. Desigur că pătrund cu greu prin plafoanele dure, din beton cu soliu. Din fericire, ascensoarele nu funcționează (centralele electrice se află în prima zonă, iar curentul a fost tăiat imediat). Scara principală e împânzită de baricade. Nu trec de ele nici în cinci luni, dacă ținem cont de faptul că sunt destul de primitiv înarmați.

Dar Marele nostru Muller nu vrea să-și păteze mâinile cu sângele lor, deși i-ar putea distruge și prin gazare. Crede că va reuși cu binele. De aceea m-a trimis la voi, în West-Wester, ca să angajez câțiva specialiști. Iată despre ce e vorba: să pătrundem discret în mijlocul răsculaților și să băgăm zâzanie între ei; să le spargem rândurile și mai ales să-l înlăturăm pe ascuns pe Vítek din Vítkovice, care e de fapt sufletul și creierul acestei revoluții de palat. A încercat odată să-l câștige cu aur, dar nu a reușit…

IX.
Garpona. Meșterul Perker – otrăvuri.

Serul Kawai.
Gazul Sio.
Sticlele de pe tâmplele orbului

— Poate cu pumnalul? întrebă un flăcău colțuros, căruia tovarășii lui îi spuneau „Garpona”.

Nu avea mâini și se slujea, în locul lor, de picioare.

— V-am mai spus-o: nobilul Muller nu vrea sânge!

— Am în depozit otrăvuri pe cinste… începu să turuie un bărbat cu nasul roșu, nerușinat de mare, care-i acoperea, ca un ciorchine, cea mai mare parte a feței, și lui Brok i se păru că mai crește încă și se coace văzând cu ochii.

— Am mărfuri verificate, de mii de ori încercate. De administrarea lor mă ocup personal, cu efect garantat. Dacă vreți, moare de apoplexie. După o picătură de U, moartea vine de la cap. La cererea dumneavoastră, poate muri de cancer, prin absorbția unei doze de I. Am trabuce O! Un miligram de E într-un pahar de lapte…

— Eu lucrez numai *en gros*, îl întrerupse pe năsos un orb, cu o voce profundă de bas.

Pleoapele îi erau cusute, fapt care-i dădea chipului o liniște înspăimântătoare. Pe tâmple însă avea montate două degetare de metal; în vârful lor scânteiau două lentile fine, ca ochii unui animal de pradă.

— Dacă trebuie să înăbușim revoluția, sunt în stare s-o fac cu ajutorul bacilului meu… De altfel Marele Muller mă cunoaște…

— Vine și rândul sclavilor, răspunse agentul. Dar mai întâi să-l lichidăm pe Vítek! Nu să-l ucidem, înțelegeți? Corpul lui n-are decât să trăiască! Sufletul trebuie să i-l distrugem! Sau sufletul, sau creierul!

— Dacă-i injectăm ser KAWAI în creier, înnebunește… îi povățui un omuleț cu două cocoașe în spinare.

— Dacă inspiră gazul SIO, îmbătrânește peste noapte, adăugă un bătrân ramolit, fără un fir de păr pe cap,

tremurând tot. Cât îi mai rămâne de trăit o va duce într-un ramolisment ce-l va conduce drept la moarte. Aparatul poate fi pus pe furiș în dormitor, e ca o jucărie, o minge de cauciuc, care de îndată ce se rostogolește…

— Cel mai bun pumnal, cea mai bună otravă, cel mai bun ser, cel mai bun gaz - sunt ochii! spuse încet, dar apăsat, un chip galben cu ochi rotunzi, negri, în care scânteiau viu două pătrățele incandescente.

— Bine, zise agentul și scoase un carnețel, o să-mi notez numele vostru. Meșterul Garpona - pumnal. Meșterul Perker - otravă. Meșterul Schwartz - SIO. Meșterul Orsag - bacili. Mac Doss - hipnotism. Dulgherul Čulkov - *Kawai*! Veniți mâine cu marfa voastră în strada Portocalie, numărul 8, etajul 274. Aeroliftul vă va duce în vârful Mullerdomului, și de sus ajungeți imediat până în inima revoluției, laolaltă cu pleava, și vă amestecați cu ea… Marele Muller vă va răsplăti după succesul pe care îl veți avea.

— La toți dracii! înjură ucigașul fără mâini, după plecarea agentului. Mare scofală. Să împlânt pumnalul în gunoi!

Tot timpul meșterea ceva cu picioarele, când sub masă, când pe masă. Tocmai își ștergea sudoarea de pe frunte cu talpa și-și pocnea cu zgomot degetele de la picior.

— Prea duhnești a sânge, frate, bâigui otrăvitorul și-și suflă mulțumit nasul insuportabil cu mâna. Abia pe urmă îl șterse cu o batistă roșie, spunând: Munca noastră e curată… nu ne pătăm noi mâinile…

— Ce, parcă eu lucrez numai cu pumnalul? protestă ucigașul, mai pune douăzeci de mulldori și ți-l sugrum, agățat de gâtul lui ca o iubită…

Ca dovadă, își descălță papucii sub masă și strânse degetele albe, suple ale picioarelor.

— Amândoi, fârtate, suntem niște bieți cârpaci, spuse otrăvitorul. Să vorbească meșterul Orsag! O întreagă armată de mineri a hrănit-o cu bacilii lui…

Orbul nu catadicsi să-i răspundă. Numai lentilele de pe tâmple aruncară lumini prevestitoare de rău, când se întoarse spre năsos.

— Dar meșterul Schwartz? continuă acesta, adresându-se moșului chel și ramolit. Mulți bătrâni ai făcut până acum?

— Eu lucrez jos, în cartierul finanțelor, sâsâi Schwartz, cu gingiile lui știrbe; tocmai am montat un aparat la etajul opt al zonei a doua - în dormitorul tânărului Gerel. E fiul regelui cămătarilor. Cel ce i-a vândut lui Muller Alaska și coloniile din Africa. Adria, nepoata lui, avea să-l moștenească. Peste o săptămână Gerel junior va fi mai bătrân decât taică-su. Sir Moru, cel mai mare acționar al Cosmosului, îmbătrânește văzând cu ochii.

— Asta-i tot opera ta? Se zice că are necazuri mari.

— Are… Acțiunile lui trec în mâinile unui om al cărui nume nu vi-l pot spune. Cred însă că eu sunt cel care a făcut cel mai mult pentru binefăcătorul și Domnul nostru…

— Nu știu ce înțelegi tu prin cel mai mult… dragul meu Schwartz, zise cocoșatul, după care se întoarse spre bărbatul cu ochii arzători. Mac Doss, doctorul nostru în hipnotism, e nou printre noi, așa că probabil n-a auzit încă povestea mea… De n-aș fi fost eu, bunul nostru Părinte și Stăpân ar fi azi ruinat!

X.
Astronomul Galio, stăpânul stelelor.
Prima navă în Univers.
Foamea de stele a lui Muller.
Cum a devenit Galio un mare zero.
Čulkov, regele a 50 000 de stele.

Cocoșatul îndreptă două degete spre geamul rotund și bombat din tavan:

— El mi-e martor că nu mint, dacă tocmai binevoiește să se uite la umilii săi supuși. L-am scăpat de un dușman care i-ar fi supt și ultima picătură din acea sevă miraculoasă ce țâșnește de sub Mullerdom și la care se adapă… Azi poate să afle oricine! E vorba de bătrânul Galio, vânzătorul de stele. Fiul lui, care azi ocupă în întregime trei etaje în zona a treia, nu-i decât un ageamiu în comparație cu tatăl lui. Din mila lui Muller vinde stele fără valoare, scoase la reformă - stele incandescente sau înghețate, ori comete, care trec în zbor și nu se mai întorc - nimeni nu le vrea. Marfă ordinară… Ehe-he, bătrânul Galio era un geniu! Își instalase pe o insuliță din Polinezia un observator astronomic și, cu un grăunte de soliu, făcea minuni. Localnicii îl aleseseră rege și a unit vreo zece insulițe sub sceptrul lui. Pe atunci Marele Muller colinda mările și cumpăra ce mai rămăsese din lume. A sosit la observatorul bătrânului Galio, unde își avea și reședința regală. Când l-a întrebat cât vrea pe insulițele lui, vulpoiul bătrân i-a răspuns modest:

— Bolta cerească, noaptea!

N-a vrut să primească nici un grăunte de aur! Bunul Muller a văzut în asta capriciul unui bătrân original, îndrăgostit la nebunie de cele cerești. I se părea că e pe gratis. Stelele nu aparțin nimănui, nici lui Muller, dar dacă bătrânelul le dorește cu tot dinadinsul, de ce nu i le-ar vinde? Vrea să se fraierească, n-are decât! Au semnat contractul: Muller a devenit stăpânul celor zece insulițe din Polinezia, Galio stăpânul stelelor. Unul cumpărase mâța în sac, celălalt vrabia de pe gard… Și nu una, miliarde de vrăbii, care veneau în zbor spre el în nopțile senine, într-un stol ce nu se-npuțina…

Pe atunci Muller nici nu bănuia că din soliu se vor putea construi nave, care vor străbate cosmosul ca țânțarii! Uitase de mult de contractul semnat… Prima rândunică și-

a luat zborul și, după cinci luni, s-a întors încărcată de comori fără preț, adunate de pe nouă planete! A luat ființă societatea de transporturi interplanetare „Cosmos” și prin ea s-au deschis surse noi, inepuizabile de bogății fără seamăn. Și atunci a apărut bătrânul Galio cu contractul! S-a văzut astfel că toate stelele descoperite de „Cosmos” îi aparțin lui Galio, contractul fiind semnat de Muller însuși! Abia atunci și-a dat Zeul seama cât de scump plătise cele zece insulițe… Galio devenise *de facto* stăpânul tuturor planetelor și Muller al uneia singure, cea pe care se afla. Comori ca-n basme, fructe ale paradisului, metale noi, noi pietre prețioase - toate aparțineau, conform blestematului de contract, bătrânului Galio!

Așa că, vrând-nevrând, Marele nostru Binefăcător a trebuit să răscumpere frumușel de la Galio stelele cucerite, una câte una… Demnitatea lui n-ar fi putut pur și simplu să suporte ca o nouă stea descoperită să aibă alt stăpân decât El, să poarte alt nume decât cel pe care i-l va da El, tot așa cum nu ar fi putut să suporte ca înțelegerea purtând semnătura lui să nu fie considerată sfântă. Așa că, pe măsură ce se descopereau noi și noi stele, Galio vindea și Muller cumpăra. Dar rezervele lui Galio erau inepuizabile. Muller plătea și iar plătea. Și se ajunsese atât de departe, încât atotputernicul stăpân al lumii fu silit să-și revândă, bucată cu bucată, lumea lui ca să-și sature foamea de stele… Cel mai ciudat însă era că bătrânul Galio refuza din principiu comori provenind de pe alte stele, oricât de prețioase ar fi fost. Recunoștea și primea numai marfă produsă de bătrâna noastră planetă… Ce făcea cu ea? Începu să împartă aurul lui Muller la săraci. Orașele, insulele, minele, întreprinderile industriale construite de Muller, le împărțea muncitorilor și cerșetorilor… Îl numeau Eliberatorul!

Oh, era un plan bine gândit de a-l ruina pe Ohisver Muller! Stăpânul Lumii, dat de rușine și pe jumătate

sărăcit, se și pregătea să părăsească această planetă și să se mute pe una din stelele lui…

Și atunci, în ultimul moment, când Muller se afla pe marginea prăpastiei (urma să-i vândă lui Galio Mullerdomul și acesta intenționa să-l arunce în aer!!!), atunci am început să-l tratez pe bătrânul Galio de reumatism. Într-o seară - îmi amintesc ca azi - durerile în încheieturi îl lăsaseră și era teribil de bine dispus. L-am întrebat atunci câte stele îi vânduse lui Muller și câte în mai rămăseseră.

— Tot atâtea câte am avut la început, râse Galio enigmatic. Dacă i-aș vinde în fiecare zi un milion de stele, Muller ar mai trebui să trăiască un milion de ani ca să aibă o milionime din ele…

Și în noaptea aceea, după ce bătrânul Galio a adormit, i-am injectat sub piele trei picături de Kawai. Dimineața, Galio sări ca ars: - Un creion! Hârtie! La cât se ridică exact averea mea? Scrise un 9 și începu să adauge zerouri. În prima zi a umplut zece coli cu zerouri. Și din clipa aceea creierul lui a devenit o mașină de fabricat zerouri. Toate gândurile lui au devenit zero…

Atunci, evident, am pus cu ușurință mâna pe blestematul ăla de contract și i l-am dat lui Ohis Muller. Acum Galio se află în balamucul 970 și produce zerouri. El însuși a ajuns un mare zero!… Și uite așa l-am salvat pe zeul Muller! Și azi mai repară pagubele, adună și pune laolaltă ce risipise bătrânul Galio. A vrut să mă facă împăratul Bradierrei! Am refuzat. Mi-a oferit apoi orice imperiu, la alegere, orice tron, m-a întrebat dacă vreau să fi rege, șef militar, sau diplomat. I-am spus că nu vreau nimic altceva decât să trăiesc pentru tot restul zilelor mele în Mullerdom, în preajma Lui, fie și la lumina unei singure raze a milostivirii Lui.

Până la urmă mi-a dat cu de-a sila 50 000 de stele. M-a declarat regele acelor lumi. Am vrut să mă duc acolo, să-mi văd supușii și să mă încoronez pe una dintre ele. Evident

că pe toate nu se poate… Dacă m-aș încorona în fiecare zi în unul din regatele mele, ar mai trebui să trăiesc cel puțin încă 137 de ani… Și apoi Muller nu vrea să mă lase să plec, mă roagă să-i stau pe aproape, dacă o avea cândva nevoie de mine…

XI.
Curiozitatea lui Petr Brok și ce a ieșit de aici.
Nasul otrăvitorului încăierarea.
Cel mai turbat era Garpona cel fără mâini.

Cocoșatul amuți și ochișorii lui cercetară curioși chipurile celor din jurul mesei. Năsosul își suflă nasul în batista stacojie, cu acea rezonanță prelungă și tristă a guturaiului de primăvară. Chipul orbului se înălța deasupra mesei ca o bucată de marmură. Dar cele două lentile de pe tâmple luceau vesel, de parcă ar fi râs în hohote. Cel puțin așa i se părea lui Petr Brok. Ucigașul fără mâini probabil că nici nu asculta. Încontinuu făcea ceva cu picioarele, agil ca o maimuță. Ba meșterea ceva sub masă, ba trebăluia pe masă; cu piciorul stâng scoase pumnalul și îl aruncă cu atâta îndemânare spre tavan, că se roti ca o elice. Până când pumnalul căzu în „palma” piciorului drept, avu timp să golească și un pahar. Scoase apoi din buzunarul de la vestă o tabacheră, își presără pe gleznă un praf verde, îl aspiră și praful dispăru. După care strănută atât de tare, că-l trezi pe bătrânul Schwartz, care între timp adormise.

Și atunci, după acest episod, când aproape toți tăceau rușinați - vorbi Petr Brok. N-o făcea ca să se dea de gol. Voia numai să-l întrebe pe cocoșat, la ureche, un lucru pe

care dorea nespus de mult să-l afle. Voia să-i pună astfel întrebarea, încât cocoșatul să creadă că unul din cei de față vorbise. În clipa aceea însă simți cât de dezavantajat este de faptul că e invizibil; cât e de singur, lipsit de încrederea lor, sortit să asculte numai niște dezbateri lungi și sterile, care nu-i sunt de nici un folos… Voia să-l întrebe pe cocoșat, dar urechile celorlalți erau ca niște gherete de pază, mascate de smocuri de păr. De aceea își apropie buzele până aproape de pavilionul urechii și întrebă încet, cu glas incolor, ca într-o doară.

— Dar cum arată de fapt divinul Ohisver Muller?

Cocoșatul tresări, ochii și gura i se căscară larg, fața aproape că i se umflă de mirare. Lui Brok i se păru că, pentru o clipă, se lățise de la un perete până la celălalt. Era desigur o iluzie. Bărbia lui ascuțită intrase la loc între umeri, ca o pană înfiptă într-un butuc. Cocoșatul se ridică și deveni dintr-o dată cu un cap mai scund, căci picioarele scaunului erau mai înalte decât picioarele lui.

— Cine a întrebat? strigă mânios. Am zis: cine a întrebat?

Ceilalți îl priviră mirați. Nici unul dintre ei nu crâcnise, din momentul în care amuțise cocoșatul!

— Am auzit o voce. Jur! Jur pe Marele Muller (cocoșatul ridică mâna dreaptă spre geamul rotund) că nu mint! E cineva aici!

— Poate că Marele Muller a binevoit… zise, umil, otrăvitorul, și privi îngrozit spre tavan.

— Nu! Nu! Cineva a întrebat chiar despre Muller!

— Cine?

— Un glas! Mi-a șoptit la ureche!

— Nu cumva vorbește Kawai din creierul tău? Poate că te-ai contaminat și tu.

— Sunteți cu toții nebuni! Jur! Pariez pe cele 50 000 de stele!

Bătrânul Schwartz își ciocni compătimitor fruntea și începu să povestească cum și el e atins de ramolisment, cu toate că-și mânuiește gazul cu cea mai mare grijă.

Între timp Petr Brok se așeză calm pe scaunul rămas liber după plecarea agentului. Simțea în el o putere fără de margini față de acești oameni monstruoși, pe care-i putea manevra cum voia. Își aminti de revoluția de la etajele muncitorești, de Vítek din Vítkovice, de tot ce îi coc tâlharii ăștia și se gândi cum să-i lichideze, fără să-și păteze de sânge mâinile invizibile... Chiar în fața lui se afla nasul zemos, veșnic curgând al vânzătorului de otrăvuri, golit tocmai și pe cale de a se umple din nou. Acest nas tragic îl iritase de la bun început și îi provocase o greață de-a dreptul chinuitoare. Așa că Brok, nemaiputând suporta această tortură și răbufnind de ură împotriva nasului acela scârbos, luă un pahar și îl aruncă în el. Sângele țâșni, vânzătorul de otrăvuri se clătină. Ceilalți săriră în sus, îngroziți și se apucară involuntar de nas.

Toate acestea se petrecură în câteva secunde. Banda își reveni iute. Spate la spate, făcură zid. În mâinile tuturor apărură dintr-o dată revolverele. Ochii negri, bulbucați ai țevilor se roteau în spațiu. Începu un foc demențial. Împușcăturile răsunau sec, gloanțele șuierau, oglinzile cădeau fărâme, praful se înălța din toate colțurile.

Cel mai turbat era Garpona cel fără mâini. Se culcase pe masă, cu picioarele în aer, se răsucea pe spate, cu un picior își lua vânt iar cu celălalt trăgea în toate direcțiile, semănând mai mult cu o harpie decât cu un om.

XII.
Lentilele perfide de pe tâmplele orbului. Petr Brok în capcană.

Fuga.
Liftul - și din nou visul.

Deodată Petr Brok se cutremură. Lentilele fine de pe chipul orbului se fixează asupra lui! Chipul imobil, ca de ghips, cu pleoapele cusute, se înalță ca al unui sfinx. Dar sticlele fin șlefuite privesc fix fața lui Brok. De parcă ceva ar fi luat foc în ele…

I se pare? Sau e demascat? E oare cu putință ca orbul acesta să-l vadă?

Brok se ridică. Ia te uită! Sticlele se mișcă și ele în sus, după fața lui. Acum orbul duce mâinile la tâmple, răsucește o rotiță dințată, ca și cum ar regla un microscop. Lui Brok i se pare că fiecare mișcare a sa trece prin focarul acestor lentile.

O spaimă necunoscută încă îl străbate ca un fulger de gheață. Simte cum i se taie picioarele. Se așază iar și-și lasă capul pe tăblia mesei. Uitându-se în sus, vede cu groază cum două flăcări negre îl fixează din lentile. Și chiar în clipa aceea chipul ca de marmură se schimonosește, mâna se întinde și arătătorul, ca o gură de revolver, se îndreaptă spre Brok, țintindu-l drept între ochi.

Un strigăt:

— E aici! Păziți toate ușile! Și nu mai trageți! Să-l prindem viu!

Dintr-o săritură, Garpona cel fără mâini e la prima ușă. Perker o ocupă pe a doua. Iar orbul Orsag indică fiecare mișcare a lui Brok cu țeava arătătorului său. Se apropie de el în spirală, înspăimântător de încet, gata să sară.

Petr Brok a căzut în capcană. Trebuie să ajungă la o ușă, altfel e pierdut! În fața uneia, nasul cel roșu, în fața celeilalte, Garpona. Stă într-un picior și cu celălalt încuie. Brok sare! Orsag scoate un strigăt și i se pune în cale. Brok îl doboară cu un pumn în burtă, îi trage lui Garpona

una în piciorul pe care stă și sare spre ușă; o deschide, iese și o închide iute în urma lui. Și o ia la goană pe o străduță întunecată…

Doamne Dumnezeule, ce de scări și scărițe de urcat și de coborât, ce de galerii, ale căror pereți se îndepărtează și apoi se întâlnesc din nou, ale căror tavane se înalță și iarăși cad. Prin câte camere trece în goană, prin câte săli spațioase, vizuine întunecoase și cămăruțe mici, slujind naiba știe căror scopuri?

La un moment dat nimerește într-o galerie ce se întinde în jurul unei săli pustii, prăfuite. Trece apoi în fugă peste un pod acoperit, atârnat deasupra prăpastiei unui luminator. Iar în urma lui se aude un tropăit ca un răpăit de tobe, din ce în ce mai puternic, într-un ritm din ce în ce mai rapid. Și iar străduțe, iar scări, iar arcade, iar piețe…

În clipa aceea Brok nimerește, în goană, într-un cilindru neted, strălucitor. Un canal? Nu, e o țeavă de tun. Nu! E tubul unui telescop, căci se îngustează mereu… Acum nu mai poate avansa decât în patru labe, acum trebuie să se strecoare ondulându-se ca o omidă. Mai departe nu se poate, s-a sfârșit, s-a sfârșit… Oricum pâlnia asta se termină cu un grilaj de sârmă. Brok se prinde de el și îl zgâlțâie disperat.

Ciudat! Plasa mică, ruginită se desprinde cu ușurință. Petr Brok se strecoară prin deschizătură și trage plasa în urma lui. În clipa aceea podeaua începe să coboare cu el. Mai apucă să zărească, după grilaj, un chip cu nasul spart. Scăpase în ultimul moment.

Dar în lift, în timpul căderii nebune în prăpastie, ghinionul îl ajunge iar. O apăsare de nesuportat îi strânge creierul ca într-un clește, până ce-și pierde cunoștința. Din nou începe să-l chinuiască acel vis îngrozitor. Se străduiește din răsputeri să se apere de fantasmele nocturne, să le împiedice să-i pătrundă iar în creier; să nu cadă din nou în gaura aceea subterană, urât mirositoare,

unde ceva cumplit se petrece sub glugile cenușii, mișcătoare.

Petr Brok e îngrozit de revenirea acestor vise. De parcă în ele s-ar fi trezit vechiul său corp, de parcă și-ar fi pierdut imaterialitatea, de parcă ar fi renăscut cu toate durerile lui. Se teme ca nu cumva, într-unul din aceste vise, să piară înainte de a-și duce la capăt aventuroasa misiune, pe undeva pe sus, sus de tot, la vreunul din cele o mie de etaje ale Mullerdomului.

XIII.
Capitol despre stele.
Comerțul și industria de stele.
Reclame.
Scoica Talisman.

Când Petr Brok își veni în fire, liftul se oprise de mult. Un vis greu îi mai atârna de pleoape, când păși într-un pasaj larg, în care mișuna o mulțime pestriță.

Unde se află?

La ce etaj?

Cât mai e oare până la Muller? Nu cumva a nimerit în turnul Babel?

De-o parte și de alta, vitrine splendide, ca niște altare, în fața cărora se opresc tot felul de gură-cască, cu mâinile în buzunare. Alături de vitrinele ultraluxoase vezi chioșcuri și tarabe cu flori, cu parfumuri, fotografi ambulanți, negustori de mărunțișuri, de antichități și tot felul de indivizi care-și laudă în gura mare ciudata lor marfă. Vitrinele prăvăliilor cu delicatese sunt simboluri ale abundenței și ode închinate simetriei, prin turnuri, piramide și ghirlande din poame și vietăți ciudate, din cutii

și conserve pestriț colorate. Sunt mărfuri aduse din stele! Petr Brok citește:

Apă de leac din lacul
ALFA
de pe planeta
M 14!
*
Mușchi comestibil din pădurile
virgine ale planetei
C 711
*
Pudra
NA - HA
de pe aripile păsărilor din
Z *176!*
*
Parfumuri extrase din lacrimile îngerilor
de pe
D 55!
*
Sânge de elfi pitici
(H 70)
contra bolii maimuțelor!
*
Glande sexuale ale hidrofililor din UR
Delicatesa de pe planeta B 1
*
Încălțăminte din piele de Origoni de pe
F 99
nu se rupe niciodată!
*
Mană de pe steaua
B 64
cu gust de migdală

Alte reclame recomandă celor ce emigrează pe alte planete produsele planetei mamă.

Coloniștilor de pe L20
Cel mai bun soi de semințe!
Un singur bob dă o recoltă însutită!

Împotriva gândacului de trandafir din
C 71
praful
ACHA!
N-o să vă pară rău!!!
*
Ceasul astronomic
AZ
Vă arată ora exactă după sistemul nou
pe orice stea!!!
*
Împotriva hipertensiunii
în Constelația Spiralei,
numai balsamul SPIRALA!!!
*
Tinichele, mărgele, oglinjoare, staniol
pentru indigenii de pe
K 51
Le câștigați încrederea ți serviciile!!!
*
Eroilor de pe
Z 2
aruncațile ciocolată
LANA!
Vă dau în schimb orice!!!
*
Umbrele mantale, coduri impermeabile!
P K 86 plouă noaptea!

*

Pe S 34
e veșnic zi!
Dacă vreți să dormiți, cumpărați
ochelari negri
CLO!

*

Înaintea plecării
spre Lumi noi,
asigurați-vă!

*

Muriți de râs
LA PANOPTICUM
OMEGA
privind locuitorii vii ai planetei
G 51

Sub o gheretă cu dungi roșii, un vânzător vinde scoici semănând cu stelele, și cu florile și cu viețuitoarele, și cu nimic pe lume. Una după alta, le ridică în sus, le duce la ureche, apoi le șoptește ceva și le oferă din nou mulțimii, cu glas răgușit:

Scoica IZA
de pe planeta B 55
ca presse-papier pe masa dumneavoastră,
aduce idei bune
la scrisul scrisorilor!

*

Scoica O-RA
din lacul negru de pe
F 39
seamănă cu o lebădă neagră!
Strecurați-o pe ascuns la dușmanul
dumneavoastră,
Și ghinionul se va ține scai de el!

*

Scoica A – KA,
nufăr de pe planeta de gheață
e cheia succesului
în dragoste!

*

Scoica U-VA
seamănă cu un fluture pietrificat
Vine de pe steaua
Albatros
și sub perna dumneavoastră
vă aduce vise
despre stele!

*

Scoica NE – O
de pe P 44
vuiește ca oceanul în furtună.
Timp de 10 ani vă va ocroti în toate
Călătoriile
prin Mullerdom!

Peste drum de scoici, iată un vânzător de tablouri cu peisaje și orașe stelare fantastice. Și ceva mai încolo, alt negustor, lăudându-și marfa, și încă unul. Și, luându-se parcă la întrecere cu ei, reclamele cheamă și ard, punând pe fruntea întunericului un stigmat de foc.

XIV.
Groaza de întuneric.
Societatea de import-export „C O S M O S”.
Transportul pe stele.

Petr Brok nu-și poate aminti. Colonia olandeză de pe lună

Și dintr-o dată toate luminile se sting și întunericul invadează spațiul de sub clopotul de sticlă.

Catastrofă!

Să se fi răsculat muncitorii de la centrala electrică și să se fi alăturat revoluției? Să se fi stins luminile la toate etajele și să se fi lăsat noaptea, noaptea înspăimântătoare, fără de sfârșit, plină de monștri și de sânge?

Mullerdomul nu are ferestre!

Petr Brok nici nu apucă să se gândească la ce ar putea conduce groaza care ar cuprinde acest furnicar demențial de o mie de etaje al trufiei lui Muller, când fu orbit de o lumină puternică. Evident, Mullerdomul e o lume în sine și zilele și nopțile lui sunt dictate de însuși Muller! Numai că de data asta nu mai e vorba de soare, ci despre niște litere de foc, scrise de o mână nevăzută pe tabla neagră a întunericului:

Terenuri pe stele
vinde în rate convenabile
Societatea
COSMOS

Și mai departe:

Primăvară veșnică pe țărmurile
Planetei
E4
*

Trăiți un adevărat basm
în văile albastre ale planetei

M 21
*
Deveniți înger pe steaua
R 25
*
Locuitoarele împărăției cerurilor
IKI – LA
tânjesc după dumneavoastră
*
Veți fi rege pe *planeta*
J 25
*
Vreți o mireasă
pentru o singură noapte?
Vă recomandăm «U 55»
*
Până la o mie de ani veţi trăi pe planeta
P 7
*
Băutura divină pe luna celei de-a IV-a stele
Z 22
*

Nu veți muri nicicând pe planeta P5

Apoi globul se aprinde din nou și inscripțiile dispar. N-a mai rămas decât una singură, strălucitoare ca un soare:

C O S M O S

deasupra intrării într-un palat transparent, ale cărui colțuri și cornișe luminează în toate culorile curcubeului.

Brok se strecoară în palat și se trezește într-un hol imens. Cei patru pereți îl întâmpină cu țipătul haotic al

culorilor. Sunt acoperiți, de la podea până-n tavan, de tablouri și de hărți.

Orbitele sorilor și ale planetelor, traiectoriile parabolice ale cometelor, vederi din căi lactee cu nume și matricole de corpusculi ai diferitelor nebuloase. Rețeaua de trasee cosmice interstelare, intersecțiile dintre orbitele planetelor și magistralele navelor dirijabile. Diagrame, tarife, liste de prețuri, orare. Machetele unor sisteme planetare, din sticlă și din metal. Tablouri prezentând regiuni fantastice, acoperite de o vegetație demențială.

O fi floră sau sunt cristalele unor minerale astrale? Ori sunt locuitorii unei planete? E o pădure de uriași, sau o colonie de pitici?

Brok se oprește brusc. Printre amalgamurile pestrițe, ca din basme, care îl asaltează din toate părțile și-i trezesc neîncrederea, deodată parcă l-ar fi mângâiat o mână bună. Ce surpriză! O bucată de Pământ!

Un pătrățel cu culorile cunoscute ale unei regiuni rurale civilizate. În fundal, dealuri împădurite și panglica albastră a depărtărilor... Iar printre câmpuri, o capelă cu acoperiș roșu și cu ferestruici rotunde tăiate în uși.

Dumnezeule, Dumnezeule, imaginea asta parcă o știu de undeva. Demult, tare demult, m-am uitat și eu, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor, prin ochii rotunzi ai capelei! Prin deschizăturile acelea se strecoară un parfum vechi și trist, iar în penumbra tăcută a altarului stă un sfânt.

— Ce sfânt? - Cine se uita la el? - Când?

— Cum era pe atunci? - Care-i legătura? - Ce se petrecuse între capela aceea și blestemata de scară pe care se trezise într-o bună zi, fără memorie, fără trecut?...

Undeva, în adâncul creierului, se odihnește capela ce-i pătrunsese acolo cândva, prin porțile ochilor. De și-ar aduce aminte, de și-ar putea aduce aminte! Totul dintr-o dată. Numai că deasupra acelui peisaj se înalță cerul, iar pe cer plutesc trei Luni mari, una roșie, una verde și una portocalie. Brok citește:

Colonia olandeză de pe Luna III
a stelei S 1
Nu trebuie să munciți, natura muncește pentru dumneavoastră!
Piticii indigeni vă vor sluji!

De altfel nimic nu e mai ușor pentru Petr Brok decât să cunoască adevărul. Toate ușile Mullerdomului îi sunt deschise. Toate tainele pălesc în fața ochilor lui. Toate nălucirile se topesc, ca zăpada la soare.

XV.
Tipuri de emigranți.
Milionarul sărăcit.
Don Juanul lasciv.
Misionarul Halva.
Abatele Lár.
František Farani

Un perete de sticlă, un șir de ferestre, forfotă. Ajunge dacă te postezi lângă un ghișeu și tragi cu urechea:

— Am fost milionar, spune un roșcovan în zdrențe. Nu l-ați cunoscut pe Las Abela? Am avut uzine de motoare, de automobile, de aeroplane. Mi-am pus în gând - dracu' m-a împins - să concurez cu Dumnezeul Muller. Am rezistat doi ani, am cheltuit milioane și am dat faliment. Am ajuns la sapă de lemn; așa îmi trebuie! Nu mi-a rămas decât să mă refugiez în Mullerdom, ca să nu trebuiască să cerșesc. Slăvit fie Ohisver Muller, binefăcătorul, căruia îi este milă de dușmanii săi și le oferă pe gratis adăpost și cuburi nutritive!

— Scurt, scurt, domnule! N-avem timp de pierdut, șuieră nerăbdător omul după ghișeu, unde vreți să mergeți și de cât dispuneți?

— Vreau bogăție. Aici, pe planeta binefăcătorului nostru, nu pot încerca să fac ceva mai ca lumea. Dar am omorât un cârciumar în West-Wester și m-am aranjat de o sumă frumușică de mulldori - așa că m-aș încumeta să încep în altă lume. Am auzit că pe R 25 există toate condițiile.

— Evident, evident, acolo ați ajunge un al doilea Muller. E o planetă foarte tânără și foarte liniștită, cu locuitori simpatici, total lipsiți de apărare. Pentru R 25 plătiți 250 mulldori, conform tarifului.

— Oh! n-am atâta! se tângui zdrențărosul.

— Alegeți-vă atunci o planetă mai ieftină. Cu 80 Md puteți pleca pe S 6, dar să vă luați cu dumneavoastră blănuri.

— Nu vreau!

— Atunci F 1! Foarte fertilă, se cultivă pe ea o viță de vie, cu boabe de struguri cât capul dumneavoastră. Ce-i drept, locuitorii au un miros cam ciudat, dar vă obișnuiți...

— Lăsați măcar cu 5 mulldori mai ieftin!

— Mai ieftin vă poate lăsa vânzătorul de scoici! Noi aici nu ne tocmim!

Las Abela dispăru și la rând veni un fante pudrat, cu joben alb pe cap și îmbrăcat într-un frac gri deschis. În cravata albastră, presărată cu steluțe, avea înfipt un clopoțel de aur; se părea că asta e ultima modă în Mullerdom. Fața îi era suspect de tânără și de frumoasă, glasul în schimb îl avea hârâit, zbârcit parcă de bătrânețe.

— M-am săturat de femei! se plânse el, trupurile lor îmi fac silă, nu găsești nimic nou în ele - doar culoarea se schimbă. Caut forme noi!

Degetele lui se transformară în gheare lacome, iar nările îi fremătară lubric.

Funcționarul râse binevoitor.

— Consultați eșantioanele noastre! Evident, nu le avem pe toate. Multe dintre femei au corpuri prea deosebite, altă substanță, altă materie, alte forme, alte instincte, altfel de sex. Pe F 9 fecundarea se face prin piele, pe B 11 din priviri, pe K 12 prin atingerea aripilor. Pe X 6, în timpul împerecherii, femeile mor. Pe U 12 sunt străvezii, pe B 3 au trupul tare ca diamantul. Pe H 4 se topesc, pe S 22 ard, pe L 7 sunt invizibile. Cum vă place femela asta? Seamănă cu omul, dar are sânge rece. Astea sunt niște frumuseți în felul lor. Au un singur sân, ascuțit ca un pumnal, îl poți acoperi cu o armură, dar ce chip! Ți se pare frumos, dacă te obișnuiești! Împerecherea e posibilă, reproducerea nu. Pe T 42 femeile sunt acoperite cu peri deși, albi și mătăsoși. Gospodine excelente, le place să bea și să se împerecheze cu albii, se tem de negri. Astea, de pe M 14, sunt foarte senzuale și se potrivesc de minune cu băieții noștri. Sunt de statură mai mică, cam cât școlărițele de la noi.

— Aici, aici vreau! izbucni tânărul, înecându-se de dorință. Aici mă duc mai întâi.

— M 14 - 500 mulldori.

— Nu-mi pasă de bani. Dar când mă pot întoarce?

— După 12 luni. S-ar putea să nici nu mai vreți să vă întoarceți.

— Mă satur iute de fetițe... și pe urmă - cele cu peri albi!

Tânărul primi un bilet albastru și dispăru după o draperie violetă.

La ghișeu se înghesui un bărbat îmbrăcat într-o rasă neagră și încins cu o funie roșie.

— Sunt Richard Alva și merg să propovăduiesc evanghelia pe stele, spuse cu un glas găunos, de ascet.

— N-aveți decât, răsună răspunsul rece. Numai să dispuneți de mijloacele necesare. Misionarilor le place să se tocmească.

— Dar e vorba de salvarea unor ființe nevinovate! Îngerul Domnului mi-a sugerat ideea să pornesc deîndată spre planeta L 100, din constelația Crizantemei. Locuitorii ei, sărmanii, se închină unei lulele de porțelan, uitată acolo de primul om.

— Nu, acolo nu vă dăm drumul. Acum o săptămână a plecat spre L 100 un misionar mahomedan, și doi cocoși pe aceeași grămadă de gunoi…

— Dar gândiți-vă, se tângui Alva, sărmanii aceia vor fi pierduți pe vecie! Dați-mi iute drumul, până nu e prea târziu!

Misionarul se aplecă peste ghișeu, mai-mai să cadă, și-și plimbă mâinile împreunate pe sub nasul funcționarului. Acesta constată cu răceală:

— Și credința mahomedană e credință!

— Dar crucea e cu noi!

— Așa-i, crucea e cu voi, cu toți misionarii! oftă funcționarul. Localnicii vă așteaptă, mor de nerăbdare! De ce v-ați gândit să salvați tocmai L 100? Aduceți cu dumneavoastră lumina? Mergeți atunci pe C 6. Acolo e întuneric ca într-un puț fără fund! Băștinașii sunt orbi și se închină întunericului. De văzut n-or să vă vadă, în schimb aud bine. Ba o să reușiți să faceți și minuni acolo. Vă mai recomand E 19. Niște ființe ca oițele de blânde - vor crede tot ce le îndrugați. Puteți face pe Mesia. Pe K 5, abatele Lár s-a ridicat din morți și toți au primit botezul. František Farani s-a dus pe N 22 cu circul lui. Ei bine, a devenit un zeu-șef încă de la prima reprezentație. Trupa întreagă reprezintă divinități bune, circul e catedrală, iar spectacolul - ritual religios. Ce mai vreți?

Veni apoi la rând un pictor peisagist, cu paletă și ochi visători, pregătiți pentru punțile de sticlă și cascadele trandafirii ale planetei W 4.

În urma lui se înghesui figura spână a unui frizer, care purta - ca un fel de reclamă țipătoare - o barbă roșcovană, lipită pe față și pomădată. Merge să răspândească în

rândul hirsuților de pe F 88, prin cuvânt și faptă, cultul pieptenilor, periilor, pomezilor și parfumurilor.

Un detectiv cu pipă urmărește un criminal pe K 54.

O stea de cinema în declin vrea să răsară iar pe un nou cer. Merge să-și trateze bătrânețea pe K 7.

O moștenitoare de milioane și un poet sărac fug pe L II, steaua Iubirii...

O frumusețe blondă își caută iubitul, pierdut prin stele...

Un profesor de botanică, cu o nevestică teribil de frumoasă și cu ochi triști, se duce să studieze vegetația de pe F 34, cu o tolbă atârnată la șold. Un rege tragic, fără tron, în căutarea unui nou regat...

Dispar încet, unul după altul, în spatele unei draperii, strângând cu disperare în mână tichete colorate, în timp ce bagajele le freacă șoldurile și gleznele. Pășesc peste acest ultim prag al lumii, ca să nu se mai întoarcă niciodată, emigranți fără minte de pe planeta mamă...

XVI.
Doamna în negru.
Colierul demascator.
,,N-are importanță chipul...”.
Brok privește de aproape.
„Voi fi, deci, prințesa piticilor...”

Ultima se apropie de ghișeu o doamnă în mare doliu. În negru toată, de parcă s-ar fi scăldat în noaptea fără stele. Fața acoperită de un văl des, mănuși negre, sânii bine ascunși, doi muguri gata să-nflorească în coaja lor moale încă. Umerii aproape ascuțiți, curba zveltă a șoldurilor, pulpele prelungi, în ciorapi negri, dispărând, în dreptul genunchilor, în dantelă neagră - toate astea vădesc o

tinerețe trufașă și glorioasă, cu toate că nici o rază albă a trupului nu se zărește.

Privește încă o dată sperioasă în jur. E ultima. Pune, în tăcere, pașaportul pe lemnul ghișeului. Funcționarul îl examinează cu atenție. Ochii lui se ridică iscoditori de la fotografie spre chipul ei. Se strâmbă când dă pe neașteptate de voalul negru.

— Vă rog să binevoiți a ridica puțin voalul. Trebuie să văd și originalul...

— E neapărată nevoie? spune ea cu jumătate de glas, abia deschizându-și buzele și lăsând discret să cadă pe lemnul ghișeului un colier greu de perle. Funcționarul îl înșfacă iute. Își pune ochelarii cu lupă și îl cercetează atent, bob cu bob. După care izbucnește în râs, doi dinți albi străfulgerând în deschizătura largă a gurii.

— N-are importanță chipul, prințesă Tamara! Colierul te-a dat de gol! Ai fugit din Gedonia!

— E o minciună! strigă speriată doamna în negru.

Dar glasul i se frânge la jumătate, ca o creangă. Omul de după ghișeu parcă nici n-ar fi auzit-o:

— Avem mandat de arestare împotriva ta! Pașaportul e fals. Ți l-a făcut meșterul Work de pe strada Tigrului!

Prințesa stă nemișcată, neagră ca întunericul. Vălul des nu lasă să se vadă ce se petrece pe chipul ei. Se aude numai un geamăt surd.

Deodată se apropie și mai mult de ferestruică, își împreunează mâinile negre pe piept și șoptește precipitat și rugător:

— Te implor, nu mă trăda! Îți dau tot ce dorești! De-ai ști ce vor să facă cu mine acolo jos! E groaznic! Fie-ți milă! Lasă-mă să plec pe L 7! Ce vrei în schimb? Tot ce am...

Prințesa răstoarnă pe ghișeu conținutul genții ei negre. În grămada de bijuterii și briliante strălucește o coroană princiară în formă de stea, ale cărei raze se termină cu câte un diamant mare.

— Îți ajunge? șoptește și, temându-se parcă că nu-i de ajuns, își ridică brusc vălul de pe față și zâmbește. Gest specific femeiesc…Vrea să adauge la grămada de giuvaeruri încă unul, cel mai de preț.

Invizibilul Brok are prilejul să vadă de aproape zâmbetul prințesei. E o adevărată minune. Ochii mari, albaștri închis, umbriți de gene lungi, au culoarea bolții când se înserează. Dar nu numai prin culoarea lor, ci și așezarea și forma îndrăzneață, indescriptibilă, reprezintă un exemplu excepțional de frumusețe exotică, stranie. Gura destul de mare, ispititoare și senzuală, se deschide, când zâmbește, ca o păstaie coaptă, sângerie, peste șirurile de semințe de porțelan. Poate că numai tinerețea e aceea care face ca acest chip nearmonios să fie splendid, iar grosimea buzelor îi mărește farmecul.

Bărbatul de la ghișeu trage spre el comoara și pe urmă se strâmbă batjocoritor:

— Bine, du-te! Dar de zeul Muller tot nu scapi! Te va urmări de la o stea la alta…

— Trimite-mă pe cea mai depărtată. Pe ultima…

— Ultima noastră escală o reprezintă planetele piticilor din nebuloasa ZB. Nu-i rea ideea… Au un sistem solar asemănător cu al nostru, dar în ediție de buzunar… Soarele lor e de un milion de ori mai mic decât al nostru. Și Pământurile alea mici, care dansează în jurul lui, seamănă ca două picături de apă cu planeta noastră. Pe ZB I trăiesc omuleți leiți nouă. Numai că ceva mai mici… Un prichindel din ăia intră într-o poșetă de damă. Dar ăștia sunt uriași în comparație cu piticii de pe globulețul vecin, ZB II. Oameni ca noi, nu mai mari decât furnicile. Pe ZB III au fost descoperiți la microscop oameni, în praf. Alege-ți una dintre ele…

— Prima, dacă n-am ceva mai bun.

— Sunt ca niște jucării ascultătoare, inteligente… vei trăi acolo ca într-un basm.

— Și cum să mă ascund? Dacă totuși mă prinde?

— Poate că o să-ți pară bine dacă te eliberează de pe planeta aia de pitici. Cu timpul, când te-oi sătura de jucat cu ei, o să te plictisești. Poftim biletul.

— Așadar, voi fi prințesa piticilor! oftează ea și dispare după cutele draperiei.

Brok o pornește în urma ei, mort de curiozitate.

XVII.
Sala de așteptare în pragul cosmosului.
Dezbateri sterile.
„…Pretutindeni e pământul domnului…”
Sala de catifea.
Brok vrea s-o salveze pe prințesă

Pătrunse aici, căutând dezlegarea. Își dădu însă imediat seama că între el și adevăr se întinde un culoar alb, nespus de întins, de-a lungul căruia trebuia să-și poarte povara curiozității.

Becurile albe răspândesc o lumină lăptoasă, răsună pași, se aud strigăte, mâinile emigranților se lungesc sub greutatea cuferelor și a ranițelor, care se umflă și cresc clipă de clipă până ating pământul. În cele din urmă însă depărtarea se curmă. O așteptare lungă, fără de sfârșit. În fine! O poartă de fier, groasă și grea, se deschide încet și inexorabil, ca o gură de mormânt. Mulțimea, cârtind doborâtă de oboseală, năvălește pe gura căscată. Ultima se strecoară prințesa și, după ea, Petr Brok. Poarta se închide în urma lor, încet și definitiv.

Spațiul pustiu se umple de oameni și toți, ca la comandă, se așează pe bagajele lor.

— Nu așa îmi închipuiam… spune pictorul, plimbându-și privirea dezamăgită pe pereții goi, ca și cum ar fi căutat niscaiva tablouri.

— Măcar de-ar fi niște bănci… se plânge misionarul, care se teme să se așeze pe valiza lui fragilă.

— Am înăuntru chivotul, potirele și crucea, înfășurate în odăjdii, îi explică el detectivului, ar putea să se strice…

Detectivul se joacă cu pipa între dinți, fără să înțeleagă.

— Pe toți sfinții, spune, asta să fie sala de așteptare în pragul cosmosului? Așa arată sălile de așteptare în azilurile pentru săraci!

— Așa se întâmplă, declară tăios tânărul pudrat, când nu se face nici o deosebire între bogați și săraci. În călătoriile mele prin lume am mers numai cu clasa întâia, în submarine, pe vapoare și în aeroplane. Pot să-mi permit…

Se smucește nervos și-și scutură mâneca fracului gri-deschis, de care s-a frecat o bătrânică ce-și croia drum spre celălalt capăt al sălii. Ce te-mpingi, babo?

Bătrâna fără dinți ridică mândră capul cărunt. Părul ei, cu cărare la mijloc, seamănă cu elitrele argintii ale unui cărăbuș în zbor. Pe creștet poartă o pălăriuță caraghioasă, legată sub bărbie cu o panglică de catifea neagră.

— Sunt contesa Kokočin! spune cu trufie, privindu-l pe tânăr printr-un lornion de aur.

— Ah, iertați-mă, Luminăția Voastră, n-am bănuit… se închină țeapăn tânărul, scoțându-și cu o curtoazie ironică jobenul alb.

— Bătrânețea îți aduce numai neplăceri… se lasă înduplecată contesa.

— Și încotro ați binevoit să porniți?

— Eu? Spre L 70!

— Ei drăcie! Steaua Iubirii…

Bătrânica îl lovește cochet cu lornionul.

— Șmecherule! Steaua tinereții, nu a iubirii… Zbor după tinerețe. E departe?

— Douăzeci de mullerani… Nu știu dacă mai ajungeți în viață! spune batjocoritor Las Abela, fostul milionar.

— Dar mi-au zis că e cât să dorm de trei ori… se sperie contesa.

— Posibil, răspunse Las Abela, dar nu uitați că în alte galaxii și timpul e altul și se îmbătrânește altfel decât sub soarele nostru…

— Pretutindeni e pământul Domnului! intră în vorbă misionarul. Dacă asta e voința lui, veți muri cu crucea în mână întru Cristos! O duc cu mine, adăugă, privindu-și cu religiozitate bagajul. Am și sfântul maslu, pentru ultima miruire. Nu vă faceți griji…

— Iar eu o să vă parfumez înainte de a vă pune în sicriu… spune frizerul și apasă în fața bătrânei o pompiță de cauciuc. Pulberea de parfum exotic pătrunde în nările uscate.

— Vreau și eu, vreau și eu, strigă păpușica trandafirie, dorind dintr-o dată cu disperare să miroasă frumos în brațele iubitului ei poet.

În clipa aceea însă, deasupra emigranților care se odihneau, apare un chipiu de marinar, o față adânc însemnată de urme de vărsat și un tricou presărat cu semilune galbene pe un cer negru. Brok îl recunoaște imediat: bețivanul care cânta un cântec deocheat pe strada circulară din West-Wester.

— Sus, oameni buni, după mine! strigă marinarul și își aprinde o țigară de la torță.

Decolteul adânc lasă să i se vadă pe piept tatuajul strident al unei aeronave fantastice, zburând printre stele. Și brațele îi sunt acoperite de picturi stângace, reprezentând vegetația haotică de pe stele.

Deschide o ușiță care dă în întuneric și toți năvălesc după el. Urmează o buluceală de nedescris. Coridorul îngust îi înghite, leneș, unul după altul. E umed și lung, urcă și iar coboară, ca gâtlejul unui șarpe monstruos, fără sfârșit. Merg unul în spatele celuilalt, cu capetele plecate, atingând cu coatele pereții jilavi. De undeva, de departe, îi afumă torța marinarului…

În cele din urmă apare o deschizătură luminoasă, plină de speranță. Torța dispare într-o firidă și lumina ei îmbracă

în roșu șirul mișcător de trupuri. Și când trece și prințesa, ultima, prin deschizătura luminoasă, cu Brok pe urmele ei, ușița se închide cu zgomot.

O sală rotundă, neagră, tapisată cu catifea și luminată de sus de un glob violet. Se aud strigăte disperate, plânsete, mâini se frâng deasupra capetelor.

— Trădare, trădare - vom pieri cu toții!

La început Brok nu înțelege nimic. Simte însă dintr-o dată un miros ciudat, dulceag, amețitor. În creier începe să-i crească o floare monstruos de frumoasă, cu petale sângerii și caliciu negru. Își ține imediat răsuflarea și floarea dispare. Cu toții arată în sus, spre o țeavă de zinc din perete, din care răbufnesc aburi albi, răspândindu-se iute în încăpere. Îi cuprinde panica.

Primul gând al lui Petr Brok e s-o salveze pe prințesă. Sare spre perete, unde bănuiește că s-ar afla ușița ce se închisese în urma lui. Dar nici urmă de ușă.

Între timp, prințesa s-a pierdut în acel carusel înnebunitor. Oamenii se agită, țipă și plâng, astupându-și nasul și gura.

Fostul fabricant aleargă în jurul peretelui circular cu încăpățânarea disperată a unui urs în cușcă.

Richard Alva, misionarul, cuprins de groaza mistică de moarte, îngenunchează în mijlocul sălii, se dă cu capul de podea și urlă o rugăciune blasfematorie, plină de blesteme sălbatice și de injurii la adresa dumnezeului său.

Poetul și fiica milionarului stau strâns înlănțuiți și, pierzând în fața morții orice pudoare, se unesc pentru prima și ultima dată cu un curaj nebun, ca să moară împreună, făcând dragoste.

Pictorul cu ochi visători plânge pe rupte, frizerul își smulge barba, tânărul trecut prin toate aspiră cu nesaț parfumul nimicitor.

Gazul se îndesește rapid, toți trebuie până la urmă să respire și apoi - înghițitură după înghițitură - să bea din moarte.

Trupurile cad unele peste altele, formând mormane pe marmura neagră.

În cele din urmă Brok reușește să-și găsească prințesa în mijlocul sălii. Tocmai cădea răpusă. O cuprinde în brațe și o așează lin pe podea. Ochii prințesei se lărgesc de uimire.

— Prințesă! Prințesă! strigă Brok și îi atinge tâmplele cu buze disperate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ține-ți respirația!

Numai că, la aceste cuvinte, a epuizat el însuși ultima gură de aer curat din plămâni. Sare în sus și, cum nu are de ales, soarbe a doua oară din parfumul ucigător. Capul începe să i se învârtească, în urechi îi vuiesc păduri, în creier floarea sângerie se deschide iar. Asta e sfârșitul! Sfârșitul!

....

Lupta cu Ohisver Muller e, deci, pierdută! Pierdută înainte de a începe. Nici nu l-a cunoscut încă, și a și pierdut. Pădurile vuiesc din ce în ce mai încet. Caliciul negru al florii crește rapid, se deschide, îl înghite... Picioarele nu pot duce moartea, omul - când moare - cade... Petr Brok căzu. Globul de magneziu se stinse în ochii lui. Era întuneric, nu mai era nici întuneric... Nu mai era nimic.

XVIII.
Visul.
Bătrânelul cu zâmbet bun.
Soarta emigranților.
Mizerabil material!
„Mai e măturătorul ăla”

Și totuși: o lampă galbenă, murdară, pâlpâie mereu. Trei etaje de paturi suprapuse se înalță undeva în întuneric. Pe

scânduri stau lipite crisalide cenușii. Se pare că s-au uscat, căci învelișul lor e încrețit rău de tot. Și cu toate astea, cu toate astea înăuntru se mișcă ceva, ceva urât mirositor, ceva ce se naște sau se descompune deja… Sunt multe crisalide cenușii. Din când în când se mișcă, semn că au încă viață, că, poate, peste noapte, din ele se va naște un fluture trist, de catifea, fluturele Cap de Mort…

Ia te uită! Lampa galbenă cu lumină lunară aruncă dintr-o dată o flacără puternică, ca de magneziu. Petr Brok deschide ochii.

Ce s-a întâmplat?

Visul a dispărut.

Deasupra capului arde din nou focul violet, dar fundul cilindrului de catifea e neted. Iar într-un loc, peretele circular parcă a plesnit - lumina pătrunde printr-o crăpătură îngustă, în care se vede mișcând ceva… Brok se strecoară tiptil prin crăpătură și se trezește într-o încăpere de oțel, fără nici un fel de mobilier, cu pereții nituiți. De plafon e agățat un craniu transparent; din găvanele ochilor și din nas țâșnesc mănunchiuri de raze.

Într-un colț al camerei se află grupul de călători, pe jumătate goi, legați la mâini cu lanțuri fine. Femei nu sunt printre ei. În prima clipă, Brok se miră că nici unul nu vorbește. Tăcerea ce voalează chipurile desfigurate, mirate parcă, e cumplită. Abia de aproape vede că gurile le sunt astupate cu câte un căluș de metal. Mulțimea e ținută în frâu de două slugi îmbrăcate în roșu, cu gârbace în mâini. Dar în afară de ei și de marinar se mai află aici doi bărbați, de care Brok se apropie până poate să-i privească drept în ochi. Înțelege imediat că soarta emigranților se află în mâinile lor.

Primul e un bătrânel cu părul alb, cu ochelari negri și cu un zâmbet neverosimil de amabil. Trupul lui gârbovit, care din când în când se îndreaptă falnic, e strâns într-o uniformă cu epoleți aurii pe umerii umpluți cu vată. Pe piept îi strălucesc stelele câtorva ordine, așezate în forma

constelației Casiopeea. Pe cap poartă un chipiu de ofițer de marină cu inscripția: Amiralul Surehand.

Cel de-al doilea personaj e exact opusul primului. Pe chipul său se răsfrâng clar o impertinență de măcelar și o grosolănie primitivă. E impecabil îmbrăcat în negru, ca un gentleman; pe degete, pe plastron și la manșete îi strălucesc steluțele unor briliante. Ochiul stâng, sub bolta oblică a frunții, e deschis peste măsură de un monoclu care ar trebui să confere trăsăturilor brutale o notă aristocratică.

— Câți? îl întreabă bătrânul cu blândețe pe marinarul ciupit de vărsat.

— Patruzeci și cinci din nouăzeci, raportează respectuos marinarul, dintre care cincisprezece femei. Ceilalți au și ajuns în cuptoare.

— Mizerabil material! scuipă omul cu monoclu, în iad cu toții!

— Exagerați, mylord! pledează bătrânelul. Se mai poate găsi câte ceva printre ei.

Se apropie de fostul milionar și îi ciocănește pieptul acoperit de păr roșu.

— Examinați, mylord, această carcasă! Roșcovanii sunt rezistenți și trăiesc până la adânci bătrânețe. O să fie un miner bun!

— Bine, amirale, zice lordul, în mină cu el.

Marinarul notează ceva într-un carnețel, și cele două slugi îl duc pe roșcovan în celălalt capăt al sălii.

— Unul la antrepozite! își amintește lordul și se apropie de frizer, care tremură ca frunza. Îi dă un bobârnac în nas, într-o doară, și spune sec:

— Etajul 567!

Marinarul își notează și frizerul se trezește în colțul opus.

În clipa aceea amiralul îl observă pe disperatul îndrăgostit, care își frânge mâinile privind spre ușa de fier ce tace, mohorâtă.

— Sir Marko caută un sclav tânăr, îi spune cu un glas plin de blândețe, ai noroc…

— 733! șuieră lordul și merge mai departe.

— Pe strada Esmeralda Kran e nevoie de un măturător, sporovăie în continuare bătrânelul sprinten, agitându-se printre ei.

Se oprește în fața fostului monarh.

— Știi să ții o mătură în mână? îl întreabă cu compătimire în glas.

Ex-regele grăsuț, neputând răspunde altfel, neagă jignit din cap.

— Ăsta e regele Aramis al 12-lea, explică marinarul, consultându-și carnețelul.

— Al câtelea? întreabă lordul, ca și cum n-ar fi auzit bine cât e ceasul.

Pe urmă însă se hotărăște brusc și horcăie amenințător:

— În iad cu el!

— În rai, în rai, îl asigură bătrânelul prevăzător, nu ardem decât boarfele, iar din oase facem pudră pentru frumoasele din West-Wester. Sufletele își iau zborul spre stele - hehehe, hohotește el, până ce ochelarii negri i se aburesc. Și-i scoate, și de sub ei privesc doi ochi verzi ca otrava, nemăsurat de cruzi și de răi. În lumina lor, bunătatea ridurilor devine dintr-o dată o simplă mască.

— Destul! hotărăște lordul, nu-s decât deșeuri. Gunoaie! Ardeți-i imediat!

— Să găsim totuși un măturător! geme amiralul și-și pune la loc ochelarii.

Privirea îi cade pe tânărul pudrat. Fața acestuia e îngrozitor de schimonosită de teamă și de plânsul pe care călușul i-l oprește în gât. Marinarul își notează numărul etajului și-l duce pe tânăr în colțul opus.

XIX.
„…Și acum, fetițele…”
Prințesa pierdută și regăsită.
Galanteria lui Muller.
„…Vă rog să zâmbiți…”

— Și acum, fetițele! spuse pofticios bătrânelul și-și fixă pe piept una din steluțe, care se dezlipise.

Și lordul, când intrară în încăperea vecină, își trase în afară manșetele cu butoni de briliante. Brok se strecură, neobservat, în urma lor.

Aici, pe jos, se zbătea și se răsucea un ghem de femei, cele pe care Brok le văzuse mai înainte în convoi. Un ghem de iubite și de neveste însoțind și însoțite, ori călătorind singure, care merseseră mândre și în tăcere spre visul lor. Aveau gurile libere, fără căluș.

— Prințesa în primul rând! îi străfulgeră prin minte, când se apropie de grupul de femei care plângeau.

Dar prințesa nu era printre ele. Stătea ceva mai departe, cu palmele lipite de perete, neagră, mândră, așteptând fără o lacrimă în ochi.

O, ce poftă avea să se socotească acum, pe loc, cu cei doi nemernici și să-i elibereze pe emigranții trași pe sfoară. Dar vechiul, bunul și credinciosul lui instinct îi porunci să aștepte și să-și amâne răzbunarea până în clipa cea mare, în care îi va putea atinge pe toți! Se apropie tiptil de prințesă, se aplecă ușor spre tâmpla ei și, fără să-i atingă un fir de păr, îi șopti:

— Nu-ți fie teamă! Sunt aici!

Și când fața ei, uluită, se întoarse spre el și buzele i se mișcară într-o întrebare nerostită încă, Brok spuse iute:

— Taci, taci, nu întreba nimic! Nici nu te mișca! Să nu le dăm de bănuit. Sunt tot timpul lângă tine. Tu nu mă poți vedea!

Îi atinse cu degetul mâna stângă și îi șopti:

— Eu sunt! Așa ai să știi că sunt pe aproape. Îmi dai voie?

— Da! dădu din cap prințesa și un zâmbet abia vizibil apăru pe buzele ei mirate.

Între timp șarlatanul bătrân, cu falsa figură de om bun, se străduia cât mai amabil cu putință să oprească lacrimile, tânguirile și blestemele ce se revărsau asupră-i.

— Doamnelor! Doamnele mele! De ce atâta plâns? Năsucurile voastre se urâțesc din cauza lacrimilor!

— Dați-mi iubitul! Dați-mi-l pe Janíček! se tânguia fetița trandafirie, care tot nu înțelegea despre ce e vorba. Doar n-o să zbor fără el!

— Răpire, răpire! striga isteric steaua de cinema. Tâlharilor! Pirați ai aerului ce sunteți!

Fiica milionarului își uitase poetul și-și plângea cu disperare bagajele.

— Dacă nu tăceți, se răsti bărbatul cu monoclu, vă dăm și vouă să gustați din fructele noastre! Perele, ce-i drept, sunt cam tari…

— Zâmbiți, doamnele mele, avem nevoie de zâmbetele voastre… spuse bătrânul amiral. Arătați-ni-le, cât mai aveți timp!

Dar plânsetele, scâncetele și vaietele se înmulțiră. Cel mai mult se tânguia bătrâna contesă. Striga după ajutor, chema poliția, înjura și amenința:

— Tâlharilor! Derbedeilor! Îndrăzniți să ridicați mâna asupra unei aristocrate lipsite de apărare! Unde sunt stelele? Pe cer? Asta numai ca să puteți stoarce lumea de bani, să-i puteți duce pe proști de nas, să-i aduceți la sapă de lemn! Piraților! Pungașilor, dați-mi valiza și banii înapoi!

Atunci interveni lordul:

— Fără margini e galanteria nobilului nostru Muller (se înclină cu respect), dar are și ea limite, când e vorba de niște gunoaie! Călușul! porunci și, până să se

dezmeticească, o slugă îi și vârî contesei călușul de oțel în gură. Celelalte amuțiră și ele pe loc.

— Vedeți, doamnele mele. Și acum, vă rog să zâmbiți! Fetița asta, mylord, nu e o frumusețe, dar nu cred să aibă mai mult de 17 ani.

— Cu siguranță, se strâmbă monoclul - e tocmai bună pentru cabaretul lui Don Eremis…

După fetița trandafirie, au ales-o pe fiica milionarului, apoi pe nevasta cu ochi triști a profesorului de botanică, apoi două surori gemene, palide, frumușele, semănând foarte tare între ele, cu fustițe scurte și cu ciorapi de copil. Se țineau de mână și-și chemau fără întrerupere tăticul, neînțelegând nimic. Slugile le-au târât în colțul camerei. Acolo se legăna, atârnat de tavan, un fel de foișor turcesc încântător, tapisat cu pluș, cu un șir de fotolii purpurii așezate în cerc.

XX.
Prima mențiune despre Ačorgen.
Foișorul purpuriu ca lift.
Un codoș bătrân o liniștește pe prințesă.
Madame Veroni

În cele din urmă, veni și rândul prințesei. Brok ciuli urechile. Bătrânul își scutură pantalonii cu dunga ca o lamă de cuțit și cu lampasuri galbene și se apropie foarte respectuos de ea, cu o mirare prefăcută.

— Prințesa Tamara! strigă. Ce surpriză! Diamantul negru, pierdut și regăsit… Fluturele de catifea a vrut să zboare în cer… Ce v-am mai căutat pe la toate etajele!

— Nimeni n-a căutat! îl repezi lordul, și nimeni nu s-a pierdut! În Mullerdom nu s-a pierdut niciodată și nu se pierde nimic!

Dar bărbița bătrânului, sprijinind buzele căzute, sporovăia veselă:

— Prințul Ačorgen, al treilea secretar al Domnului și binefăcătorului nostru, s-a îndrăgostit de dumneavoastră de la prima vedere… Și-a rezervat dreptul să fie primul pentru care veți dansa dansul elicei de cristal, eventual al doilea, dacă cumva El însuși va binevoi… Se zice că Domnul și binefăcătorul nostru și-a manifestat interesul pentru dumneavoastră și pentru progresele pe care le-ați făcut în domeniul dansului. Dar vai și amar de dumneavoastră dacă, în locul favoarei, veți gusta din Mânia lui!

O duseră pe prințesă în foișor. Brok sări iute după ea. Și bătrânelul luă loc în foișor, după care făcu un semn cu degetul. În clipa aceea, de-o parte și de alta a foișorului, se lăsară niște storuri de fier. Un bec se aprinse în cupolă și foișorul, închis între pereții de fier, începu să coboare.

În cilindrul perfect închis, lui Brok îi era greu să ghicească viteza căderii, cu atât mai mult cu cât în jur nu mișca nimic și căderea avea loc fără cel mai mic zgomot și fără vreo vibrație. Se părea că foișorul nu se mișcă, dar își dădea seama că zboară nebunește în prăpastie. O fracțiune de secundă îi fulgeră prin cap lampa galbenă, dar o goni iute.

Bătrânul codoș examina cu atenție fețișoarele plânse de lângă el. Ici-colo se mai auzea câte un smiorcăit, mai cădea câte o lacrimă, dar gurile amuțiseră. Disperarea lor obosise și în ochi li se strecura ceva nou, un fel de curiozitate, care se aprindea ca un fulger și se stingea iar. E de mirare, dar, în acest clopot ce se prăvălea în adâncime, amiralul se purtă foarte corect cu doamnele. Ședea în cercul de scaune, cu pantalonii ușor ridicați, cu genunchii apropiați și cu mâinile în poală, ca nu cumva să existe vreo bănuială că ar vrea să-și atingă în vreun fel vecinele. Doar chipiul cu inscripția aurită îl lăsase mai pe ceafă și trăncănea pe un ton jovial:

— Vedeți, doamnele mele, n-ați pățit și nici n-o să pățiți nimic. V-ați temut că n-o să ajungeți pe steluța dumneavoastră? Pe sfântul Muller, zburăm acum spre o steluță foarte agreabilă... O stea pe care se dansează... Dans și amor... doamna Veroni vă va învăța, în saloanele ei, și una și alta. Evident, ea nu mai dansează - e cam grasă pentru asta - este directoarea universității de dans, care numără talente renumite din lumea veche... Nu vă temeți, nu numai frumoasele dumneavoastră chipuri v-au hotărât angajarea - și trupurile dumneavoastră, picioruțele dumneavoastră au câștigat la concursul secret al Albelor ca Zăpada... Și pe boboceii ăștia mici i-am cules (zicând acestea, ridurile pline de bunătate ale bătrânului șarlatan râseră cu gingășie spre cele două gemene), mi-a fost milă de atâta simetrie. Și tătici o să vă găsiți, micuțele mele orfane - tu unul și tu unul - dar mai întâi vă vor trimite la școală. Madame Veroni vă va învăța abecedarul dragostei. Iar dumneavoastră, prințesă, vă veți întoarce la vila Tamara. Vă sfătuiesc sincer să învățați dansul elicei de cristal, fără dans nu faci carieră în Gedonia... Împăcați-l pe prințul Ačorgen. Ce, nu știți că toate femeile sunt nebune după el, ori printre ele sunt și prințese... E un om mare - mâna dreaptă a genialului și divinului Muller - și ce cavaler! Ocupă, în Gedonia, un etaj întreg, trei mii de camere, și e marele Mecena al tuturor artiștilor mullerdomezi. Dacă o să-i fiți pe plac, vă ia de soție! Zău că vă poate întreține, deși mai are vreo cincizeci de femei în haremurile lui lacustre...

Prințesa privea spre tavan și tăcea. Mândria ei, luminată parcă dinăuntru, era rece ca marmura, de neclintit. Brok în schimb asculta cu atenție și cuvintele amiralului îi cădeau în minte ca grăunțele pe un pământ fertil.

Foișorul se opri brusc, fără vreo smucitură. Storurile se retraseră automat și becul se stinse. Liftul se găsea în mijlocul unei săli mari, trandafirii. Lui Brok i se păru că o

muzică a amuțit brusc. Oamenii dădeau buzna din toate părțile, nădușiți și înfierbântați. Foișorul fu imediat înconjurat de un zid arzător de trupuri omenești. Chipuri minunate de femei, cu buzele violent fardate, cu ochi umezi, nespus de strălucitori, ce se închideau osteniți sub greutatea genelor lungi. Și fețe de bărbați, întinerite de fonduri de ten, dar cel mai curios la ele era că majoritatea se terminau cu bărbițe negre, blonde și roșcate, despărțite la mijloc în două. Brok își aminti că mai văzuse asemenea bărbi în orașul Aventurierilor, ba chiar și bunătatea ridată a bătrânului codoș era decorată de această ciudată pieptănătură a bărbii. Își zise că, probabil, asta e ultima moda în Mullerdom. Dar nu avea prea mult timp de pierdut cu asemenea fleacuri. Codoșul bătrân sări primul din foișor și își scutură cu grijă pantalonii, ca să le redea dunga.

— Madame Veroni, strigă, madame Veroni!

Din mulțime se desprinse o cucoană grasă, într-o superbă rochie din solzi verzi și cu niște sâni uluitor de mari. Drăgălășenia îi era complet acoperită de osânză, iar buzele, sprijinite de un șir de bărbii, ajungeau exact deasupra capului bătrânului.

— V-am adus câțiva îngerași noi... bolborosi codoșul. Evident, va trebui mai întâi să dați aripi piciorușelor lor - cred că le-am ales bine...

Madame Veroni își ridică lornionul de aur și privi spre piciorușele triste. Bărbia dublă i se clătină a laudă.

— Minunat, amirale! spuse cu glas mieros. Întotdeauna am fost mulțumită de serviciile „Cosmosului”. Ce viermișori trandafirii, zău că nici pe Venus nu ne-ar face bătrâna planetă de rușine. Veniți mâine la mine, să facem socoteala!

Dintr-o dată madame Veroni se plesni cu mâinile peste burtă.

— Pe toți sorii! strigă, asta-i Tamara noastră! Ce naiba, amirale, ai orbit din cauza prafului de stele?

Codoșul chicoti pe după ochelari.

— Chiar credeți, madame, că dacă arunc plasa, prind numai plevușcă?

— Vino, scumpo, ciripi dulce madame Veroni, adresându-se prințesei. Oh, ce palidă ești! Te duc la vila ta, unde toate au rămas neatinse, ai să vezi - vino, copil prostuț ce ești!

Dar bătrânul codoș se enervă:

— Rămâneți, madame, lângă îngerașii dumneavoastră! Și ei sunt obosiți! Dați-le apă caldă pentru picioare, și pe prințesă lăsați-o pe seama mea! O duc eu unde trebuie... Hai, prințesă!

— Du-te! șopti Brok.

Prințesa zâmbi ușor. După aceea ieșiră din sală: prințesa, amiralul și detectivul.

XXI.
Strada Elvira Karp.
Vila Tamara.
Petr Brok se decide pentru amiral.
„Te părăsesc pentru câteva clipe...”
Strada Berta Bretard.
Strada Anna Dimer

O piață. Palate de sticlă, așezate în cerc, formează un fel de bazin uriaș, pe fundul căruia mișună paiațe umane. Străzi largi își întind spre infinit razele ca de stea. Teatre, cafenele, cinematografe, muzee, tripouri, biserici, toate din sticlă, în parte mată, în parte străvezie. Alee de fântâni arteziene și de statui din cristal, cioplite parcă în apă, strălucesc o clipă în fața ochilor și se pierd din nou în spațiu, ca o nălucire. Iar

deasupra tuturor se arcuiește un cer de azur, ca sticla, luminat de un soare care nu apune niciodată...

Strada Elvira Karp
Donna Elvira a fost a patra iubita a Marelui Muller

La colțul unei străzi, aceste cuvinte scrise cu roșu îi săriră în ochi de pe o tăbliță argintie. Brok și le întipări în memorie. Trebuia să se orienteze fiindcă, dacă s-ar rătăci în măruntaiele fără de sfârșit ale Mullerdomului... Nu, nu trebuie să se rătăcească! În timpul ăsta n-o pierdea pe prințesă din ochi. Se ținea după ea ca o umbră, potrivindu-și pasul după al ei. Și cum se uita la pulpele zvelte, în negru, ale picioarelor ei, o dorință sălbatică puse dintr-o dată stăpânire pe el. Și le imagină goale și pe el aproape, foarte aproape de ele, transparent ca neantul. Își închipui mâinile lui invizibile, întinse pline de dorință și căutându-i trupul adormit... Alungă dezgustat acest gând. Îi promisese c-o s-o ajute! Da, o va atinge, dar numai ca să-i facă semn că e prin preajmă! Așa i-a făgăduit!

Bulevardele se perindau unul după altul, la fel intersecțiile, palatele. Trotuarele se terminau și începeau altele. Alei de cactuși uriași și aloe, covoare de flori, sere, lacuri, vile mângâiate de evantaiele curmalilor, semne neîndoielnice că aceasta e zona aristocrației financiare.

În cele din urmă ajunseră la o vilă, cu o plăcuță pe care scria în toate culorile curcubeului:

V I L A T A M A R A

Bătrânul amiral se înclină în fața prințesei:

— La revedere, trufașă păcătoasă! Mă duc la Muller! Rugați-vă să fie milostiv în mânia Sa! Fără de margini e bunătatea Lui...

Rămase în prag, în timp ce prinţesa urca o scară de sticlă, fără să arunce o privire în urmă. Apăru din nou, dincolo de uşă, ca să se topească apoi după geamurile care o acoperiră cu straturi din ce în ce mai groase… până când dispăru de tot.

Ce-i de făcut acum? chibzui Petr Brok. Să merg după prinţesă? Nu! Pentru moment, pe ea n-o ameninţă nici o primejdie. Tâlharul ăsta nemernic în schimb se duce la Muller! Ei bine, după el!

Brok rupse la repezeală o foaie din agendă şi scrise:

Prinţesă!

Te părăsesc pentru câteva clipe. Nu lăsa pe nimeni să intre! Trebuie să rezişti! Mă vei recunoaşte, şi de data asta, după atingere.

Prietenul tău

Urcă în goană scările şi aruncă biletul într-o cutie transparentă. Porni apoi pe urmele amiralului. Îl ajunse la o intersecţie, lucru care îi provoacă o nouă teamă: dacă nu mai poate regăsi strada asta cu parcuri? Cum se numeşte?

Strada Berta Bretard

îi răspunse o plăcuţă argintie. Brok citi:

Actriţa Berta Bretard s-a aruncat
de pe vârful Mullerdomului,
din cauza dragostei ei nefericite
pentru Marele Muller

Muller! Pretutindeni Muller! Ce, toate străzile de pe etajul acesta poartă numele nefericitelor lui iubite? Atât de meschin și de îngâmfat să fie acest zeu? Oricum, trebuie să mi le întipăresc bine în minte, ca să nu mă rătăcesc... Coti pe strada

Anna Dimer

care, conform legendei de pe plăcuță, fusese arsă fiindcă, în marea ei iubire pentru Muller, a omorâse pe regina Gertrude.

Strada se termina cu un palat ridicat pe coloane de cristal, la care ducea o scară largă, pe care mișunau jobene negre. Pe frontispiciu, ardeau litere de neon purpurii:

B U R S A

XXII.
Furnicarul de aur.
Zeul gras de sub baldachin.
Gura de cristal a megafonului.
Tehnica bursei
Petr Brok află câte ceva despre el însuși
„...Mai bine zis - un socialist divin...”

Bătrânul codoș se opri în fața scărilor. Își scutură de câteva ori dunga de la pantaloni, își numără iute steluțele de pe piept și începu să urce cu grijă scara. Brok după el.

Intrară într-un uriaș hol de sticlă. Sub un ciorchine auriu de globuri mate, mișună o mulțime neagră. Scara

triunghiulară duce spre o galerie circulară. În colț, sub un baldachin de aur, într-un fotoliu purpuriu, zace făptura de aur a unui zeu cumplit de gras, cu două rânduri de guși. Și din nou un geam convex, prins în tavan. În jurul lui, ca în jurul globului solar, sunt desenate raze aurii. Să fie oare o lentilă uriașă prin care un ochi gigantic îi privește de sus, așa cum privești foiala bacililor la microscop?

Mătasea fracurilor negre susură și foșnește pe covoarele groase, la atingerea șoldurilor, a coatelor și a spinărilor. Pe petele mate ale fețelor lucesc ochii, pătratele plastroanelor aruncă sclipiri. Seamănă cu niște ușițe albe, ducând spre mecanismul acestor figurine negre ce se pun pe țopăit când li se întoarce arcul ascuns undeva, sub coada fracului. Mâinile lor drepte zvâcnesc pe o anumită distanță, se întind și se atrag ca cei doi poli opuși ai unui magnet. Degetele groase sunt ferecate în inele de aur.

Toți se mișcă, se îndreaptă într-o anumită direcție și cu toate astea drumul lor nu duce nicăieri. Se încurcă în golurile mici dintre spinările celorlalți, aleargă încoace și încolo în curbe dezordonate și iar se întorc, se adună în grupuri și se desfac.

Cuvintele explodează, râsul izbucnește în rafale din gâtlejuri, strigătele biciuie aerul.

Petr Brok rătăcește în această încurcătură de poteci, drumuri și defileuri. Îl pierde pe amiral... Nimerește în furnicar și a devenit el însuși o furnică. Aleargă de colo-colo, se strecoară, se târăște ascultă, se lipește de mănunchiul de bărbi înclinate și prinde din zbor strigătele ce țâșnesc din toate părțile.

Abia după un timp, când urechea începe să perceapă propozițiuni întregi, Brok își dă seama că cele mai multe dintre ele ies dintr-o țeavă de cristal, amplasată pe un piedestal înalt din celălalt colț al holului. În prim-plan, pe un ecran alb, apar inscripții, ordine, cifre și tot felul de semne ciudate, care traversează lentilele ochiului

oamenilor și se proiectează pe ecranul creierelor, săpând urme adânci.

Abia acum își dă Brok seama cine e Ohisver Muller! Ce măreție monstruoasă are acest bărbat ciudat, care e pretutindeni și nicăieri. Aici se poartă bătăliile inegale dintre mulldorii lui Muller și bietele valute ale altor popoare. Aici, numele lui este pronunțat de o mie de ori pe zi, de o mie de guri. Sună ca un geamăt, ca un strigăt de victorie, ca o rugă de îndurare, ca un scrâșnet de oase sub un călcâi greu. Lentila din plafon e ochiul lui! Microfonul din perete - urechea lui! Megafonul de cristal - gura lui! Mâna lui poate să se întindă brusc din tavan; el însuși poate apărea dintr-o dată într-o oglindă…

Cine știe dacă nu cumva e prezent, sub înfățișarea unui jucător de bursă, sau a unui agent, sau poate a unui ușier… nimeni nu-l cunoaște… nimeni nu știe nimic…

Petr Brok începe să se orienteze. Își ascute privirea și își ciulește urechile la strigătele sălbatice de cifre, litere și cuvinte ce ies din gâtul țevii și pe care gurile mulțimii le primesc, le repetă și le stâlcesc ca un ecou:

MEGAFONUL:

— Cumpăr cincizeci de acțiuni negre.

ECRANUL:

— Cursul: 29, 30, 31, 32, 50, 33.

GLASURI:

— Auziți, Muller are nevoie de cărbune!

ECRANUL:

— Cursul 35, 36…

GLASURI:

— Soliumul dispare!

— Minerii se răscoală!

— Miroase a revoluție.

— Au demolat scara R.

— Au minat mina B.

— Ofer cincizeci.

— Nu te lăsa!

ECRANUL:
— Cursul 38, 39.
GLASURI:
— Vítek din Vítkovice iese la lumină.
— Capul nu i-a ieșit încă.
— Cum îi iese, cum îi zboară.
— Ofer patruzeci.
MEGAFONUL:
— S-a cumpărat.
GLASURI:
— Musca a înghițit elefantul.
— Azi sunt milionar.
— Mai așteptăm…
— Se joacă cu noi.
— Mai mult de-atât tot nu se poate îmbogăți.
MEGAFONUL:
— Cumpăr 2 000 perechi de mâini.

Pe ecran, cifrele se schimbă odată cu cursul, dar Petr Brok nu se mai uită.

Trece de la un grup la altul, de la o gură la alta și ascultă:
— Negre cu doi mulldori!
— Muller lucrează cu albe!
— Am cumpărat galbene, muncesc mai repede!
— Se și trec repede!
— Ofer albe cu 5 mulldori una, marfă spaniolă!
— Sunt proaste și leneșe…
— Marfa franțuzească e mai fină; cum crește francul, o arunc pe piață…
MEGAFONUL:
— S-a cumpărat.
— Vând 50 vagoane cuburi Okka.
— Marfa 256!
— N-am nevoie! Marfă veche!
— Depozitele sunt arhipline.

— Am cumpărat acum o săptămână jumătate de vagon, mi-ajunge pentru o mie de capete pe 5 ani!

— Da, *monsieur,* cuburile sunt ieftine, stomacurile sunt scumpe!

— În trei luni, fabrica mea se transformă în spital...

— O boală specială - se usucă sângele...

— Psst!!!

— Și India, serdare, cui îi datorează ea totul? Ai? Milioane de suflete au fost salvate de OKKA noastră, în vremea foametei!

— La urma urmelor, orice mașină se strică cu timpul, iar omul nu trebuie produs în fabrică!

— Natura însăși îl produce în cantități industriale!

— Fără cuburi, Mare Vizir, azi nu se poate face față concurenței!

— Cubul în stomac nu-i hrană, e uleiul care gresează mașina!

— O mașină flămândă, pofticioasă, leneșă, senzuală... merită oare?

— Între noi, domnule Ferenci, nici un chinez n-ar mânca așa ceva, nu mai vorbesc de un câine!

— Mi-am hrănit patagonezii cu ele timp de 7 ani! Nu mi-a mai rămas nici unul...

— Psst!!!

— Domnul nu se pricepe, mă rog frumos, Domnul trebuie să știe să greseze mașina... 250 - pe toți dracii!

— *Meine Herren*, vor scădea și mai mult!

— Toți suntem îndopați cu cuburi!

— Bunul Muller o să le ieftinească și mai mult pentru noi... cerșetorii...

— *Cumpăr jumătate kilogram radium.*

— Auziți! Auziți!

— Vă rog, gentlemeni, cine îl poate vinde chiar azi?

— La ce i-o fi trebuind, *musiu* Frank?

— Are nevoie de raze, *signore,* hehehe (șoaptă la ureche), pentru cancer, pssst!...

— Pentru el, *verstehen Sie?*

— Pssst!!!

— *De vânzare tronul șahului Persiei*.

— Iar?

— Ce vă mirați. Cine n-a încercat?...

— Allan Gorr nici n-a apucat să se încălzească acolo...

...oamenii sunt ca o cârpă udă, mylord, cu cât storci mai tare, cu atât pică mai puțin...

...am stat în Egipt, *mister,* 35 de zile cu 15 mulldori pe zi... cam scumpă distracție... Aveam chef să domnesc, să fiu un rege bun, dar să câștig și bani. Rege rău - și afacerile și mai rău... *mein Gott*...

— *Închiriez etajul 564 din Mullerdom.*

— Ha! Cu cât?

— Închiriez pe loc!

— Pe cât?

— 750!

— Am nevoie de birouri...

— Vreau să înființez un pension!

— Caut un depozit!

— De la etajul nouă sute în sus se vede Gaurisankar, mă credeți, domnilor?

— Credem, cum să nu, doar acolo e balamucul, hehehehe!

— Pssst!!!

— În vârful Mullerdomului e un ochean uriaș. Dacă Măria Ta se uită până la marginea orizontului, vede tot Mullerdomul, cu el în vârf, răsturnat, bineînțeles - hihihihihi...

— Pssst!!!

— *Vând planeta K 99, cu recolta din acest an cu tot*.

— *Was heisst* „cu recolta”? Castraveți sau banane, sau roșii?

— Duceți-vă de vă uitați, *Herr* Serafin, sau credeți că El o să vă adune recolta și-o să v-o aducă la nas?

— Am gustat dintr-un măr de pe steaua K 84! Nu erau decât două exemplare, unul l-a mâncat Marele Muller în persoană, pe celălalt eu; trei sute de mulldori, mă rog, a meritat distracția... Nu se poate descrie prin cuvinte minunea ce ți se petrece pe limbă! Un gust de pe altă lume, Luminăția Ta!

— Am mâncat, Excelență, fructe de pe K 74... Te amețesc ușor, ca șampania, conțin un fel de alcool astral...

— Cine ar zbura pe K 99? Cumpăr, și pe urmă cui să-i vând? Să le mănânc până la urmă chiar eu, sau cum?

— Mușc dintr-un castravete veninos și s-a zis cu mine, așa-i, *signore*?

— Pssst!!!

— Ce-i drept, acum e la modă să ai planeta ta! Imaginați-vă, Don Ortega Y Costa și marchiza de la Rochefoucauld au planeta lor, hihihihihi...

— Pentru noi e capital mort!

— Cine are curajul să se aventureze până acolo, *Herr* Apfelbaum?

— Am un fiu pe Z 19, e acolo de cinci ani...

— Nimeni nu s-a mai întors...

— Pssst!!!

— Numai un nebun s-ar întoarce din rai în iad...

— Da' eu sunt mulțumit de Mullerdom, baroane!

— Binefăcătorul nostru, Marele nostru Părinte și Stăpân...

— Desigur, desigur, suntem cu toții pe mâini bune, dacă El e deasupra noastră...

— Și El ne iartă și când greșim, păcătoșii de noi...

— *1 mulldor - 932 896 dolari*.

— Ia te uită, Excelență, mulldorul a scăzut!

— A scăzut!

— Azi pentru prima oară!

— Da, pentru prima oară!

— Nu cumva credeți că...?!

— Ferit-a sfântul!

— Dumneavoastră ce știți, Excelență?
— Nu știu nimic, nu știu nimic.
— Ei bine, de ce-am mai juca teatru?
— Între noi, Excelență, credeți că cele petrecute în spelunca aia, Eldorado?…
— Credeți că…
— Eu? Da de unde! Ce, o nebunie ca aia ar putea zdruncina Mullerdomul?
— Sigur că n-ar putea, dar…
— Dar?
— Numai Muller știe ce s-a petrecut acolo! Ceva imposibil, ceva de neînchipuit…
— Dacă poți avea încredere în orbul Orsag…
— Toți zic așa!
— Eu nu mai înțeleg nimic!
— Čulkov a auzit un glas!
— Orsag l-a văzut!
— Pe cine?
— Un vas de sticlă în formă de om!
— O făptură de porțelan!
— Diavolul!
— Dumnezeu!
— O fantomă!
— Čulkov e un șarlatan bătrân!
— Orsag e opioman! Apariția nu era nici din sticlă, nici din porțelan, era din aburi de opiu!
— Și focurile de revolver trase împotriva Necunoscutului?
— Delirium tremens!
— Și Orsag chemat la Muller?
— Psst!
— *Vând Mullerdomul!*
— Auziți! Auziți!
— Muller vinde Mullerdomul!
— E cu putință?
— Ce se întâmplă?

— Se pare că nu știți, domnule? Așa glumește El adesea cu noi, slujitorii Lui. Spunem că e felul Lui de a cântări lumea.

— Ce prudent și mărinimos din partea Lui! Înțelege-mă, serdare, Muller nu ține la lumea lui, nici n-o prețuiește, ba chiar e gata oricând să arunce în aer totul, întreaga șandrama! S-ar putea să vândă și Mullerdomul, Excelență, oricât de straniu v-ar părea…

— Va vinde…

— Va vinde…

— Va vinde…

— Numai că, pentru o operație ca asta, e nevoie de doi…

— Și totuși, Alteță, e frumos din partea Lui…

— Muller e un democrat!

— Un iubitor de oameni.

— Mai bine zis - un socialist divin…

XXIII.
„Cumpăr!”
S-au ciocnit două glasuri!
Petr Brok se prezintă lui Muller.
Întâlnire pe strada Alice Moor.

Și în timp ce în sală se purtau asemenea discuții, megafonul se auzi pentru a doua oară:

— *Vând Mullerdomul!*

— Îl cumpăr !!!

Glasul răsună de undeva din mijlocul sălii și sfâșie dintr-o dată cortina de șoapte tainice, aluzii și apropouri. E o piatră aruncată în oglinda în care se oglindiseră până acum curiozitatea și servilismul sălii.

— Îl cumpără! Un om care cumpără Mullerdomul! E oare cu putință? Ce, nu știm cu toții că asta e cea mai bună

glumă a lui Muller? Sau există aici cineva mai puternic decât însuși Muller? Ce-i Mullerdomul? Un stâlp de aur, înfipt în iad și ajungând până la cer!

Pare că și glasul care iese din trompa de cristal e surprins: a tresărit și a amuțit. Un minut de groaznică liniște a încremenit în spațiu. Mai apoi uimirea dispare și țeava de cristal vorbește iar. Acum e cu totul alt glas, un glas dur și crud. Un scrâșnet de mașină care nu ucide, ci torturează:

— *Să se prezinte bărbatul care cumpără Mullerdomul!*

— **Aici sunt!**

În clipa aceea Petr Brok se află chiar în mijlocul sălii. Se cățărase pe uriașa statuie transparentă a lui Atlas, care-și ducea pe umeri globul de aur. Statuia se mistuia parcă sub el, în lumină și globul stătea înfipt în aer, ca un soare care apune.

Așadar pe globul acesta se așează Brok. De acolo putea pune în siguranță întrebările, putea prinde răspunsurile. Se suise acolo fiindcă simțise instinctiv că așa e mai aproape de Ohisver Muller. De acel om care, cu cât îl descifrezi mai bine, cu atât e mai de nepătruns, cu cât te apropii mai mult de el, cu atât e mai depărtat.

Și uite că am găsit, în sfârșit, un loc de unde să discut cu El. Dacă El e cel ce vorbește acum din gâtlejul de cristal, cu atât mai bine! Cunoscându-i glasul, înseamnă că îl cunosc pe jumătate. Glasul care îl va trăda dintre milioane de alte glasuri. Nu-mi mai rămâne decât să găsesc gura în care ia naștere. Calapodul în care se răcește și se întărește, ca un fier cu care se înfierează trupurile mucenicilor!

Megafonul șuieră:

— *Cine ești tu?*

Ia te uită ce curios catadicsește să fie domnul Muller! Ce, nu e atotștiutor? Brok nu prea știe nici el cine anume e și gândul acesta seamănă cu o menghină care-i strânge tâmplele, până plesnesc. Și apoi, toate astea sunt oarecum

legate de lămpile galbene ce-i apar în vis! Nu! Nu poate să se gândească la asta acum! Trebuie să creadă în hârtiile pe care le poartă în portofel. De aceea nu-i decât un duh bântuind prin Mullerdom, un om fără trup, un glas care trebuie să ucidă, ca să se răscumpere!

Megafonul șuieră a doua oară:

— *Cine ești tu?*

Iar detectivul răspunde:

— **Petr Brok!**

— *Petr Brok?* întreabă megafonul cu dispreț. *Eu sunt Ohisver Muller!*

— Numele nu contează!

Unduirea neagră a jobenelor, jos, sub picioarele detectivului, se învârtește. Chipurile devin livide de uimire. Ce-și permite glasul acesta de deasupra capetelor lor? Cine e acest Petr Brok, de nu-i pasă de numele lui Ohisver Muller?

Numele omului căruia îi aparține universul?

Al omului cu puteri de dumnezeu?

Să fie oare mai puternic celălalt glas, care izvorăște de undeva din neant și-și bate joc de Muller?

Petr Brok!

Nume de om sau numele unui nou zeu?

Un lucru e sigur: aici s-au ciocnit două glasuri! Se pipăie, își încearcă puterile pentru bătălia viitoare. Asta o simt cu toții. Dar cine va învinge?

— **Domnule Muller! Vreau să-ți vorbesc!**

— *Petr Brok să se prezinte la Ban Arab, agentul nr. 199!*

— **N-am ce face cu un agent! Îl vreau pe Muller!**

— *Ce intenționează să facă glasul care cumpără Mullerdomul?*

— Să te întreb mai întâi ceva! O mică întrebare la ureche! Ce te-a apucat așa, deodată, de-ți vinzi hardughia?

— Acum întreb eu!!!

— Mai întâi eu, domnule Muller! Îți cunosc căile care duc spre stele! Ți-am pătruns monstruoasa taină!

Societatea astrală COSMOS… nu cumva e un crematoriu? Câte acțiuni ai, domnule Muller?

Și atunci, spre marea lui mirare, lui Brok îi răspunde un alt glas, mult mai bătrân și parcă îngândurat:

— *Ei bine, Petr Brok să vină diseară pe strada Alice Moor, etajul 354, ușa numărul 99.*

— **Cu cine se va întâlni acolo?**

— **Cu Ohis Muller!**

XXIV.
Sanctuarul lui Ohisver Muller.
Se bea vinul „Înălțării la cer”
Petr Brok îl supără iar pe dumnezeul Muller.
Trei împușcături în covor…

După ce se anunțase astfel atotputernicului Muller, Petr Brok nu mai avea curajul să părăsească globul de aur al lui Atlas și să coboare în mijlocul mulțimii. Așteptă până când sala începu să se golească și ciorchinii de sticlă mată de pe plafon să se stingă. Dintr-o dată se stinseră toate luminile! Întunericul, un întuneric fără de sfârșit, negru și inuman, îl îngropă de viu pe Petr Brok!

Ce nenorocire! Cum scapă de aici? Cum ajunge la ieșire? Cum se mai întoarce la prințesă, pe care a lăsat-o pe strada Berta Bretard?

Începe să regrete că a părăsit-o cu atâta ușurință. Ce-ar fi s-o amenințe chiar acum vreo primejdie? Ce-ar fi să nu mai nimerească drumul până la ea?…

Brok se lasă să alunece de pe glob pe covor și începe să caute drumul pe dibuite.

La un moment dat atinge cu vârfurile degetelor ceva rece. Un punct în spațiu! Un perete care-l va duce, desigur

spre lumină! Repede, repede înainte! Pornește pe urma palmelor lui, care alunecă pe marmura netedă.

În sfârșit! O ușiță! Un coridor îngust și la capătul lui, altă ușiță. Brok o deschide. Lumină.

E o prăvălie sau un teatru de varietăți, un muzeu, o cafenea sau un panopticum? Naiba știe! Pe covoarele pestrițe, înflorate, se află măsuțe rotunde și, în jurul lor, fotolii adânci, liliachii, pe rotile. Din ele răsar capetele a tot felul de oameni, fumând și bând din pocale de argint o băutură roșie, fierbinte. O alee de stâlpi luminescenți duce spre un podium pe care, sub o cupolă albastră, înstelată, se află un altar. Cel puțin pare un altar, după gruparea simetrică a lumânărilor electrice, a florilor și a palmierilor. Deasupra altarului, într-un cadru elipsoidal din becuri, strălucește imaginea unui domn gras, îmbrăcat în purpură. Șade pe tron cu coroana pe cap și are o barbă deasă, despărțită în două. Într-o mână ține, ca un împărat, globul pământesc, iar în cealaltă - casa cu o mie de etaje, în formă de sceptru. În jurul capului are o aureolă din stele de aur.

E același grăsan jovial, al cărui chip Brok îl văzuse și la Bursă. Deasupra tabloului, dispuse în semicerc, ard litere violete:

DUMNEZEULUI MULLER

Dar cel mai tare se miră Petr Brok când, de-o parte și de alta a naosului catedralei - sigur e o catedrală! - în altare mai mici, vede figurinele de ceară ale unor sfinți și mucenici ciudați, unii dând din cap, alții frângându-și mâinile, mișcând din buze, rotind ochii și ridicând cu mișcări țepene niște unelte necunoscute.

Pe un altar, într-o vitrină de sticlă, se află o femeie din ceară, cu o perucă blondă, într-un veșmânt alb. Zâmbește suav și respiră regulat, după cum o arată sânii ce se ridică și coboară. Întoarce din când în când capul cu acea

mișcare grațios ridicolă a marionetelor, la care trupul stă nemișcat și doar capul se rotește într-o parte și în cealaltă. La picioarele ei stă în genunchi o fată, cu palmele ridicate în sus. Această mișcare e legată de o rotire a capului fecioarei albe, după care mâinile cad brusc și iar se ridică.

Petr Brok e uimit peste măsură. La început nu-și dă seama de ce, dar dintr-o dată pricepe. A mai trăit o dată ceva asemănător. Demult, tare demult… E ca și cum s-ar fi întors într-un loc vag cunoscut, pe care l-a văzut cu mii și mii de ani în urmă…

Un șir de sicrie de sticlă, și în ele manechinele de ceară ale unor eroi morți, respirând ușor cu ajutorul unui mecanism de ceasornic. Ici o femeie albă și grasă, cu mâinile încrucișate pe ridicătura albă a sânilor, care se înalță și coboară. Colo o căpetenie de tâlhari, respirând încă - aici un împărat ucis, iar alături un ucigaș celebru…

Unde, unde fusese asta? Și când anume?

Petr Brok se cramponează cu disperare de această amintire și simte - cleștele! Neluând în seamă durerea, închide ochii și-și scormonește din nou memoria… Vede deodată o lampă galbenă între grinzi… stâlpi mâncați de carii și o scândură cenușie, pe care mișcă ceva… În lături! În lături cu această nălucire! Acum mă aflu într-o catedrală, înălțată întru cinstirea omnipotentului, omniprezentului zeu Muller, cel cu barba dublă! Văd credincioși, leneș tolăniți în jilțuri liliachii și sorbind din potire, așteptând ceva. Iată și un amvon, ca un crin de aur. Iar din el răsare, aidoma unui pistil uriaș și diform, un burdihan în cămașă violetă și, deasupra lui, un cap acoperit de o tiară de sticlă cu nouă etaje, în care arde un bec.

Brok zărește buzele care se mișcă în mijlocul chipului gras ca o lună plină. Abia atunci își dă seama că cineva vorbește și că e cazul să asculte.

Iată ce rugăciune înalță marele preot:

O, tu, stăpân, conducător și rege
al nostru, carele te numești:
Ohisver Muller,
ceea ce înseamnă „Veșnic călător spre înălțimi”
tu, carele ai săvârșit minunea minunilor,
în fața căreia vor încremeni de uimire
toate generațiile viitoare
și anume „Mullerdomul”,
punte spre ceruri…
Stăpân al nostru, rege al nostru,
Tu, Ohis Muller,
Carele, cu prezența ta, umpli
toate spațiile lumii
coboară-ți glasul asupră-ne,
dă mărturie
necredincioșilor…

Marele Preot își drege glasul și ridică ochii în sus, de parcă ar aștepta să răsune cu adevărat un glas din ceruri. Dar, cum nu se aude nimic, își continuă rugăciunea:

Facă-se voia ta,
precum pe pământ,
și în stele.
Ascultă ruga noastră
Tu, Mare Muller, unic și veșnic!
Privește cu câtă umilință ne rugăm ție!
Rostește un singur cuvânt,
și vinul bucuriei ne va umple sufletul…

Marele Preot își trage răsuflarea, după care reia, pentru a treia oară rugăciunea:

Atotputernicule, omniprezentule,
atotștiutorule Ohis Muller,
Călătorule spre înălțimi,

zeu al tuturor zeilor,
domn și rege al tuturor stelelor.
Dintre milioane de stele ți-ai ales steaua aceasta
ca să trăiești pe ea.
Cerul tău ți l-ai creat în mijlocul nostru
și din pământul nostru ai făcut
steaua aleasă,
steaua divină…
Stăpâne Ohis Muller,
Călătorule spre înălțimi,
Ascultă ruga noastră!

— O ASCULT!

răsună un glas puternic din măruntaiele cupolei. Marele Preot, cuprins de un extaz mistic, scoate strigăte de bucurie; se aud clopotele bătând, cântec de orgă și coruri. Credincioșii se ridică din jilțuri și înalță cupele. E clar că toate astea fac parte dintr-un ceremonial care se repetă în fiecare zi.

Marele Preot continuă:

Doamne dumnezeule,
Constructor al Mullerdomului,
rege al pământului,
domnitor al stelelor!
Toate tainele universului
și ale sufletului omenesc
nu mai sunt o enigmă
în fața Ta -
Căci Tu însuți ești cea mal mare enigmă a lumii Privești în adâncurile infinitului
și zâmbești, căci Te vezi pe Tine însuți,
Fără de sfârșit e oglinda Ta,
Privești în adâncul sufletului omenesc

și plângi
Căci vezi, pe fund,
bolovanii păcatelor noastre,
și *numeri bătăile inimilor trădătoare...*
Tu, cel care ai ridicat
Mullerdomul,
punte spre ceruri,
iartă-ne nouă păcatele noastre!

— VĂ IERT!

...răspunde glasul dumnezeiesc.

Încep apoi litaniile, lungi și obositoare, în care numele lui Muller se repetă în toate variantele posibile, însoțit de o mie de epitete, dintre cele mai diferite.

Apoi Marele Preot coboară din amvon spre altarul principal și invocă cu tărie efigia zeului Muller, înconjurată de becuri electrice, cerându-i cu insistență să săvârșească, în această măreață clipă, o minune.

Și-atunci răsună, de sus, glasul:

Am făcut din steaua aceasta centrul universului
și am coborât pentru o mie de ani în trup omenesc.
Voi pleca pe urmă pe altă stea,
să ridic un alt Mullerdom,
casă cu o mie de etaje.
Dar voi, cei ce vă închinați mie
bând din belșug vinul fierbinte
al „înălțării la ceruri”
simbol al ființei mele pe această planetă,
voi toți veți trăi pe stele
mai frumoase și mai fericite decât e aceasta!
Pentru păcătoși, hulitori și pentru dușmanii mei
am pregătit focul și chinurile iadului
în nouă lumi.

Vouă însă, copiii mei,
V-am ridicat așezări cerești pe planetele
pe care le veți alege voi înșivă
încă din timpul vieții.
Iată de ce vă sfătuiesc
să nu regretați această lume!
Nu mai întârziați și căutați printre stele,
alegeți-vi-o pe cea mai binecuvântată!...
Scepticilor!
Doar de aceea am pus
soliul în poala acestei lumi,
de aceea am făurit o flotă
ce brăzdează oceanele universului,
ca să vă aduc bolta cerului aproape
și stelele să vi le pun la picioare!
Cei ce cred în mine
vor trăi veșnic
în fericire, pe steaua
pe care singuri și-o vor alege.
Amin, amin zic vouă,
pregătiți-vă de drum lung,
nu vă temeți de despărțire!
Încredințați viețile voastre
COSMOSULUI,
societate de transporturi cerești...

— SOCIETATE DE CODOȘI, DE NEGUSTORI DE SCLAVI ȘI DE INCINERATORI DE CADAVRE - NU-L CREDEȚI PE MULLER!

Cuvintele acestea le strigă Petr Brok. Vrea să-l provoace din nou pe falsul dumnezeu! Și e totuna dacă vorbește Muller, sau vreun agent jucând rolul zeului Muller; îl indignează reclama nerușinată pe care o face, prin procură, acest glas divin, în slujba societății de codoși și de negustori de sclavi „COSMOS”.

O spaimă fără margini îi cuprinde pe credincioși. Fulgerul groazei lovește în creierele lor speriate, trecând prin paratrăsnetul nervilor. Cupele cad din mâini, oamenii se prăbușesc leșinând de groază. Iar de sus, glasul grăiește:

DIAVOLUL A VENIT
SĂ-L SFIDEZE PE DUMNEZEU!

— Nici diavolul, nici dumnezeu; a venit un om, ca să se măsoare cu alt om! Iar unul dintre noi e un ticălos și de o mie de ori ucigaș! întregul Mullerdom nu-i decât o minciună, o înșelătorie!

Pac!!!

O împușcătură!

Glontele fluieră cu nerușinare, ca un ștrengar, pe lângă urechea lui Brok.

Pac!!!

Altul!

Chiar pe sub nas, ca să-i simtă mirosul. Se ascunde în covor, lângă primul.

— Atenție!

— De sus se trage!

Glasul lui Brok e ținta cuiva de acolo de sus! Da, de acolo, prin ferestruica din cupolă, se vede o mână înarmată cu un revolver browning!

Să fie oare Orsag, care-l vede prin lentilele de pe tâmple?

Pac!!!

O nouă împușcătură! A pătruns în covor, exact printre celelalte două.

Pe a patra Brok n-o mai așteptă. Se repede spre ieșirea blocată de mulțimea înnebunită. Sare peste talmeș-balmeșul de trupuri speriate și, pășind pe spinări și pe scăfârlii, trece prin deschiderea învolburată a portalului, coboară în goană scările și iese primul în stradă.

Ce ciudat! E tot strada Annei Dimer, strada la al cărei capăt se înălțase la început, pe coloane de cristal, clădirea bursei. Își amintește cum din holul bursei a pătruns, pe o ulicioară întunecată, în sanctuarul lui Muller și încearcă în zadar să-și explice această legătură inexplicabilă. În locul bursei se înalță acum o catedrală cu o reclamă luminoasă:

DUMNEZEULUI MULLER

Dar asta e o enigmă a cărei dezlegare trebuie amânată, din cauza altei probleme, mai importante, asupra căreia își concentrează toată atenția:

— Prințesa!

Ce se întâmplă cu prințesa? A lăsat-o cu prea mare ușurință în vila Tamara. Nu cumva o amenință vreo primejdie?

XXV.
Chipul prințului Ačorgen.
Ochiul lui Muller în dormitorul prințesei.
Cu liftul în Gedonia.
Din nou lampa galbenă

Când Brok ajunse în fugă la vila prințesei și vru să privească prin zidurile transparente, observă că toate erau acoperite pe dinăuntru cu perdele de mătase ce atârnau, de pe vergelele de aur, până la podea. Din una din camere, cu draperii albastre ca cerul, se auzeau două glasuri: unul de bărbat și unul de femeie! Printr-o crăpătură îngustă între perdele, Brok o zări pe prințesă, șezând, iar în fața ei, pe un divan turcesc - un cap de bărbat.

Datorită faptului că era invizibil, Brok reuși să se strecoare spre această cameră, deschise fără zgomot ușa

de sticlă și se furișă printre faldurile draperiei, chiar sub ochii musafirului necunoscut, toate astea mai iute și mai bine decât își imaginase. Încăperea în care se strecurase era salonașul unei fete tinere.

Chipul care se proiecta pe fondul albastru al draperiei arăta de-a dreptul ciudat. Se deosebea, prin construcție și proporții, de toate fețele omenești. Era probabil un exemplar zămislit de natură pe o altă stea. S-ar fi putut să fie frumos, în felul lui, cum e frumos, de exemplu, un cap de cal, dar pus lângă un chip omenesc trezea uimire.

Era surprinzător de îngust și de lung. Nasul forma, din profil, o curbă perfectă, ca un cioc de papagal. Ochii înfundați în cap băteau în galben, și în verde, și în cafeniu, și în albastru, de parcă ar fi putut să-și schimbe culoarea după dispoziție. Între nas și gură se întindea buza de sus, inutil de lungă și de goală. Avea un barbișon alb, elegant tuns și despărțit în două, vizibil fals. Picioarele îi erau lungi și subțiri. Ca înălțime, o depășea pe prințesă cu cel puțin două capete. Era îmbrăcat în mătase albă, ca un jucător de tenis.

— Nu depinde decât de dumneavoastră, spunea el. Totul poate fi uitat. Fuga dumneavoastră, prințesă, a fost ridicolă, și cu toate astea a trezit respectul Marelui Muller…

— Dar cum de a aflat despre fuga mea, prințe Ačorgen?

Prințul se strâmbă compătimitor:

— Nu știți că e atotvăzător? Ați crezut cu adevărat că veți scăpa ochiului lui dumnezeu? A privit fuga dumneavoastră, v-a însoțit fiecare pas, așa cum se uită și acum la noi, din cerul său…

Ačorgen, cu fățarnică idolatrie, arată cu degetul spre tavan. Acolo se zărea un ochi rotund de sticlă.

— Ăsta-i ochiul lui? se sperie prințesa.

— Bineînțeles! La toate etajele, în toate camerele, își privește din tavan supușii, ziua și noaptea…

Prințesa se tângui:

— Dar și în dormitorul meu există o asemenea oglinjoară în plafon! Ce nerușinare!

— Cum adică, dumnezeu poate fi nerușinat, dacă e atotvăzător? Bineînțeles că se uită și în dormitorul dumneavoastră, la fel ca în toate dormitoarele din Mullerdom! Tocmai de aceea nu mai trebuie să vă fie rușine de el, căci vă cunoaște la fel de bine ca un soț, cu toate că nici nu v-a atins încă! Și iată că acum ar vrea să vă atingă! I-ați intrat în grații! Urmați-mă! Vă conduc la el!

— Niciodată! strigă prințesa.

Privi speriată în jur, parcă ar fi căutat pe undeva scăpare.

— Sunteți mândră! spuse Ačorgen și ochii i se umbriră. Puține sunt femeile ca dumneavoastră în Mullerdom! Și tocmai de asemenea femei are nevoie Muller! N-o să mai fiți silită să dansați! Vă oferă deplină libertate și posibilitatea de a vă mișca în voie la toate etajele! Dacă îi veți fi pe plac într-o singură noapte, veți gusta din plăcerile și desfătările ținuturilor de rai ale Gedoniei.

— Mai bine moartă! spuse posomorâtă prințesa.

— Chiar acesta e răspunsul pe care îl așteaptă Muller! Dacă v-ați arunca în brațele lui, v-ar respinge! Îi plac lupta, revolta, trădarea, nu numai la bărbați, ci și la femei! Dacă veți lupta, se va strădui să vă cucerească. După ce veți fi a lui - vă va dedica cel mult o stradă…

Prințul Ačorgen puse pe masă, chiar sub ochiul din tavan, o lampă mică de bronz. Când o aprinse, flacăra țâșni și sticla rotundă din plafon se acoperi cu un strat cenușiu-albăstrui.

Atunci, privind în sus, prințul hohoti cu sălbăticie și revoltă. În ochi îi sclipea o lumină verzuie.

— Așa, micuța, draga, fermecătoarea mea Tamara! Ohisver Muller a surzit și a orbit pentru zece minute! Putem face ce vrem, acum nu ne mai vede… Nu te teme de Muller. Mă ai pe mine! Numai eu te pot smulge din

ghearele lui! Uite, pentru unul din surâsurile tale strălucitoare, de regină, îmi trădez stăpânul!

Vru s-o apuce de mâini, dar prințesa, îngrozită, se trase înapoi.

Prințul se întristă dintr-o dată.

— Nu! Nu-ți fie frică de mine! Nu-ți fac nici un rău... N-am vrut decât să-ți arăt cât sunt de puternic! Dragostea ta însă vreau s-o merit! Vino cu mine! Te voi duce în culisele Mullerdomului. Îți voi arăta toate mecanismele, toate minunile și vrăjile invizibilului, omniprezentului și atotștiutorului dumnezeu. Sunt teribil de ingenioase și știm despre ele numai noi doi: Muller și cu mine! Vrei să mă urmezi?

— Du-te! Sunt alături de tine! șopti Brok, mângâind ușor brațul prințesei.

Ea însă îl prinse brusc de mână și i-o strânse cu putere. Brok se smulse iute, dar chipul prințului Ačorgen nu dădu nici un semn de neliniște.

— Vii? o întrebă aproape rugător.

Prințesa privi sfioasă în jur, după care spuse șoptit:

— Vin!

....

În timp ce, în liftul tapisat, se prăbușeau în ceea ce părea o prăpastie, Brok simți din nou, pe pleoape, boala lui ciudată. Cum închise ochii, văzu în jurul său cu totul altă lume. Oh, totul era atât de îngrozitor de veridic, de parcă nici n-ar fi fost vis! Regăsea aceeași peșteră blestemată din interiorul craniului găunos, pe care o văzuse încă în primul vis. Mereu același opaiț galben... Ochiul de sticlă atotvăzător al lui Muller se transformase, în acest craniu, într-unul din găvanele ochilor de mult preschimbați în praf.

Și totuși peștera are o ferestruică, deschisă spre un viscol sălbatic, alb... În locul celor o mie de etaje, aici sunt doar 3 caturi cenușii, de scânduri, pe care zac,

chircite un soi de cadavre. Bărbile și le încălzesc între genunchi, iar buzele lor suflă peste piepturile firave. Toate astea nu apar decât dacă închizi ochii. De îndată ce-i deschizi, te trezești în Mullerdom. Prăvălindu-te într-un fel de prăpastie, alături de prințesă și în fața chipului de papagal al prințului Ačorgen, care l-a trădat pe zeul Muller.

De cât timp zburăm?

Atenție!

Nu cumva să închizi ochii!

Visul te pândește…

Ca să te convingi că prințesa ta nu-i vis, atinge-i cotul cu degetul și-ți va zâmbi…

Doar zburăm spre Gedonia…

XXVI.
Monte Carlo în Gedonia.
Balerina pe poante.
„Nu cred în stelele voastre…"
Cezar Marlok, zeul marelui soare.
Prințesa a mărit miza.
„Asta-i pentru drum!"

Sala roșie, în formă de con, e înecată într-o lumină subacvatică. La mijloc e o masă rotundă și pe ea dansează, pe poante, o balerină din fildeș. Brok se apropie de masă și vede intarsiile din metale rare, pietre prețioase și lemn de esență, reprezentând harta lumii. Iar peste ea se rotește balerina, pe poantele de diamant. Se mizează pe culorile țărilor, ale imperiilor și ale insulelor. Câștigă cel pe a cărui culoare se oprește poanta figurinei, când își termină dansul. Dacă se oprește pe mare, miza o încasează

proprietarul tripoului. Cu cât e mai mică suprafața pe care s-a mizat, cu atât e câștigul mai mare.

Balerina dansează pe poanta de diamant peste țări, mări și insule. Drumul ei în spirale din ce în ce mai strânse trece Uralul și șerpuiește prin Siberia. Apoi se îndreaptă brusc spre Sud, taie pustiul Gobi - acum se clatină, ezită - și se oprește istovită pe cel mai estic punct al Indiei.

— Galben lunar - Singapore! Câștigă 29...

Ochii tuturor s-au fixat pe un chip slab, gălbejit.

— Ša-Ra, guvernatorul Manciuriei, se aud șoapte în jur.

Nici un mușchi nu s-a clintit pe fața lui. Doar două scântei negre în ochii oblici urmăresc febril avalanșa de aur care se revarsă spre el.

Și balerina își reia dansul, aurul zornăie, grămezile de mulldori se înalță, se prăbușesc și se destramă...

Petr Brok se află acum lângă masă și pune mâna pe un morman de aur.

— Toate astea pot fi ale mele, dacă vreau! Deci aici e locul acela de lângă Munții Curgători, despre care vorbea bătrânul, acolo sus? Salariul unui muncitor pe un an e egal cu un mulldor! Ce curs amețitor!...

— Un mulldor: 6 miliarde de lire, strigă cineva, de după gratiile unui ghișeu din peretele înclinat:

BIROU DE SCHIMB

Brok ia un ducat din grămada cea mai apropiată. Pe o față e întruchipat soarele, iar pe cealaltă - stelele!

Dar cine sunt acești oameni, cu bărbile despicate, care aruncă pumni de aur pe câmpul colorat al lumii, cum arunci grăunțe la găini?

— Uite, prințesă - se apleacă Ačorgen spre doamna lui - acesta e noul rege al Siciliei, Malcolm Brooks pașa! Iar lângă el, chiorul acela cu guler de aur, e La-Marten, arendașul Saharei. Până acum a câștigat pretutindeni, și iată că pierde... la balerină... Cel în violet, cu un triunghi

pe piept, este episcopul hirotonist al zeului Muller, Sixtus, fost negustor de cai. Negrul acela? Boxerul Kajmann. Vorbește cu amiralul D’Artois, care tocmai și-a cumpărat titlul de „Imperator al tuturor apelor și administrator al oceanelor”… Grăsanul de lângă el e Esaul Dar-gust, inspector sezonier al Coastei africane - poate să și-o permită, e de fapt administratorul tezaurului lui Muller. Iar în spatele lui - lordul Evers, redactorul-șef secret al tuturor ziarelor vechiului continent. Și aschimodia aia cu bărbuță verde? Are o societate de navigație pe Marte…

— Nu cred în stelele voastre! strigă atât de tare prințesa, încât câteva bărbi se întoarseră uimite spre ea.

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu! șoptește Ačorgen și o strânge de încheietura mâinii.

După care îi spune mai blând:

— Dacă te-aude pipernicitul ăla cu barbă verde, s-a zis cu tine!

— Ce dumnezeu, nu văd că-s trași pe sfoară?…

— Încet! Vorbește mai încet! Toți știu și totuși se prefac că ar crede! Asta e voința binefăcătorului nostru! strigă cu voce tare și privește temător spre gemulețul convex din tavan.

În clipa aceea se apropie de el un bătrânel îmbrăcat în alb, minunat de frumos. Țeasta complet cheală îi strălucește de transpirație și reflectă lustra de cristal care se leagănă deasupra-i, în vârful unui con.

Își dau călduros mâna.

— Slavă lui Muller, Cezar! strigă cordial Ačorgen - ce mai e nou pe soarele dumneavoastră?

— Mulțumesc de întrebare, prințe, răspunde bătrânul și fruntea i se încrețește de riduri care-i cuprind mai bine de jumătate din țeastă. Nu-mi văd capul de griji… Am fost pe-acolo acum o săptămână… Nimic de spus, e greu să fii un dumnezeu drept! Îl înțeleg pe Marele Muller, când mi se plânge de funcția-i dumnezeiască…

— Ea e prințesa Tamara, i-o prezintă Ačorgen. Cezar Marlok, zeul marelui soare A III.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneata, prințesă… zâmbește craniul chel, se zice că ai fost pe ZB I… în constelația PITICILOR.

Prințesa se pregătește să protesteze, dar Ačorgen o strânge din nou de încheietura mâinii, răspunzând iute în locul ei:

— Sigur că da, avea chef de o păpușică, voia să-și aducă o jucărie vie în cămăruța ei de copil. Căci nu-i ea însăși decât un copil. Ei, cum stați cu norocul la balerină? întreabă repede, ca să schimbe vorba.

— Mizez încontinuu pe suprafața neagră a Hindustanului, răspunde craniul pleșuv. Am câștigat o dată și câștigul îmi ajunge ca să pierd de 468 ori. E o țară mică, prințe.

— Vrei să joci? o întreabă Ačorgen pe prințesă.

— Mizez, zâmbește ea ca în vis, mizez pe imperiul Moraviei. Se află pe țărmul Mării Baltice și acolo e rege bătrânul meu tată…

— Nu te-aș sfătui, îi spune îngrijorat prințul. Uite cum arată „imperiul” tău pe harta lumii! Ca un țânțar pe trupul unui mamut…

— Și totuși am să mizez pe imperiul pe care l-am pierdut… Poate-mi recâștig visul spulberat…

— Dacă vei câștiga, se strâmbă Ačorgen, la mormanul de aur pe care îl vei aduna, adaug și imperiul ăsta al tău!

— Asta înseamnă că mă pot întoarce acolo? întreabă ea, naivă, și-și împreunează mâinile.

— Bineînțeles! Te voi conduce chiar eu, pe rândunica mea, îi șoptește prințul la ureche.

Prințesa mizează pe picătura rubinie, abia vizibilă, pe care nu jucase încă nimeni. De aceea și eventualul câștig ar fi fost amețitor de mare.

Balerina își ia din nou avânt, pornind din Insula Trufiei, acum centrul lumii. Atinge cu poanta de diamant țări și

mări, urmărită de priviri febrile. Lunecă peste suprafața de azur a oceanelor, după un zbor nebun stă o clipă în echilibru pe câmpia cenușie a Balcanilor, trece dansând munți și râuri, pornește apoi spre nord, fără ca cineva să vadă mâna care o dirijează... Și iată că un spasm îi frânge membrele, vestind apropiatul sfârșit al dansului. Încă câteva mișcări, bete parcă - și balerina cade, atingând cu vârful piciorului picătura rubinie de pe malul Balticii.

Petr Brok avusese grijă să se întâmple așa.

Prințesa trage spre ea un munte de aur, urmărită cu uimire de toți ochii.

— Ăștia-s banii de drum, se bucură prințesa, în timp ce Ačorgen schimbă la casă aurul pe câteva grăunțe de „Soliu”, pe care îl ascunde într-o pungă. După care o trage pe prințesă, zorit, spre ușă.

Altă sală. Seamănă cu o stea în șase colțuri, ale cărei raze se prelungesc în depărtările luminoase ale oglinzilor. Masa din mijloc are și ea șase colțuri și pe ea dansează tot o balerină albă.

Brok privește masa. Nu mai e harta lumii. E cerul întunecat, presărat cu stele. Aici se joacă pe stele. Pe Brok l-ar interesa grozav cum e jocul, dar n-are timp. Prințul Ačorgen trece iute și prin sala asta, trăgând-o pe prințesă după el.

XXVII.
Iatacul viselor fericite.
Voluptățile celor șase simțuri.
Sub plafonul transparent locuitorii cerurilor sunt neliniștiți...
Degetul mușcat

Intrară în altă sală, nu mai puțin ciudată, care era în același timp iatac și studio de cinema.

Pe divanele acoperite cu astrahan se lăfăiau trupurile neînsuflețite ale unor oameni adormiți. Ochii le erau pe jumătate ieșiți din orbite. Pupilele li se dilatau ca picăturile de cerneală pe o sugativă. Deasupra lor huruiau niște aparate pe care se învârteau bobine de film, iar obiectivele erau dirijate direct spre ochii celor ce dormeau.

— Acesta e iatacul „viselor fericite”, o informă Ačorgen. Prafurile de dormit pe care le strecoară aici șarlatanii din West-Wester au proprietăți stranii pentru reflexele oculare. Filmele ciudate, exotice, care se derulează în creierele amețite, sunt reflectate de pupilele celor ce dorm. Casa de filme VISFILM îi plătește pe nenorociții ăștia, pe jumătate cretinizați de dozele masive de pilule și prafuri pentru vise. Apoi, aceste filme, filmate din pupilele lor, sunt proiectate pe ecranele de mătase ale cinematografelor din Gedonia.

Ačorgen se apleacă spre prințesă, cu un ton intim și protector:

— Dacă o să-ți arăt filmul din ochii unuia care folosește numai praful FOKA, ai să rămâi uimită de fantezia dezlănțuită a iubirii! Ție pot să-ți spun că aceste filme color sunt folosite de VISFILM și pentru a demonstra, celor ce vor să emigreze, erotica de pe stele născocite…

Se treziră apoi în pragul unei săli mari, atât de luminoasă, încât Brok, pentru o clipă, nu mai văzu nimic. Când în cele din urmă își reveni, mai multe senzații diferite îi atacară simțurile.

În primul rând: din tavan ploua cu trandafiri. De fapt nici nu erau trandafiri, ci o ninsoare trandafirie, ce se așternea pe balustradele și pe cuiburile viu colorate, ridicate din perne de cauciuc, de toate mărimile, formele și culorile, așternute una peste alta.

Imediat însă și urechile îi fură mângâiate de o melodie dulce și tulburătoare, înăbușită parcă de un perete, emoționantă prin depărtarea ei aparentă. Acum cântă

viorile pe un vârf de munte, acum plânge un violoncel pe fundul unei prăpăstii…

Întinse mâna spre fulgii trandafirii, aruncați de o fântână de cristal din mijlocul sălii. Simți un frison dulce, arzător, aidoma desfătării pe care ți-o dă focul după un ger cumplit sau senzației de răcoare în mijlocul dogorii. Pe limbă, fulgii stârneau chinul unei sete de nestins și în același timp o și alinau…

Trupuri de bărbați și de femei erau leneș scufundate în perne. Singura lor îmbrăcăminte o constituiau șiragurile de perle și franjurii din jurul șoldurilor. Prindeau cu buzele fulgii trandafirii și-și lăsau spatele, burțile și membrele pradă lor. Sclave goale purtau pe capete tipsii de aur, încărcate cu fructe exotice și cu tot felul de delicatese.

Ochii lor priveau holbați plafonul. Ce se petrecea acolo? În loc de tavan, o placă transparentă, pe care dansau femei și bărbați goi. Șoldurile ondulau și se roteau în ritmul muzicii, brațele se înălțau în văzduh, simboluri ale pasiunii și iubirii, picioarele se desfăceau aproape în linie dreaptă, de parcă oamenii aceia n-ar fi avut oase.

— Iată desfătările celor șase simțuri - și iată-i pe adepții lor, îi explică Ačorgen prințesei, care-și acoperise ochii cu palmele.

— Gustă din fulgii aceștia, sunt zăpada dragostei de pe planeta Andradia. Întinde numai vârful limbii, și-i vei ierta pe cei ce aici se închină zeiței Andradia.

O prinse pe prințesă de cot și o ținu în fața vijeliei aruncate de fântână. Și dintr-o dată prințesa se cutremură și-și întinse fața spre ploaia trandafirie. Închise cu voluptate ochii și întredeschise buzele. Ačorgen râse victorios.

— Așa, privește acum în sus, copilule! Acolo ar fi trebuit să dansezi - șoldurile tale ar fi trebuit să fie spectacol pentru acești idolatri impotenți! Acum poți gusta tu însăți din toate desfătările și-ți voi arăta altele, și mai grozave, căci n-am ajuns decât la poarta raiului.

Prințul Ačorgen o cuprinse pe prințesă pe după talie și o strânse ușor. Tamara nu se opuse defel. Dacă Brok i-ar fi privit în clipa aceea chipul, i-ar fi văzut pleoapele cum clipesc înfrigurate de dorință, nările palpitând de pasiune, buzele sorbind lacom fulgii trandafirii.

Dar Brok nu vedea. Printre chipurile sibariților acoperiți de petale, recunoscuse masca ipocritului amiral cu ochelari negri. Cu bărbia ridicată în sus, se întindea cu voluptate, scufundat până la mijloc în pernele de puf, iar pe pieptul gol sclipea umed o steluță de argint. Brok voia grozav să audă ce vorbea cu ceilalți oameni goi-pușcă, care îl înconjurau, întinși pe spate, cu ochii leneș holbați spre tavan, scuturând din când în când de pe trupurile lor roua fulgilor topiți.

— Crezi în miracole, amirale?

— Prostii!

— Atunci cum îți explici toate lucrurile ce se petrec acum la noi, în Mullerdom?

— Marele nostru Muller are, se-nțelege de la sine, și dușmani mari! Poate fi mândru de ei…

— Până acum nimicea pe oricine i se punea în cale!

— Azi însă primejdia pare să vină de altundeva…

— Vrei să zici de sus, *signore*?

— Până una-alta, deasupra noastră nu vedem decât lucruri fermecătoare… revoluția picioroușelor grațioase, talazul șoldurilor răzvrătite…

— Ia te uită, cardinale, picioroușele acelea superbe le-aș recunoaște din milioane.

— Sola Maj… a învățat și să danseze…

— Și coapsele feciorelnice de colo…

— Hehehe! Nu le-ai sărutat încă?

— Muller nu se teme nici de dracu'…

— Nu mă îndoiesc! Numai că pe dracul ăsta ar trebui mai întâi să-l vadă, dacă vrea să-l nimicească!

— Atenției Acum dansează Anna Marton! Dansul se numește „Evoluția solară”!

— Revoluția sclavilor s-a apropiat cu șaizeci de etaje!

— Ziua și etajul!

— Oh, deci îi mai despart de cer doi ani! Cică Vítek din Vítkovice a înnebunit…

— Da de unde. A fost ucis!

— Otrăvit!…

— Am auzit că ar fi îmbătrânit peste noapte cu cincizeci de ani!

— Fiți atenți! Kaja Warand dansează „Baletul ruletei pe harta lumii”!

— Șaizeci de mii m-a costat… am mizat de o sută de ori pe Siria - și a zburat!

— Ai putea să-mi spui, amirale, cine îndrăznește…?

— S-a auzit un glas…

— Și trupul unde-i?… Trupul, din care să țâșnească sânge… Trupul, care să se prăbușească la pământ…

— Un om fără trup!

— Prostii!

— E un zeu!

— E o forță!

— Un glas de dincolo de mormânt!

— Chemarea universului!

— Ura stelelor!

— Lasă metafizica, serdare! Primejdia e mult mai mare decât ar putea să reprezinte toate forțele și vocile din stele și din măruntaiele pământului. E un om!

— Un om! Ți-ai pierdut mințile?

— Nu unul, un grup de oameni, care s-au strecurat printre noi, slujitorii cinstiți ai lui Muller! Se mișcă printre noi, laolaltă cu noi se închină și-l cinstesc pe Muller, au legitimații de intrare în cluburile noastre și destul aur ca să pătrundă toate tainele Mullerdomului! Da, onorabililor, printre noi există trădători!

— Dar încăierarea de la hotelul Eldorado?

— Dar disputa glasurilor la bursă?

— Dar scandalul din sanctuarul lui Muller?

— La Eldorado s-au tras focuri de armă!
— Și în catedrală s-au tras!
— COSMOS-ul e demascat!
— Acțiunile lui au scăzut, de la patruzeci, la douăzeci de mii!
— Am o sută!
— Dacă nu distrugem forța asta stranie, ne distruge ea pe noi!
— De ce vă e frică? În spatele nostru se află Muller?
— Și el o să cadă odată cu noi!
— Psst!
— Domnilor! Știu cum se numește această cumplită forță, care ne poate distruge!
— Cum???
— Petr Brok!
— Evident, așa și-a spus când Marele Muller a întrebat, la bursă, cu cine are onoarea!
— Se aude că azi... azi cei doi se vor întâlni pe strada Alice Moor, numărul 99!
— Muller și Brok!
— 99... asta-i sala oglinzilor concave!
— Are dușumea electrică cu trapă!
— Acolo și-a pierdut mințile Werner, căpetenia primei răscoale...
— Acolo a dispărut Anders, redactorul răzvrătit al ETAJELOR SUPERIOARE!
— De acolo n-a mai ieșit trădătorul Olim!
— Dar dacă glasul nu vine la numărul 99? Dacă nu vine?
— Vine el!
— Și dacă nu nimerește?
— Ți-ai găsit - doar e pretutindeni!
— Așadar e omniprezent?
— Ca zeul Muller!
— Atunci e zeu și el!
— Atunci se află acum și aici - printre noi!

— Încercați să-l chemați! O să vedeți că vă răspunde!

— Nu! Nu-i nevoie! De ce să ne jucăm cu diavolul?

— Muller e deasupra noastră. De ce vă temeți?

— Mai bine uitați-vă! Acum dansează Dora O'Brien, cea mai frumoasă femeie a Parisului!

— Lașilor! Nebunilor! Eu îl chem!

— Liniște! Pe toți sorii, liniște!

— PETR BROK!

— Stai!

— Petr Brok! Dacă ești printre noi, tu, strigoi bătrân, monstru ratat, arată-te!

— Tăceți! Tăceți!

— Fă o minune, dacă poți, și voi crede în tine!

— Destul!

— Petr Brok! Eu sunt bancherul Salmon și asta e mâna mea! Ei bine, dacă ești atât de puternic (bancherul Salmon ridică mâna în sus), mușcă-mă de degetul mijlociu!

Și în clipa aceea bancherul Salmon scoase un urlet inuman. O durere scurtă, ascuțită, ca de nerv rupt - un jet de sânge - și degetul mijlociu, împreună cu inelul lat, negru, zac pe un platou și pătează cu roșu salata albă din hiacint comestibil.

O groază fără margini a colorat toate chipurile. Fețele albe s-au împurpurat, cele rumene au devenit albastre, cele albastre s-au înnegrit de spaimă.

Dar ce-i pasă lui Brok de cum arată banda asta lascivă de sub plafonul transparent? În zăpăceala care i-a cuprins pe adepții zeiței Andradia, o zărește pe prințesă în brațele lui Ačorgen, purtată în cu totul altă direcție decât cea în care fug ceilalți…

Se năpustește pe urmele ei.

Tocmai dispare după o draperie grea, de culoarea coraiului, dintr-un colț al camerei. Brok dă la o parte franjurii și se izbește de o ușă albă. O deschide și nimerește în beznă.

XXVIII.
Întunericul alb.
Parfum și amintiri.
Din nou lampa galbenă.
„Acesta e trecutul meu!”

În cale i se așterne o ceață albă cu nuanțe opaline. Brok se clatină, se freacă la ochi și începe să bâjbâie cu mâinile în jur.

La trei pași înaintea lui se mistuie în ceață două siluete, una albă și alta neagră, Ačorgen și prințesa. Brok se aruncă în ceață cu brațele întinse - dar mâinile lui nu ating decât vidul. Ceața albă îl orbește. Liniștea de opal îl asurzește.

Sare în direcția în care a dispărut prințesa. Strigă și dă din mâini, ca o pasăre cu aripile frânte. Pâcla începe să-l înăbușe, în urechi îi răsună un cântec ciudat. Nu, nu ceața este aceea care cântă astfel! E sângele care-i clocotește în artere!

Fiecare pas înainte îl umple de teamă. Corpul refuză să meargă în întâmpinarea capcanelor ce par să-l pândească în pâclă. E îngrozitor. Înaintează încet în aceeași direcție, de mult, de foarte mult timp și nu dă de capăt...

Se oprește brusc. Se teme să meargă înainte, se teme să se întoarcă. Încremenește pe loc... Rămâne pironit în mijlocul ceței albe, părăsit de oameni și de lucruri, contopit cu pâcla fără de sfârșit. E pierdut, ceața albă îl înghite, îl pătrunde și îl umple. Cadavrul lui va zăcea aici timp îndelungat și poate că odată, când nimicul ăsta alb se va risipi, vor veni aici oameni și vor călca peste el, fără ca nimeni să-l vadă...

Nu mai rezistă. Picioarele i se mistuie în ceața grea. Cade în genunchi și izbucnește în plâns.

Și, dintr-o dată, începe să adulmece aerul. Un parfum ciudat îi ajunge la nări. Un parfum atât de puternic, încât

aproape că leșină. I se urcă la creier ca un alcool care pe jumătate te adoarme și pe jumătate te răscolește și-ți desenează în fața ochilor tărâmuri ciudate. Dar ce-i parfumul acesta, atât de liniștitor și de bun? O luncă proaspăt cosită, la marginea pădurii. Ca fumul de pe altarele de jertfă, parfumul se înalță din căpițe mici de fân, spre soare. Eu stau întins în luncă, fân sub cap și fân în păr, peste tot mirodenii uscate de munte. Cimbrișor, salvie, romaniță.

Iar când deschid ochii, văd ceață, deasă ca smântâna. Încetul cu încetul îmi amintesc. Prințesa a fugit și o muzică îi acompaniază fuga undeva, în centrul universului... Dar de unde-o veni parfumul acesta și ce semnificație are el? Să fie melodia fermecată un parfum care leagănă și tortureză mai cumplit decât dragostea tristă dintre violoncel și vioară, în depărtare?

Sunt emanațiile pădurii, mușchi și ace de brad, fragi și rășină. Văd o fântână între ferigile verzi, dantelate. Păsările pădurii, căprioarele și braconierii vin aici să bea apă...

Iată că acum și parfumul pădurii s-a topit în ceața albă. De undeva vine un alt parfum. Ca atunci când vântul se ridică și izbește în pânze. Mirosul rece al mării. Mirosul de sare și de solzi de pește. Suflul ghețarilor ce se topesc plutind pe mare. Mireasma tainică a unei insule necunoscute, pe lângă care trece o corabie. Pe ea sunt oameni, fiindcă simt mirosul de sudoare și de vetre stinse. Dar și parfumul acesta piere.

Și iată acum un miros cu totul nou, trezind un vis ciudat, de mult uitat. Focul sobei din bucătăria îmbibată de aburii cratițelor ce vestesc apropierea mesei. Și, deodată, curentul unei uși brusc deschise. De pe buzele cuiva izbucnește cuvântul: Război! Și iarăși dispare totul, fără urme.

Și acum - acum înfloresc lăcrimioarele, nu, nu sunt lăcrimioare, e parfumul picurat de iubită între sâni. Se

apleacă spre mine și eu îi adulmec părul, ca să simt un alt parfum.

Acum miroase a noapte. Și luna miroase. Dumnezeule, ce despărțire!... E parfumul verde al lacului? Nu, sunt lacrimi! E iubita care plânge...

Parfumurile se succed iute.

Miros de locomotivă obosită și de funingine.

Duhoarea unor vagoane deschise: 6 cai, 30 bărbați...

Atmosfera ucigătoare a murdăriei, a rachiului, a picioarelor nespălate și a latrinei.

Depărtarea.

Pământul proaspăt arat.

Praful de pușcă.

Focul mocnit de după incendiu.

Sângele.

Gunoaie în putrefacție, conserve, răni purulente, fenol, miros de ploșnițe strivite, de carne descompusă și intrată în fermentație, de degerături negre care încep să putrezească sub pansamente murdare.

De tavan atârnă o lampă galbenă, cu petrol urât mirositor...

Petr Brok tresare. Acesta - acesta e trecutul meu! Astea sunt amintirile pe care le pierdusem! Repede! Repede! Întinde mâinile. Nimic. Ceața albă. Prințesa neagră.

Nu există trecut în afara Mullerdomului.

Brok își face din nou curaj și începe să alerge, să alerge...

Și dintr-o dată - mâna întinsă atinge ceva moale, mătăsos. Un ultim elan... și Petr Brok încremenește.

XXIX.
Despre steaua Ačorgeneterramolistergen. Prințesa Tamara se pregătește de iubire. „...Patul nostru e pregătit”

Petr Brok profită din nou de faptul că e invizibil

Se trezi pe pragul salonașului albastru, feciorelnic al prințesei. Ochiul rotund al lui Muller, privind din tavan, e din nou acoperit de o membrană albăstruie. Dar lampa de pe masă s-a stins de mult. Pe divanul albastru șade prințesa. Nu mai e în negru. Rochia ei are culoarea bolții cerești, aidoma draperiilor de pe pereții salonașului. Fumează o țigară și duce la buze un pahar cu vin. Râde în triluri, cu un râs îndrăzneț, provocator, care izbucnește în cascade vesele. Cu vârful de foc al țigaretei descrie cercuri largi, de la buze în aer. Paharul de cristal și gâtul ei par două vase comunicante.

Dar cel mai îngrozitor dintre toate e faptul că șoldul ei gingaș e cuprins de brațul interminabil al prințului Ačorgen! Și prințesa râde! Râde tare, cu capul dat pe spate. Mâna lui Ačorgen se lungește și mai mult, se încolăcește brutal în jurul taliei, ca o reptilă care își sugrumă prada. Buzele lui îi ating părul, șoptindu-i:

— Steaua mea iubită, clopoțelul meu de argint, mai bea, e băutura din ghețarul îmbătător de pe planeta mea natală. Acum știi totul... M-am născut pe planeta Ačorgeneterramolistergen, ține bine minte, trebuie să ții minte, fiindcă așa vreau eu! Nu cumva să te îndoiești!

— O, nu mă îndoiesc...

— Acum crezi în stele?

— Cred tot ce-mi spui tu!

— În fundul pocalului e imaginea stelei mele, o s-o vezi ori de câte ori vei bea până la fund. Bea tot!

Prințesa bea ascultătoare și începe din nou să râdă.

— Destul, destul cu râsul! Aruncă clopoțelul din gât! Te voi iubi, copila mea, așa cum se iubește pe steaua Ačorgeneterramolistergen. Am să te învăț un nou fel de dragoste, iar tu mă vei învăța cum se iubește la voi...

Brațul ca un șarpe încolăcit în jurul mijlocului prințesei se târăște spre sâni și mai în sus, spre gât.

— Vrei?

— Vreau!

— Mai întâi dă-mi mânuța, să ți-o sărut… Poate ai să suferi din cauza mea, dar iubirea te va însănătoși. Micuța mea femelă pământeană, spune, mă iubești, mă iubești cu adevărat?

Prințesa își lasă, răsfățată, capul pe umărul lui. Șoldurile ei se strâng sub încleștarea tentaculelor prințului.

— Sărută-mă, Tamara! Așază-ți buzele peste ale mele, așa începe doar iubirea pe această planetă, nu?

Tamara îl cuprinde cu pasiune pe după gât.

Brok își acoperă ochii cu palmele și-și întoarce îngrozit fața. Cum e cu putință? Prințesa Tamara, prințesa lui, legată prin vrăji de acest Turn al lui Babel și așteptându-și eliberarea, îl sărută cu nerușinare pe acest monstru, cu buzele ei nepătate, de fecioară!

— Patul nostru e pregătit, iubito!

Prințesa se ridică și pornește…

Evident, el e prinț, iar eu ce sunt? Până acum, nimic. Un nimic invizibil! Dar tocmai de aceea am pătruns în Mullerdom și m-am supus acestei metamorfoze, ca s-o găsesc, să veghez asupra ei și s-o eliberez! Nu i-am șoptit c-o voi salva? Doar mi-a simțit mâna pe braț și oare zâmbetele ei enigmatice nu erau adresate cuvintelor mele?

Oh, trădătoarea - nerușinata!

Unica rază de lumină care exista pentru mine în Mullerdom s-a stins! Eh! - Parcă puteam să mă gândesc la dragostea ei?… Pe cine, pe cine să fi iubit, dacă nici nu mă vede?…

Să fug! Să fug de aici!

Încă o privire, o ultimă privire de rămas bun să-i arunc prințesei. Cu brațele ridicate ca toartele fragile ale unui vas de albastru, râde în fața oglinzii.

Dar, dumnezeule, unde sunt ochii Tamarei? Sunt acoperiți de pleoapele grele! Prințesa râde cu ochii închiși! Buzele ei râd, dar ochii - dorm…

Abia în clipa aceea înțelege Petr Brok!

Hipnoză.

Vede ochii arzători ai lui Ačorgen, păzind-o pe prințesă în oglindă.

Atunci ia sfârșit și răbdarea lui Brok. Sare ca turbat la Ačorgen și-i dă un pumn între gură și nas, în locul acela care parcă i se oferă de la sine, ca cel mai sensibil și mai vulnerabil de pe întregul chip. Monstrul se prăbușește fără să scoată un sunet. Brok smulge perdeaua cea mai apropiată, o răsucește ca pe o funie și-i leagă pe Ačorgen de mâini și de picioare. După care îi astupă gura cu o bucată din același material, iar trupul fără viață îl azvârle sub pat. Când isprăvește, se întoarce iute spre prințesă, curios să vadă cum a reacționat.

Numai că prințesa nu vede și nu aude nimic. Îndeplinește mai departe, dintr-un fel de inerție, ordinul ochilor ce o hipnotizaseră și care acum se rostogolesc morți sub pat! Degetele ei se mișcă în cutele mătăsii, ca niște cheițe ce deschid porți fermecate în norii alburii. Prințesa se dezbracă… Brok vrea să strige la ea, să-i atragă atenția sau s-o trezească, dar dintr-o dată…

XXX.
Prințesa Tamara ispitește singurătatea. Nu lipsește decât un pârâiaș… Atenție, Petr Brok! Și mâinile tale cuprind alte mâini

…îi vede ochii, cum se deschid în fața oglinzii. Suprafața de argint îi arată ciudata-i deșteptare și-i

urmărește uimirea. Un vis greu, uitat, îi trece peste frunte. Privește zăpăcită în jur, se freacă la ochi. Dar visul i se topește în palme, când vrea să-l ia de pe frunte. Sub baldachinul albastru, pernele trandafirii o îmbie la somn. Brok urmărește cu încordare cum, încet, dar cu gesturi sigure, prințesa se dezbracă; crede că în cameră, cu excepția ei și a oglinzii, nimic nu e viu.

Ce-i de făcut, ce-i de făcut? Nu, acum nu-mi mai pot trăda prezența! E prea târziu!... Îi voi veghea somnul! Căci nici nu bănuiește că sub patul ei se află monstrul Ačorgen, cu un căluș în gură! Dacă-și revine și se eliberează?

Iată de ce trebuie să rămân aici de pază!

Se cuibărește într-un colț, cu inima cât un purice și ținându-și respirația. Și dintr-o dată un gând nebun îi întunecă vederea!

Panglica roz trece prin dantelă ca o dulce făgăduială ce se împlinește sub cămășuța somnoroasă. Departe de mine acest gând! Să mă apropii doar de buzele ei - ce fericire - ce fericire.

Părul ei, gura, nasul, ochii. Ce floare stranie, minunată a înflorit pe tija gâtului alb, ce culori are și ce parfum! Chipul, desigur, este locul cei mai de preț și cel mai frumos din trupul unei femei, el e cel ce ispitește și cheamă printr-o simplă privire!... Ia te uită, acum zâmbește și e și mai frumoasă, căci în zâmbet apar culori noi, până acum ascunse în floare, culoarea zăpezii, a laptelui și a porțelanului!

Și acum, acum pantofiorii i se leagănă în vârful picioarelor - cad... Și până să-și revină Brok, iată strălucirea genunchilor, fulgerul gleznelor și ciorapii ca pânza de păianjen zac pe jos ca o piele de șarpe lepădată. Luciul oglinzii îi reflectă uimit frumusețea, brațele pline de dorință, sânii răsărind din spuma albă a dantelelor.

Brok urmărește cu respirația tăiată acest joc fermecat. Cum se cuibărește, cum se întinde cu un zâmbet ostenit, în

singurătatea ei victorioasă. De parcă ar fi prea obosită de îndelungata prefăcătorie în fața oamenilor și acum și-ar arunca cu voluptate masca, ca să-și lase fața să se odihnească, să redevină pentru o clipă ea însăși!

Și iat-o acum numai în cămășuță, ispitind din nou singurătatea. Își ia sânul mic în palmă, se pleacă și-l sărută.

— Ăsta e un băiețel, spune ea zâmbind în oglindă.

După care îl sărută și pe al doilea:

— Iar asta e fetița! Nu te teme, băiețelule! Nu te teme, fetițo! Pe amândoi vă iubesc la fel de mult…

Cuvintele ei de răsfăț bat din aripi ca niște fluturi albi și se reîntorc spre buzele ei.

— Sunt prințesă… nu sunt prințesă… șoptesc buzele plecate.

Cuvintele sar din oglinda rece și se condensează într-un văl cețos. Ea șterge apoi acest abur cu mâna și se privește de aproape. Două perechi de ochi încremenesc uimiți, de parcă s-ar vedea pentru prima oară.

Iar între timp, în colț, răbdarea lui Petr Brok se zbuciumă și se cabrează, iubirea îi bubuie în sânge și îl răscolește. Dar teama îl sugrumă. Cum să-i arate prințesei că e de față. Cum să-i arate dorința, iubirea lui?… O vorbă dacă spun - nălucirea aceasta fermecătoare piere! Cum aș putea s-o strâng în brațe? La prima atingere, trupul nici nu-i va tresări, poate doar mâna i se va mișca, gonind ceea ce crede că e o ușoară mâncărime. Și ce va fi apoi? Apoi se va neliniști, se va speria, va striga îngrozită!

Dar Petr Brok are pregătite pe buze mii de cuvinte cu care s-o învăluie, s-o acopere, s-o înduplece. Și totuși - oare toate aceste cuvinte de dragoste nu-s neputincioase, dacă nu găsește niște ochi în care să se scufunde, un corp din carne și sânge, pe care să-l cuprindă și să-l stăpânească cu toate simțurile?

Atenție! Prințesa se apropie de pat, dă deoparte cuvertura, mai mângâie pentru ultima oară perna cu

palidele… și cade, răpusă de o oboseală dulce și dureroasă. Mâinile albe și le așază sub cap. Ochii îi fug spre tavan, dar gândurile o preocupă mai puternic decât stelele aurii, țesute pe baldachinul albastru. Îi întunecă chipul, îi orbesc privirea, fruntea se mărește sub ele, se întinde și se strânge. Gura ei desenează pe chip o inimă sângerie.

Brok se apropie de pat pe vârfuri, ca un tâlhar, abia atingând blănurile. E sigur că se va petrece, cât de curând, ceva - dar ce anume?

Chipul lui Brok se apleacă acum spre buzele ei. Ea îl privește cu ochi mari, ficși, și cu toate astea nu îl vede. Distanța dintre gurile lor scade încet, dar sigur. O clipă încă și buzele lui arse, arzătoare se vor așeza peste gura ei umedă, întredeschisă.

Ce ciudat! Fața prințesei rămâne nemișcată. Doar ochii s-au trezit brusc, au devenit atenți, parcă s-ar fi întors de departe. Iar buzele i s-au țuguiat într-un trandafir roșu ca sângele. Brok se retrage iute ca fulgerul din calea brațelor ei, care, ca două arcuri, se întind spre el. Când primejdia a trecut și brațele au căzut triste și inutile pe pat, Brok îndrăznește să pornească la un nou atac. Buzele ating gâtul prințesei și pe urmă, din sărut în sărut, coboară în poiana trandafirie a sânilor, îi ocolesc și ajung pe fundul văii ascunse dintre ei, adumbrite de umbre catifelate. Nu mai lipsește decât un pârâiaș, cu flori de nu-mă-uita pe mal… Aici aș dori să zac până la sfârșitul vieții… să adorm lin pe perna asta trandafirie…

Prințesa stă nemișcată, într-o încremenire pe jumătate îngrozită, pe jumătate încântată; îi e teamă să respire, și-ar opri - dacă ar putea - și bătăile inimii, ca să nu sperie visul sau miracolul acesta ciudat, să nu-l facă să fugă, să ia sfârșit. Un zeu tânăr, puternic a venit la ea - îi simte buzele, mâinile rătăcind pe corpul ei primitor, care îi vine în întâmpinare. Și toate aceste mângâieri duc, vrând-nevrând, - drept sau pe căi ocolite, spre însuși centrul vieții! Dar mâna lui, speriată parcă de această amețitoare

goliciune, rătăcește amețită, se apropie și iar se retrage, se îndreaptă spre alte meleaguri, ca iar și iar să revină.

Numai că prințesa are și ea mâini, nu uita, Petr Brok, și acum - acum nu-i mai scapi. Aici e părul tău, aici ți-e fața - la ea ne vom mai întoarce - iar aici, aici sunt mâinile tale, care te dau de gol pe fiecare locșor al corpului meu! Și mâinile pot cuprinde alte mâini...

XXXI.
Petr Brok minte.
„...Încă n-am chip...”
Muller îi amintește lui Petr de etajul 354.
„...Te aștept...”

Mâinile se găsesc și buzele se contopesc din nou. Prințesa șoptește:

— Cine ești, cine ești?

Brok tace și o sărută.

— Spune, tu ești zeul care mă apără?

— Eu sunt, răspunde Brok laș, căci se teme cumplit să nu-și piardă prada.

— Zeu, repetă prințesa, dar ce fel de zeu?

— Bun! scrie Brok pe buzele ei și se gândește că a găsit cuvântul potrivit.

— Știu că bun, se desprinde iar prințesa, dar, spune-mi, ești tânăr?

— Tânăr... răspunde Brok.

Nu știe cum, dar a sosit momentul hotărâtor! Acum o să-și dea seama, n-o să se mai poată ascunde... Și el presimte că va învinge, cu siguranță va învinge, o știe cu fiecare nerv din trupul său...

— Tânăr... repetă ea... și frumos?

— Nu știu, recunoaște Brok.

Degetele prințesei îi alunecă pe față. Descoperă mai întâi nasul, apoi gura, ochii... dar cum să recunoști tinerețea și frumusețea? Dac-ar fi fost oarbă, poate că ar fi știut să vadă cu palmele. Dar cum ochii ei nu-l văd, nici degetele nu sunt în stare să-i deseneze chipul.

— Vreau să te văd! Să te văd cu ochii! insistă ea. Arată-mi chipul tău!

— N-am încă chip. Am venit să discut cu Muller…

— Taci! Taci! șoptește cu spaimă prințesa și îi astupă gura cu buzele ei.

— De ce te temi, prințesă?

— De el! De el! Aude totul! Poate că ochiul lui de deasupra noastră e acum acoperit, dar urechile-i ascultă prin fiecare crăpătură!

— N-are decât să asculte! Mă aflu aici ca să te salvez, prințesă!

Tamara râde unei amintiri.

— Prima oară ai venit la mine în sala de catifea, tocmai când leșinam din cauza parfumului aceluia înnebunitor. Văd și acum aburii, îi aud cum șuieră prin țeava de zinc. Un foc de nesuportat luminează cu o lumină violetă mâinile ce se frâng, și măștile pe care s-a întipărit groaza morții, și căderea corpurilor…

Pe când mă prăbușeam, am simțit niște brațe cum mă prind și mă poartă către stele.

Erai tu…

Și a doua oară, când mă aflam lângă perete, mi-ai spus: „Nu-ți fie teamă! Nu întreba nimic! Sunt aici!” Ce s-a întâmplat cu cei care au rămas acolo?

— Au un cuptor mare, în care ard membrele, și inimile, și gurile, și ochii oamenilor, până când din ele nu mai rămâne decât o grămăjoară de cenușă. Cenușa e împrăștiată apoi în aer, aruncată în vânt de la unul din etajele Mullerdomului. Se spune că din oase fac pudră.

— Proasta de mine! Voiam să fug pe o stea... șoptește prințesa și strălucirea din ochi i se stinge brusc. Mai întâi

am crezut că ai venit de pe steaua Lebedei. De acolo primisem o epistolă secretă, când mai eram la tatăl meu, în Țara Moraviei… Dar steaua Lebedei nici nu există… nici constelația Piticilor nu există…

— E o înșelătorie! Întregul Mullerdom e o escrocherie cumplită, din beciuri și până la acoperiș, dacă are vreunul. Negustori de sclavi și incineratori de cadavre, de talie internațională…

— Atunci tu de unde ai venit?…

Iar îi atinge fața, îl mângâie, îi cercetează pielea și îi măsoară gura cu buzele ei.

Și Petr Brok simte dintr-o dată o rușine amară pentru minciuna lui. Se dă drept zeu ca să-i cucerească dragostea! Patima a dispărut de mult, n-a mai rămas decât recunoștința pentru fiecare atingere a buzelor.

— Nu sunt zeu, recunoaște umil, sunt un simplu muritor! Sunt un bărbat!

Prințesa îl mângâie pe păr:

— Nu-i oare mai bine să fii un bărbat tânăr decât un zeu bătrân? Dovedește-mi că ești tânăr! Măcar asta dovedește-mi-o! Ochii tăi sunt așezați pe fundul unor văi adânci și deasupra lor se ridică, țepos, sprâncenele, ca jepii deasupra prăpastiei. Ești hidos! Poate c-aș muri de groază, dacă te-aș vedea!

Și totuși, totuși! Ai maxilare colțuroase, puternice, nasul drept și tare. Iar fruntea ți-e bombată - câtă îndrăzneală, ce boltită e! Părul des și mătăsos - astea toate înseamnă tinerețe, tinerețe cu plete de haiduc fâlfâind în vânt!

Vreau să te văd!

Ceafa ta de taur îmi aprinde sângele! Umerii tăi de uriaș m-ar sufoca și cu toate astea nici nu-ți simt greutatea.

Dă-mi chipul tău!

Vreau ca trupul tău să-mi umple ochii!

Nu, nu ești om! Ți-ai luat doar înfățișarea de om, fiindcă mă îmbrățișezi și mă săruți cu buze omenești. Atunci de ce

nu te văd? Știu ce am de făcut! Găsesc eu niște ipsos și îți iau masca, fiindcă așa nu se poate iubi, nu…

— Așteaptă, prințesă! Mai ai puțină răbdare, mă vei vedea curând. După ce îmi voi îndeplini misiunea, voi redeveni om. Chiar în seara asta trebuie să mă duc în strada Alice Moor, la etajul 354, ușa 99. Am pierdut complet măsura timpului… Pentru mine nu mai există zi și noapte…

Când mi-a zis Muller,,azi”?

Mi se pare că a trecut mult, mult timp de la acest *azi* al lui! Poate că am și întârziat!

Spune-mi, fetiță mică, e zi sau e noapte?

Mai există oare altă lume în afara Mullerdomului?

Spune-mi - soarele mai există - spune-mi - luna poate străluci deasupra Mullerdomului?

30 de zile…

La ce etaj mă aflu acum? Cum îl voi găsi pe Muller?

Cum îl voi ucide?

În clipa aceea, de sus se aude un glas:

Petr Brok!
Etajul 354!
Ușa 99!
Te aștept!

Brok sare în sus. Privește spre tavan. Ochiul holbat al lui dumnezeu nu mai e acoperit de pojghița aceea tulbure și se cască spre el batjocoritor. Bineînțeles! Un milion de ochi, un milion de urechi sunt răspândite în cele o mie de etaje! Dar gura - ce, și gura lui ajunge până în iatacul prințesei?… Știe că mă aflu aici, lângă patul ei? Sau glasul îi răsună în clipa asta în cele o mie de etaje ale Mullerdomului?… Brok se cutremură:

— Auzi, prințesă? Mă cheamă! Cred că a sosit momentul! Tu rămâi aici!

— Vin cu tine!

Sare din pat și se îmbracă iute, cu mâini tremurânde.

— Nu, nu, rămâi aici! Când termin ce avem de vorbit, mă întorc la tine!

— Nu te mai întorci! Te va ucide! Un milion de șiretlicuri și de capcane te așteaptă la numărul 99!

— Îi cunosc eu șiretlicurile! Sala oglinzilor concave! Și în spatele lor, prăpastia! Voi discuta cu el - între oglinzile concave!

— Și cum ai să ajungi acolo? Cunoști măcar drumul până la etajul 354? Nu-l știi? Vezi ce neajutorat ești fără mine! Ce fel de zeu ești tu?... Tu, străniul, invizibilul meu iubit! Vino! Te duc eu la lift.

— Condu-mă, prințesă! Arată-mi drumul, până nu e prea târziu! Să-ți respecți cuvântul dat e o dovadă de putere!

Ies amândoi, ținându-se de mână.

XXXII.
Uși albe și negre.
Sala oglinzilor concave.
Semnale electrice.
Infinitul de filigran.
Minunata amețeală

Strada de sticlă se termină printr-un grilaj înalt până la tavan.

Pe o ușiță e scris:

LIFTUL CENTRAL

Prințesa o deschide apăsând pe butonul de deasupra literei

i

Intră într-un salonaș în formă de cub, ai cărui pereți, podea și plafon sunt capitonați în piele. Pe unul dintre pereți atârnă un tablou cu o mie de butoane albe.

— Astea sunt etajele. Fiecare buton - un etaj. Pe aici am fugit când mai credeam în stele...

Brok mângâie recunoscător mâna prințesei:

— Păi asta este pentru mine o descoperire nemaipomenită! În sfârșit, în sfârșit voi putea să parcurg întregul Mullerdom! Dar mai întâi să-mi țin cuvântul dat lui Muller!

Apasă pe butonul care poartă numărul 354. Salonașul nici nu se clintește. Doar acul de argint de sub sticlă coboară ca fulgerul la 354.

— Am ajuns, spune prințesa.

— Acum întoarce-te acasă! Să nu te vadă cineva la etajul acesta!

Se despart cu o scurtă îmbrățișare...

— Dacă nu mă întorc...

— Vin după tine!

Ușa se deschide și Petr Brok pășește într-un culoar alb, pustiu. E atât de lung și drept, încât pereții, tavanul și pardoseala se contopesc într-un singur punct, în depărtare.

De amândouă părțile - uși. Șiruri lucitoare de uși albe, cum vezi în aziluri sau spitale. Uși și iarăși uși. Toate la fel de palide, la fel de mari, la fel de misterioase, încremenite într-o muțenie îndărătnică, cu clanțele în afară, fără numere, fără inscripții...

Cum voi nimeri ușa mea?...

99!

Ca o pisică, Brok se apropie de prima ușă și apasă pe clanță.

Încuiată!

A doua!

Încuiată!...

Dumnezeule, unde-or duce toate?

Ce să fac cu ele?

Ce ascund în spatele lor?

Camere, care dau în alte camere?... Ce-o fi fost în capul lui Muller, când m-a convocat aici, în aleea asta de uși albe? Ce scop or avea? Cine trăiește în dosul lor? Căci nu se aude nimic și culoarul se întinde la nesfârșit, ca un mormânt... Cât timp mi-o lua să încerc toate clanțele?

Încuiat... încuiat... încuiat...

Da - și cu cât încerc mai multe uși, cu atât obosesc mai tare.

Brok merge la întâmplare în aceeași direcție. Undeva tot trebuie să ajungă. Aleargă înainte, dar punctul acela din capătul culoarului, în care se contopesc pereții, se depărtează de el cu aceeași viteză. Își dă iute seama că e neputincios în fața acestui dușman numit *multitudine*...

Dintr-o dată se oprește. O ușă neagră! Îi sare atât de brusc în ochi, încât încremenește. Printre mii de uși albe - una neagră!

Pe ea, scris în grabă și neglijent, cu cretă: 99.

Nimic mai mult.

În sfârșit, am ajuns!

Am ajuns? Probabil nu-i decât o nouă cursă! O capcană și tu, prostule, ai să cazi cu siguranță în ea! Acolo se află Ohisver Muller, bucățica de slănină pe care o cauți, și după ce-ai intrat... clac!

Da, toate astea le știu, e acolo și o trapă, dar uneori bucățica de slănină e mai puternică decât moartea, dacă o privești fix și cu stomacul gol. Numai că eu, domnule Muller, sunt un șoarece care se poate strecura, la nevoie, și printre gratiile cursei!

Brok privește prudent în jur. Nimeni. Apucă încet clanța. Ușa se întredeschide și Brok se strecoară ușurel înăuntru. Căci are de gând să exploreze camera înainte de a-l întâlni pe misteriosul Muller.

Se află într-o emisferă verzuie. Mai mult decât o emisferă! Parcă-i interiorul unui balon de sticlă, așezat pe pământ, fără o muchie și fără o cută.

Să fie o oglindă?

O imensă oglindă concavă, care-l aspiră pe Brok din toate părțile? Dar cum să verifice dacă e într-adevăr vorba despre o oglindă? Nimic din el nu se reflectă, în afară de măruntaiele goale! Brok se întoarce iute spre ușă și încremenește de groază: ușa a dispărut! S-a mistuit în acel ceva verzui.

Pipăie pereții cu palmele. Sunt turnați dintr-o singură bucată, pereții, plafonul și podeaua se contopesc într-o sferă omogenă! Și cu toate că Brok nu se vede pe sine însuși, e totuși un fel de oglindă! Interiorul șlefuit al sferei reflectă adâncimi abisale și le multiplică la infinit.

Acest infinit iluzoriu, ca din filigran, se termină jos, unde începe podeaua, care nu e la rândul ei decât o uriașă prăpastie verzuie ce reflectă și multiplică valurile îndepărtate ale cupolei, de un verde mai deschis.

Iar ușa, ușa a dispărut...

Dar pe unde vine lumina în acest glob închis și găunos? Nu văd nici o sursă - doar dacă oglinzile emană ele însele lumină... Oare lumina să provină din luciul lor?

Și ce anume aș vedea dacă n-aș fi invizibil?

Brok, paralizat de uimire, stă undeva în mijlocul globului uriaș... Ah, e ca un fel de amețeală nespus de plăcută, când nu știi dacă zbori sau cazi, când atârni în centrul vidului, acolo unde nu există direcție, unde-ți simți propriul echilibru, atras și respins în toate părțile lumii!

Petr Brok se clatină în această amețeală. Dar abia face un pas pe suprafața strălucitoare a oglinzii, că de jos, de sub piciorul lui, răsună șuieratul strident al unei sonerii electrice. Sare înapoi, dar soneria se face iar auzită de sub picior, de parcă ar fi apăsat pe un buton în perete... Brok înaintează în vârfuri pe oglinzile înșelătoare. Zadarnic însă! Fiecare dintre pașii săi declanșează o sonerie,

podeaua întreagă e acoperită de butoane ascunse. Fiecare locșor atins în treacăt trezește același timbru strident…

Brok mai sare un timp de pe un loc pe altul. Dar înțelege curând că e inutil, că a căzut în capcană, în capcana numărul 99, inventată pentru el de Ohisver Muller! Și n-are nimic de ce să se agațe, nu există un colțișor în care să se ascundă…

XXXIII.
Un milion de uriași…
O goană nebunească în sferă.
Un nimic capturat.
O mică fereastră în vârful cupolei.
„Mai trăiește?”
Ce trebuie ținut minte…

Și dintr-o dată o ușă se deschide. Nu una, nenumărate uși apar în pereții globului - una lângă alta, în șiruri lungi, cât vezi cu ochii. Și în fiecare dintre ele stă câte un uriaș, gol până la brâu, și cu o eșarfă roșie în jurul taliei. Seamănă toți între ei. Au un cap mic pe trupul păros, iar peste umărul gol le e aruncată o plasă. Un milion de uriași apar ca și cum ar ieși din adâncul mărilor.

Brok se repede spre una din uși, însoțit de țipătul strident al semnalului. Se lovește de suprafața concavă. Între timp, toate ușile dispar, uriașii pășesc în interiorul sferei și-și rotesc plasele deasupra capetelor. Mișcările lor sunt monstruos de deformate, chipurile li se pocesc și alungesc în șiruri interminabile. Un milion de plase se întind spre el din toate părțile. Urmează o goană nebună, în interiorul sferei. Brok fuge, alunecă, se ferește, sare, se lovește de pereți. Dar fiecare dintre pașii lui îl trădează dinaintea acestui infern de monștri deformați.

Și totuși, dacă faci abstracție de reflectările înșelătoare ale oglinzilor, nu e vorba decât de un singur om, dansând cu plasa lui cu tot într-un spațiu limitat. Numai că blestematele sonerii de sub picioarele lui Brok strigă neîndurător: Sunt aici! Sunt aici! Și uriașul își dirijează vânătoarea după sunetul lor. Plasa zboară deasupra capului lui Brok și omul se apropie din ce în ce mai mult. Nu mai există scăpare! Dar nu mă las eu cu una cu două… o lovitură în piept, una în obraz, un picior în burtă… piciorul îi e respins de corpul uriașului ca o minge de perete.

Epuizat de vânătoarea nebună, în cele din urmă se prăbușește în mijlocul oglinzilor. Plasa largă îl acoperă… Se strânge din ce în ce mai mult deasupra lui, funiile tari îl leagă fedeleș. Pleoapele i se închid sub presiunea frânghiilor. Și întunericul îi acoperă treptat ochii…

Mai are timp să vadă o ferestruică ce se deschide în vârful cupolei. În ea apare un chip. O față hidoasă, gălbejită, o bărbuță ruginie, terminată în două fuioare, două găuri negre în loc de nas, iar buza de jos, neagră și uscată, atârnă bleagă, de parcă ar fi putrezit.

— Mai trăiește? se aude un glas.

— Trăiește! suflă uriașul, ridicând capul și ștergându-și sudoarea de pe frunte.

Aceste două glasuri însă sună parcă din vechiul lui vis. Acum se apleacă deasupra lui doi oameni în halate galbene, mirosind dulceag a fenol. Unul dintre ei atinge cu pantoful mogâldeața cenușie și apoi, strâmbându-se de greață, îi ridică de pe față colțul mantalei.

— Trăiește! repetă un glas dezamăgit, nerăbdător.

Brok deschide cu greu pleoapele, ca să convingă pe cineva, pe cineva sănătos și puternic, că n-a murit încă!

Prin perdeaua de aer urât mirositor vede o luminiță galbenă. Atârnă între grinzile grele ce susțin această boltă a morții. Doi bărbați, respirând o sănătate glacială, așază ceva pe o targă. Apoi mâinile lor se întind, picioarele

pășesc în același ritm, un-doi, pe culoarul dintre paturile de scânduri. Pe măsură ce se îndepărtează, nu li se mai văd decât capetele…

Toate acestea sunt atât de surprinzătoare, absolut de neînțeles și totuși fantastic de simple! Ajunge să-ți acoperi fața cu colțul mantalei - și toate dispar, se sfârșesc. Colțul mantalei! Numai atât. Să nu uit asta!

XXXIV.
„…Se teme de un drac prins în plasă!” Cum a apărut Petr Brok sub lentilele orbului Orsag. „Ce nerușinare…” „Oare e frumos?”

Când se trezi, Petr Brok își dădu seama că e tot prins în plasă, dar că ochiurile acesteia au slăbit mult. Corpul lui, strâns ghem, se destinse. Se afla într-o bucătărie goală, din care mobilele fuseseră scoase. În colț, o sobă pe jumătate dărâmată. Pe pereți, pătrate albe, acolo unde fuseseră tablouri. În alt colț, o grămadă de vase de bucătărie.

În jurul lui, o mulțime de chipuri necunoscute. Cu ochii scoși din orbite, cu fețele contorsionate de curiozitate. Și totuși, între marginea plasei și genunchii celor mai apropiați dintre acei gură-cască sunt cam trei pași - distanță destul de mică pentru eroismul lor și destul de mare pentru lașitatea lor.

Evident, e o plasă ciudată! Nu e udă, cum ar fi de așteptat. Dacă nu prinzi pești, plasa n-o poți umple cu aer! S-ar dezumfla și ochiurile ei s-ar chirci într-o grămăjoară mică, fără formă. Plasa asta însă e bine întinsă, închide în ea un spațiu oval, un anume *nimic* cu o formă precisă.

Nimeni nu îndrăznește să atingă acest *nimic* care palpită, trăiește!

— Ia te uită ce viteji! Se tem de un drac prins în plasă!

O tânără în fustă scurtă, cu dungi, încearcă să avanseze.

— Lăsați-mă să mă apropii! Mie nu mi-e frică! Vreau să-l ating cu vârful degetului mic!

— Lăsați-o. Dacă nu-i ajunge ce vede, n-are decât să pună mâna! Și bancherul Salmon și-a sacrificat un deget!

— Asta-i bună, parcă trebuie să-l nimerească direct în beregată? Poate că nimerește în cu totul alt loc, hehehehe!

— Dar de mâna justițiară a zeului Muller oricum nu scapă! dă grav din cap un bătrânel, bărbos.

— A prins în plasă un zeu rău!

— Ce-o să facă cu el?

— Să-l înece!

— Să-l spânzure!

— Să-l sugrume!

— Voi vreți să-l sfătuiți pe atotștiutorul!

Cuvintele acestea le spune uriașul care-l capturase pe Brok. Pieptul lui ca o stâncă se umflă de mândrie. Își păzește cu gelozie prada și îi dă târcoale, gata să sară la cea mai mică mișcare.

Și iată că acum inelul pestriț se rupe brusc și, de la plasă la ușă, se deschide un drum.

În cameră au pătruns două persoane. Primul, un bărbat înalt, are fața frumoasă și netedă a bătrânilor înstăriți și bine conservați. Nasul lui ca de vultur și ochii albaștri, cruzi îl fac să pară un conducător de oști în civil. Toate privirile sunt îndreptate spre el, toate gurile șoptesc. Și în urma lui - nenorocire! - orbul Orsag, cel cu lentilele pe tâmple!

Cu un pas sigur, victorios, cel ce pare comandantul parcurge distanța până la plasă. Îi trage un picior cu atâta lipsă de respect, de parcă ar fi un balot cu rufe murdare. Îl întreabă pe Orsag:

— Cum arată?

Brok se cutremură.

E oare posibil ca orbul acesta să mă vadă? Eu însumi nu știu cum arăt! Ar putea să-mi spună cineva? Dumnezeule, ce frică mi-e de lentilele alea, care-mi pătrund până-n suflet! Mi-e frică, mi-e frică să le privesc!

Dar orbul Orsag răsucește deja rotițele dințate din spatele urechilor și-și potrivește lentilele. Uriașul păros rupe primul, nerăbdător, tăcerea încărcată de curiozitate, cu o întrebare ce atârnă parcă în aer:

— Ei, Orsag, dă-i drumul. Cum e îmbrăcat?

Orsag:

— Nu-i îmbrăcat deloc! E gol!

— Gol!!!

— Ooo…

Buzele ca niște inimioare ale cucoanelor se deschid, de groază, în formă de elipsă.

— Câtă nerușinare!

Una dintre ele, cu sânii pudrați ieșind dintr-un decolteu adânc, leșină.

Altele părăsesc încăperea.

Brok e nebun de bucurie!

Orbul nu-mi vede hainele! Ce fericire, ce fericire!… Am asupră-mi portofelul cu documente! Dacă Orsag îl vede, s-a zis cu el!…

Între timp, Orsag s-a apropiat de Brok și îl examinează cu atenție. Spune:

— E alb! Are ochi albi, buze albe, păr alb! Mi se pare că și sângele îi e alb!

Și, ca un negustor de cai, îi deschide gura și îi examinează dantura; apoi spune:

— Are treizeci de ani!

Doamnele încep să-și revină. Se apropie din ce în ce mai mult.

— E frumos? întreabă o brunetă cu ochi de țigancă și cu sfârcurile sânilor vopsiți în roșu.

— Cum puteți pune o asemenea întrebare, domnișoară Laura? V-am spus doar că e gol!

— Ei bine, de ce să ne gândim imediat la ce-i mai rău…

— Cum îndrăznești, contesă…

— Cred că-și ascunde goliciunea mai bine decât multe dintre noi!

— Dar e gol pușcă!

— Așa vi-l închipuiți dumneavoastră!

— Câtă imaginație!

— În lanțuri! răsună un glas în mijlocul acestor clopoței, ca și cum un lanț greu s-ar fi lovit de pardoseală. Vorbise comandantul, adresându-se uriașului păros. Ordinul e executat în câteva secunde.

XXXV.
Începe iar cu lampa galbenă.
Petr Brok se ține de cuvânt.
Noapte, planuri, fugă.
Un regat ce se destramă.
Cât timp există Mullerdomul, nu va fi fericire pe lume

Petr Brok zace pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, înlănțuit de mâini și de picioare în întunericul adânc. În prăpastia aceasta nu există zile, nici nopți. Doar din când în când, prin creier îi străfulgeră o luminiță galbenă, făcând să apară, tulbure, scheletul unui pod de casă…

Peștera aceasta, plină de glugi cenușii, face de mult parte din visurile lui. În ele Brok are și corp, corpul lui omenesc, vizibil și palpabil, acoperit de ulcerații urât mirositoare, în care colcăie insecte.

Din timp în timp se trezește din vis și-i mulțumește lui dumnezeu că nu are trup, că-i un simplu glas prins în plasă…

Această prăpastie fără timp și fără spațiu dispare brusc, într-un mod cu totul neașteptat. Apare o lumină albă și cu ea revine și spațiul, între cei patru pereți albi. Iar de sub lumină se aude un glas:

— Iubitul meu… iubitul meu, unde ești?

— Prințesa!

Ea e! Mâna i se odihnește încă pe întrerupător, dar ochii l-au și găsit.

E îmbrăcată toată în negru, ca atunci când a văzut-o pentru prima oară, lângă ghișeul „Cosmosului”.

— Prințesă!

Funiile cedează, corpul se destinde, bucuria animalică a mușchilor care se încordează și cântă.

— Vino!

Îl ia de mână și ies în vârful picioarelor.

Liftul central.

Coridoare întunecoase, scări moarte și din nou săli și alte săli…

Numai că în mâna prințesei luminează o steluță electrică, arătându-le, cu o singură rază, drumul.

— E noapte! șoptește Brok.

— Da, e noapte! Dar Muller o poate transforma în orice clipă în zi! Toți sorii adormiți de deasupra capetelor noastre i-ar aprinde, dacă ar afla că am fugit. De aceea trebuie să ieșim cât mai repede din Mullerdom!

— Din Mullerdom! Știi drumul? Ai putea să fugi de aici?

— Sigur că da, ciudatul, necunoscutul meu iubit! Ești mulțumit de mine? În timp ce pe tine, sărmane zeu, te-au prins în cursă, eu am alergat, am căutat, am pregătit…

Brok dă din cap:

— E cu neputință să ieși din Mullerdom! Și dacă se poate, de ce n-ai fugit de mult înapoi, în regatul tău?

— Singură n-aș fi putut. Dar m-am gândit la o înșelătorie strașnică! Știu unde locuiește lordul Humperlink, cel ce m-a răpit din cuibul meu natal… Te vei da drept Muller! Adică nu Muller, glasul lui! Îi vei porunci lui Humperlink să mă ducă înapoi de unde m-a luat… N-o să bănuiască nimic! Toate ordinele sunt transmise supușilor de către glasul lui Muller! Nimeni nu i-a văzut încă chipul!

— Om vedea! Om vedea…

Și prințesa, furată de viziunea minunată, îi șoptește mai departe:

— Acolo e un aeroport! O platformă atârnă în aer, ca o masă, sprijinită într-o parte de zidul Mullerdomului. Rândunelele de oțel se adună aici, atunci când aurul înflorește pentru Muller. Prin întunericul în care m-au adus, n-am văzut decât somnul mort, de oțel, al acestor corăbii înaripate. Printre ele am zărit o pasăre mică, albăstruie, cu două locuri! Tu și eu… Vom zbura în regatul nostru…

Ultimele cuvinte poartă parcă și ele aripi. Găsești în ele depărtarea și dulcele sfârșit al depărtării… Dar glasul de lângă ea răsună grav, de pe pământ:

— Nu pot! Nu am voie! Tu, prințesă, du-te, eu - rămân, până când…

— Atunci rămân,și eu! strigă prințesa.

— Și cum te voi ascunde, cum te voi feri de răzbunarea lui? În ce mă privește, eu mă pot piti și într-o rază de lumină. Sub privirea lui mă pot ascunde! Dar ce mă fac cu tine? Unde să ascund ochii tăi de ochii lui? Mâinile tale de ghearele lui?

— Știu eu mai bine ce mă amenință, iubitule. Am fugit de atâtea ori! Acum însă știu că fug pentru ultima dată. Intenționat mă lăsa să evadez, ca să mă prindă din nou, când jocul începea să-l plictisească… Râdea apoi de mine, prin spionii și agenții lui, care se aflau la capătul tuturor drumurilor mele. Azi, alături de tine, nu mă mai tem de monștrii lui! Doar de sorii lui mă tem, căci ne pândesc în

întuneric. Știu că azi e pentru ultima oară... Dar ce-ar însemna fuga fără tine? Colibriul albastru ne așteaptă - vino, răpește-mă!

Tata, ultimul rege din seminția bărbilor albe, plânge pe tronul său. N-are cui să-i lase moștenire regatul. Unica fiică i-a fost răpită de un vrăjitor, și la poalele turnului a răsărit primul trandafir sălbatic...

Parcul din jurul cetății e năpădit de bălării.

Ramurile platanilor împung în ziduri și fac să cadă tencuiala.

Zada a mușcat cu dinții ei din metereze.

Pe ferestre a pătruns liliacul, iar iedera se cațără în susul scării principale; pe cornișe înfloresc iarba-neagră și cimbrișorul.

Camera mea e năpădită de trandafiri sălbatici...

— Sărmana, trista mea Frumoasă din pădurea adormită! Greu îmi va fi să mă despart de tine. Nu pot pleca din Mullerdom... Iar tu, tu nu poți rămâne. Zboară acasă! Stai puțin! Spune-i bărbii albe a tatălui tău ce logodnic ciudat ți-ai găsit! Că va veni, într-o zi, să te ceară. Va fi o zi ca oricare alta. Nici tu n-ai să mă recunoști, fiindcă ai să mă... vezi! Nu știu încă ce se va petrece cu mine după ce-l voi ucide pe Ohisver Muller! Ceva se va împlini, ceva va dispărea, o lumină cumplită se va stinge! Ceva se va prăbuși... Acest colos absurd, imposibil, cu o mie de scorniri nebune care îmi apasă creierii! Se înalță deasupra întregii lumi ca o născocire demențială a unui diavol beat! Umbra-i neagră acoperă și regatul tău natal, care cade în ruină undeva, la capătul pământului.

În lume nu vor fi fericire și pace, atâta timp cât trăiește Muller și cât se înalță Mullerdomul!

Dar se va prăbuși!

Se va prăbuși, de la sine, în clipa în care va muri El!

Atunci în creierul meu se va face lumină și va răsări soarele.

Prințesa ascultă, dar buzele ei tac, înghițite de întuneric.

Toate camerele prin care trec seamănă între ele prin liniștea neagră ca de catifea. Multe lucruri ciudate se aflã aici, așezate alandala pe dale, pe parchete și pe covoare. Își pierd, în întuneric, numele și glasul. Plutesc pe fundul camerelor negre, colțuroase, viclene. Apar brusc în vârful razei ca prinse într-o undiță; o muche frântă, o formă descompusă, ceva amorf și gelatinos se strâmbă grotesc.

Picioarele se împiedică, alunecă, se scufundă. Trosnește ceva! Ceva plescăie! Ceva se lipește! Ceva trebuie ocolit, de departe…

— Ce lucruri oribile… șoptește Brok.

— Nu sunt lucruri, e sfârșitul lucrurilor, ruina lor…

— A căror lucruri?

— Urme de orgii. Așa arată „cerul” după plecarea locuitorilor lui. Să ne grăbim, să nu ne prindă armata de sclave care vine să curețe aceste grajduri cerești.

XXXVI.
Strada aeronauților.
Lordul Humperlink – pescărușul.
Soarele deasupra Mullerdomului.
Brok își ia rămas bun de la prințesă.
Scaunul de lângă ea a rămas gol…

Au rătăcit prin labirintul de străduțe înguste, al căror nume răsăreau din întuneric și se prelungeau în lumina palidă a lămpii prințesei. În cele din urmă, au ajuns într-un coridor cu inscripția:

STRADA AERONAUȚILOR

O ușiță de oțel, bătută cu ținte, purta pe ea numele exotice ale piloților Mullerdomului:

ARON KORKORAN
Cârmaciul „Lebedei plângătoare”

ACHIL NOBILES
Căpitan pe „Tâlharul”

DOUGLAS GULIVER
Parașutist

VĂNTUL NEGRU
Aeronautul Curții „Crucea Sudului”

Contele LUCIEN D’EAU
Avion cu trapă

REMUS MAJORESKU
Acrobat pe „Albatros” - *Mai iute ca sunetul!*

LORDUL HUMPERLINK
Pescărușul

— Am ajuns, șopti prințesa și-l opri pe Brok în fața ușii.

Era încuiată. Cheia nu se găsea în broasca prin care se vedea întunericul.

Făcură iute un plan. Prințesa merse în celălalt capăt al străzii și stinse steluța electrică. Brok își lipi buzele de gaura cheii și strigă în întuneric:

— *Lord Humperlink, Pescărușule! Pune imediat șaua pe Colibriul Albastru și pregătește-te de zbor!*

După care întinse urechea să asculte:

Nimic.

Ochiul:

Întuneric.

Brok repetă ordinul cu glas mai ridicat. De data asta, de după ușă se auzi un foșnet, care - după o clipă - dispăru.

Atunci, Brok strigă pentru a treia oară.

Și, ce să vezi! Foșnetul se transformă într-un lipăit de tălpi goale. Se aude o înjurătură în surdină.

Și deodată gaura cheii se luminează. Un bărbat ciufulit și în cămașă de noapte privește nedumerit în jur. Se repede la ușă și-o deschide iute. În mână are un revolver, iar în ochi suspiciune și dorința arzătoare de a nimici gura care strigase prin gaura cheii.

Numai că în fața ușii deschise se cască întunericul. Omul trece pragul și privește bănuitor în stânga și în dreapta. Brok profită de acest moment și se strecoară în dormitor. Sare pe masă, chiar sub lentila convexă.

Iar când lordul Humperlink revine în cameră, Brok îl cheamă iar.

De data asta glasul pare să vină din tavan:

— Lord Humperlink, Pescărușule! La capătul străzii Aeronauților te așteaptă o doamnă în negru! E prințesa Tamara, pe care la ordinul meu ai răpit-o din Imperiul Morav. Îți ordon s-o duci imediat acolo de unde ai luat-o! Asta e voința mea!

Lordul Humperlink ascultă ordinul în poziție de drepți, cu o groază solemnă întipărită pe față, cu mâinile lipite de corp și cu degetele răsfirate.

— Imediat, stăpâne! strigă supus și începe iute să se îmbrace.

Își pune un combinezon de piele, iar pe cap își așază o cască prevăzută cu niște ochelari mari. Aprinde apoi o torță și iese din cameră.

La capătul străzii îl așteaptă prințesa. În lumina sângerie a torței, silueta ei se desprinde din întuneric, neagră, tăcută, sprijinindu-se de zid.

— Urmați-mă! îi face lordul Humperlink semn cu torța.

Brok se ia după ei, tiptil.

Ajung la o poartă de fier. Pescărușul apropie torța de inelul negru ce atârnă din nările leului de oțel care o străjuiește. De îndată ce inelul se acoperă de funingine,

cele două canaturi ale porții se deschid larg, fără cel mai mic zgomot.

Lumina intensă a zilei năvălește triumfătoare în întuneric.

Globul uriaș al soarelui se scaldă în lacul albastru al cerului…

De necrezut!

În clipa aceea de orbire, Brok se teme că își va pierde vederea.

Soarele!

Real, viu, adevăratul soare!

Iar aici e noapte!

Se află pe un teren viran, înconjurat din trei părți de hangare de sticlă. Lordul Humperlink dispare în unul dintre ele.

Brok se apropie iute de prințesă.

— Adio, adio, adio!

Și negăsind alte cuvinte, o acoperă de sărutări: pe frunte, pe ochi, pe păr. Buzele - întredeschise, așteptându-l - le lasă pentru la urmă. Prințesa vrea să spună ceva, dar gura ei umedă, fierbinte îi aprinde sângele și n-o lasă să vorbească. O vede în fața oglinzii, dezbrăcându-se ca în fața apei unui bazin ce-i cuprinde încetul cu încetul goliciunea.

E din nou a lui pentru o clipă, frântă în îmbrățișare, cu capul dat pe spate, chinuită de iubire și zâmbind trist în acest moment solemn, sau globul arzător al soarelui.

— Vei veni? Sigur vei veni să mă iei?

— Voi veni! Sigur vin!

— Și cum te voi recunoaște? Spune-mi un cuvânt, un singur cuvânt pe care mi-l vei șopti când vei veni la noi… Repede, spune-mi-l repede! Ca să te recunosc…

În fața hangarului, avionul începe să huruie. Prințesa se înfioară în brațele lui.

— Spune, iubitule, ce-mi vei șopti, ce anume?

— Voi veni și-ți voi spune: *Petr Brok!*

Prințesa se smulge din îmbrățișare și privește cu ochii uimiți în gol.

— Petr Brok? Tu ești Petr Brok?…

— Eu sunt! Mă cunoști?

— Nu l-am văzut pe Petr Brok niciodată, dar am auzit…

— Ce-ai auzit? Grăbește-te! Pescărușul se îndreaptă spre noi!

— Știu că Petr Brok s-a numit cândva cu totul altfel… Era unicul fiu al regelui Andaluziei; a fugit de la tatăl său și s-a făcut tâlhar!

— Tâlhar?

— Da! Dar ce fel de tâlhar! Pătrundea în beciurile băncilor, fura comori păzite cu străjnicie și aurul îl împărțea săracilor. Un tâlhar care fura numai de la tâlhari.

— Nu știu… Nu știu nimic. Nu-mi amintesc de nimic.

— Cinci ani a fost poliția pe urmele lui și tot nu l-a prins! Apoi, când s-a plictisit de jocul acesta, s-a predat singur și a devenit detectiv. Detectiv și prinț! Da, acesta e Petr Brok!

Colibriul albastru de oțel se află deja în mijlocul terenului și huruie nerăbdător. Lordul Humperlink s-a și instalat în avion și-i face semn cu mâna.

— Adio, prințesă!

— Mai spune-mi o dată: tu ești Petr Brok?

— Eu sunt!

O ultimă îmbrățișare sub privirea uluită a lui Humperlink și prințesa se așază în corpul albastru al colibriului.

Locul de lângă ea a rămas gol…

XXXVII.
Sirenele de alarmă.
Brok sub mandat de arest.
Reședința lui Muller.

Brok se apropie de Muller. Mai întâi trebuie să faci o baie

Când din avionul cu prințesa nu se mai zări decât un punct negru pe orizontul albastru, Brok se întoarse în Mullerdom și închise încet ușa în urma lui. Voia să șteargă toate urmele care i-ar fi putut conduce pe cei ce-l hăituiau spre acest aeroport suspendat. Se gândea ca apoi să se odihnească și el un pic în dormitorul părăsit al lordului Humperlink, așteptând ca în Mullerdom să se crape de ziuă.

Dar când cele două canaturi ale ușii se închiseră în urma lui, se trezi din nou într-un întuneric de nepătruns. Ce rău îi părea că uitase să-i ceară prințesei palida lampă electrică ce-i luminase drumul din mâna ei. Bâjbâi în întuneric încolo și încoace, și îngheță!

Deasupra capului lui se stârnește deodată un șuierat strident, ca atunci când fluieri din două degete duse la gură. În același moment sirenele sună, de undeva, alarma. Coridorul răsare din întuneric sub un potop sălbatic de lumină.

De ambele părți se deschid uși și ferestre și în cadrul lor apar fețe adormite, cu ochii holbați.

— Ce s-a întâmplat?! Ce e?

Și, ca răspuns, din tavan răsună un glas bubuitor:

— *Petr Brok a fugit!*

— *Prindeți-l!*

Dintr-un coridor lateral, dă năvală un grup de indivizi pe jumătate dezbrăcați. Au pumnale, bâte, revolvere, plase, lassouri, măști de gaze. Globurile lăptoase din plafon le luminează chipurile buimace, pe care groaza urmăriților se amestecă cu extazul urmăritorilor.

Din câteva salturi, Brok se alătură acestei mulțimi de mascaradă, de parcă ar vrea să participe la propria-i urmărire. Îl interesează în primul rând să afle ce știu

despre dispariția lui și încotro se îndreaptă. Slavă domnului, despre fuga prințesei nu bănuiesc nimic.

După o goană îndelungată pe străduțe întortocheate, nimeresc într-o piață circulară, acoperită de un clopot de sticlă. Aici se înalță, în cerc, clădirile administrative ale acestui etaj, iar una dintre ele, un fel de primărie cu turlă, are zidurile tapisate cu tot felul de afișe și decrete.

Găsești acolo un vechi avertisment împotriva ciumei galbene, care bântuie la etajul 489 și o ordonanță de zidire a acestui etaj, până la moartea tuturor locuitorilor lui.

Alt decret anunță mobilizarea împotriva răscoalei sclavilor în etajele proletariatului.

Societatea CREMATORIU declară că arde fără dureri locuitorii bătrâni și bolnavi.

Cunoscutul COSMOS oferă aici avantaje deosebite și reduceri de preț pentru cei ce ar emigra de la acest etaj pe steaua L9.

FRĂȚIA ZEULUI MULLER anunță un serviciu divin extraordinar, în memoria preafericitei baroane Hortensie Muller.

Dar toți se îngrămădesc în fața unui afiș negru, pe care e scris cu litere roșii ca sângele.

MANDAT DE ARESTARE

Către toți locuitorii etajului 376!

Diavolul invizibil Petr Brok, care s-a ridicat împotriva Marelui nostru Stăpân, Ohisver Muller, și care a fost capturat aseară în sfera oglinzilor verzi, a evadat.

Din Ordin suprem se lansează un mandat de arestare împotriva lui!

Întrucât se presupune că-și va continua mișeliile, spre nemulțumirea populației pașnice a Mullerdomului, toți locuitorii etajului 376 sunt chemați să supravegheze cu grijă locuințele și străzile și să declare imediat la primăria din

departamentul 9 orice mișcare suspectă, care ar trăda prezența acestui provocator invizibil.

Oricine-l va captura pe acest diavol nevăzut, viu sau mort, drept recompensă va căpăta dreptul de ședere pe viață în Gedonia, 100.000 mulldori și 999 stele noi.

Semnat,
doctor Van Grrisss,
Guvernatorul etajului 376

Supozițiile lungi și nefondate care se făceau în fața acestei declarații începură să-l plictisească pe Brok. Dintr-o dată însă mulțimea amuți și toate privirile se îndreptară spre un bărbat care tocmai apăruse în poarta primăriei.

Brok îl recunoscu imediat. Era acel comandant în civil, cu ochi albaștri și cruzi, care-l lovise cu piciorul, pe când zăcea înfășurat în plasă.

Mulțimea se dădu la o parte. Comandantul coborî maiestuos scările, cu un dispreț ascuns pe buzele-i subțiri.

Fără escortă, se îndreptă nu se știe încotro. Brok se luă după el, cu gânduri de răzbunare.

Intrară în lift și comandantul apăsă pe butonul cu numărul 100! Când, după o clipă, acul se opri pe această cifră, ușa se deschise și Brok se trezi într-un parc minunat. Coroanele stufoase ale copacilor se întrețeseau, iar lampioanele grotești agățate în ele le luminau feeric formele fantastice, asemănătoare unor nori verzi. Brok îl urmă pe comandant de-a lungul unei alei maiestuoase, mărginite de palmieri și de trandafiri, de statui de alabastru și fântâni de opal. Trecură iute printr-o poartă formată din mii de arteziene colorate, țâșnind din două șiruri de gargui așezate față în față.

În zare, în mijlocul unui mic lac albastru, plutea o insulă încântătoare. Printre evantaiele palmierilor și ale ferigilor uriașe se înălța un palat, construit parcă din raze de soare. Deasupra lacului se arcuia un curcubeu în nouă culori, de fapt o punte ce unea insula cu pământul. Când pășiră pe

ea, arcul în culorile curcubeului emise un acord minor din nouă tonuri, ca un instrument muzical ciudat, cu nouă strune.

Intrară fără greutate în prima sală de așteptare. Singura ușă existentă ducea într-un fel de terme romane, unde comandantul, vrând-nevrând, trebui să se îmbăieze. Brok fu silit să vadă cum, sub mâinile sclavelor, pielea comandantului se înroșește pe spate, pe șale și pe pulpe. Uns cu balsamuri înmiresmate, pomădat și înveșmântat într-o togă romană, ajunse - în sfârșit - în cea de-a doua sală de așteptare.

Aici se aflau vreo cinci bărbați, toți spălați, ferchezuiți și mirosind a uleiuri parfumate. Își așteptau rândul, în togile lor albe și bătând nervoși cu sandalele în podea. Unii tremurau de încordare. Buzele lor șopteau într-una: Muller-Muller-Muller!

Printre ei, Brok îl zări pe bătrânul acela năpârlit, pe nume Schwarz, specialist în producerea gazului *Sio,* pe care-l întâlnise la hotelul *Eldorado,* dumnezeu știe când...

Comandantul se duse drept la o ușă ascunsă după o draperie rubinie. Pe ea era scris cu litere negre:

AUDIENȚE

Se uită batjocoritor și mai că le scoase limba celor cinci ce așteptau ba pălind de invidie, ba înroșindu-se de furie. Când pătrunseră apoi în sala de audiențe, Brok se cutremură...

În sfârșit!

În sfârșit, dezlegarea cumplitei enigme e la doi pași. Încă un pic și voi vedea - ce voi vedea?

Un om?

Cum arată oare capul în care a fost zămislit monstruosul Mullerdom?

În fine, oricum ar arăta - am să-l privesc drept în ochi!

XXXVIII.
Zeul Muller în original.
Baricade la etajul 490
„...Mă mai retrag cu 60 de etaje...”
Vítek din Vltkovice trăiește!
Bătrânul Schwarz și gazul său.
Noaptea, după ce adoarme dușmanul...

O cameră regală. Pe un tron purpuriu proiectat pe fondul negru al draperiilor grele, stă un bărbat. Obezitatea lui înfiorătoare e înveșmântată, impecabil, în negru. Un adevărat gentleman. Burta umflată i se revarsă în poală. Fața rotundă, netedă, exprimând o înțelepciune binevoitoare, se termină cu două șuvițe de barbă albă, marțială, tunsă după moda Patriarhului din Vechiul Testament. Ochii albaștri privesc, fără viață, drept înainte, de parcă n-ar avea pleoape.

E chiar originalul statuii turnate în aur, pe care Brok o văzuse pentru prima oară la Bursă. Și efigia din sanctuarul lui Muller era pictată, fără doar și poate, tot după acest model!

Deodată însă Brok își dă seama că nici chipul acesta nu e viu.

Nu-i decât o mască cu ochi de sticlă. Corpul e viu, se mișcă și respiră, dar cum arată fața de sub mască? De ce-și ascunde Muller adevăratul chip? E oare atât de hidos, încât nimeni n-ar putea suporta să-l vadă? Brok arde de dorința de a-i smulge masca și a-l privi drept în față, oricum ar arăta!

Dar atenție! Gura de pe tron începe să vorbească. Buzele se mișcă ușor, murmură parcă, dar cuvintele răsună tăios și autoritar.

— Mareșale Grant! Ce părere ai despre dispariția lui Petr Brok?

Mareșalul se târăște pe burtă, de la ușă spre tron. Abia când ajunge în fața lui se ridică și răspunde cu glas umil:

— O, stăpâne, paznicul Aokun a fost atacat la miezul nopții…

— Știu! bubuie glasul, paznicul Aokun e mort! Dar cine a îndrăznit?…

— O, stăpâne! Cred că sunt mai mulți diavoli invizibili, nu unul singur! Altfel cum am putea explica una ca asta?!

— Prin lenea paznicului! Și bătălia de pe scara 555 ai pierdut-o în mod rușinos, mareșale!

— O, stăpâne, geme Grant. Nu e vina mea! Tâlharii aceia au pătruns în taină cu zece etaje mai jos, și ne-au atacat pe la spate!

— Un bun conducător de oști își asigură și spatele, măgarule! Care e, după tine, situația în momentul de față?

— Trei linii înaintate ale frontului au fost încercuite de ei. A trebuit să străpungem frontul. Pierderile noastre sunt, cu toate astea, minime, 8 000 morți. 2 000 răniți, 15 000 prizonieri. Ne-am retras cu 60 de etaje mai jos. În zona 490 înaintarea e oprită de baricade construite în mare grabă.

— V-am văzut fuga rușinoasă, însoțită de tot felul de lașități. Ce pradă au luat?

— Neglijabilă, o, stăpâne! Depozitele anexă au fost evacuate la timp…

— Minți! urlă vocea. Am văzut hambare gemând de cereale, am văzut munți de conserve, am văzut frigorifere încărcate cu carne, am văzut beciuri pline ochi cu vin. Toate astea le-au căzut pradă lor! Îți dai seama, imbecilule, că s-ar putea ca în zece zile să n-am ce mânea? Încă nu știi ce gust are foamea? Ai să afli curând, în închisoare!

— O, stăpâne! strigă Grant și i se aruncă la picioare. Mai dă-mi cinzeci de mii de bărbați și jur să-i gonesc pe tâlharii aceia până la acoperiș! Am să capăt înapoi fiecare bob de secară, fiecare conservă! Am un plan strașnic! Ne

mai retragem cu șaizeci de etaje, ca armata lor să se infiltreze în întregul West-Wester, pe care-l vom inunda cu vin și cu rachiu. O sută de etaje în delir, gemând de cârciumi, baruri, prostituate și hoți, le vor paraliza entuziasmul și le vor măcina disciplina. Beciurile pline vor face în rândurile lor o operă de distrugere totală, căci printre ei domnește setea - începe să le lipsească apa… Prizonierii zic că au început să-și bea propria urină și sângele celor morți!

— Mareșale, începi să ai idei bune, când faci pe tine de frică! Nu uita însă că Vítek din Vítkovice trăiește încă. Nici unul din ticăloșii din West-Wester nu i-a venit până acum de hac. Tu vei face cunoștință cu foamea de îndată ce drumul spre închisoare va fi liber. Până atunci, ai grijă de burta ta, căptușește-o cu slănină… ca să ai mai pe urmă ce rumega! Și acum - afară!

Mareșalul, zdrobit, se retrage cu pasul generalilor înfrânți. În locul lui apare bătrânul Schwarz. Cade cu fața la pământ și sărută cracul stâng al pantalonilor lui Muller.

— Care ți-e dorința, o, stăpâne? începe el cu glas tremurat și sâsâit.

— După cum știu, tovarășii tăi de la *Eldorado* au dat greș. Hipnotizatorul Mac Doss nu s-a mai întors de la Vítek. Nici Čulkov cu *Kawai*-ul său n-a făcut mare brânză și e bucuros c-a scăpat cu viață. Meșterul Perker a căzut prizonier și, drept pedeapsă, a trebuit să bea din propria-i otravă. Mi-am amintit de tine, Schwarz, de fapt nu de tine, ci de gazul tău. Desigur, mai am în rezervă bacilii lui Orsag, dar acum am nevoie de domnul Orsag pentru alte chestii… Mai întâi să văd de ce ești tu în stare! Poți produce gazul în cantități mai mari?

— Eu umplu baloane mici, stăpâne, cât să ajungă ca să îmbătrânească un om. Nu-s decât un cârpaci, doamne, n-am mijloace… nimeni nu vrea de bunăvoie să îmbătrânească…

— Câți oameni ai putea contamina deodată, dacă ai produce *SIO* pe scară largă?

— Peste noapte, o, stăpâne, aș transforma întreg Mullerdomul într-un azil de bătrâni! spuse Schwarz sâsâit.

— Vreau să lansezi gazul tău la etajul 490, asupra armatei de sclavi. E vorba de aproximativ 20 000 de sclavi tineri. De cât timp ai nevoie ca să produci cantitatea de gaz necesară?

— 20 000 de bărbați? 18 000 galoane, 86 mulldori. Problema timpului nu se pune…

— Mâine?

— Mâine!

— Îți atrag atenția că sclavii au măști de gaze. Ne-au prădat depozitele și utilizează tot echipamentul nostru. Toate atacurile noastre cu gaze au eșuat.

— Nimic mai simplu! Armata se face că se retrage cu un etaj și lasă, în pozițiile abandonate, saci umpluți cu gaz. Noaptea, după ce adoarme dușmanul…

— Destul, meștere Schwarz! Te numesc adjutant general al mareșalului Gabler! Poți pleca!

Bătrânul mai sărută o dată piciorul stâng al lui Muller, după care se retrage cu spatele, țopăind cu pași mărunți și cu degetele răsfirate, în poziție de drepți, până se mistuie după draperie.

Vine rândul noului mareșal Gabler.

Are un craniu chel, trandafiriu, ca din sticlă. În primul moment, lui Brok i se pare că bila aceea trandafirie nu are chip, atât de perfect rotunjită e din toate părțile. Cele două urechiușe mici sunt lipite direct pe piele. Abia din față se vede că suprafața perfectă a bilei e deformată într-un loc, are ca un fel de defect, pe o întindere cât palma, pe care se îngrămădesc ieșituri și adâncituri cu o simetrie surprinzătoare și grotescă. Acest defect de pe bila trandafirie este fața noului mareșal Gabler.

— Mareșale! zice glasul. 80 000 de oameni îți așteaptă ordinele!

— O, stăpâne!

— Mâine dimineață va lua legătura cu tine adjutantul general Schwarz.

— O, stăpâne!

— Ia imediat liftul și du-te la etajul 490. Armata a pornit pe scara imperială încă de cu noapte, în zori va fi la fața locului! Restul ți-l va spune Schwarz!

— O, stăpâne!

— Afară!

XXXIX.
Iarăși Ačorgen.
Suflă un fulg alb de pe umărul lui Muller.
Orsag vine în ajutor.
Bătându-se, au căzut pe jos.
„Prindeți-l...”

Cum dispăru mareșalul Gabler, pe fondul negru al draperiei apăru chipul prințului Ačorgen.

Brok nu se miră prea tare.

Bănuia că Ačorgen a reușit să se elibereze singur și că s-a întors la stăpânul său. Dar asta înseamnă că Muller știe despre dispariția prințesei! De aceea Brok e foarte curios să audă ce discuție va urma între imobilul Muller și vicleanul său secretar. Poate că Muller își va scoate chiar și masca, să mai respire puțin - față de Ačorgen nu are, cu siguranță, de ce să se ascundă. Dar ce să vezi?! Ačorgen înconjoară tronul în tăcere. Se urcă apoi cu dezinvoltură pe scară, spre Muller, ridică brațul căzut al zeului și-l așază pe rezemătoarea tronului, suflă un puf alb pe umărul lui și-i netezește barba.

Brok e uluit. Cum adică, în sacul ăsta umflat nu se află nici osânză, nici sânge? Fața, evident, e din ipsos, dar

corpul întreg să nu fie decât o marionetă? Nici acesta să nu fie Muller? Atunci de ce i se închină toți lașii ăștia?

Unde este adevăratul Muller?

Poate că nici nu există!

Dar glasul?

Unde e gura?

Sau te pomenești c-o fi chiar Muller, lovit de dambla? Poate că tot corpul îi e paralizat și nu-i funcționează decât plămânii și inima?... Dar creierul? Dar gura?

Brok sare pe tron, ca să se convingă. Pune palma pe partea stângă a pieptului puternic bombat. Nici urmă de inimă. Își apropie urechea de zâmbetul acela larg. Nici o suflare!

Încă o încercare: cu un ac cu gămălie, îl înțeapă în burtă! Dacă-i viu, sare în sus!

Deodată - fâsss - mica rană de cauciuc scoate un fâsâit prelung.

Domnul Muller, pe tron, începe să slăbească văzând cu ochii. Burta i se încrețește, capul i se pleacă într-o parte, masca binevoitoare se lasă în jos, cu barbă cu tot, pe măsură ce corpul devine din ce în ce mai mic. În cele din urmă, manechinul se dezumflă de tot, transformându-se într-o biată grămăjoară neagră.

Prințul Ačorgen privește cu un fel de mirare ironică dispariția rapidă a falsului Muller. Dar deodată, ca trezit din vis, strigă speriat:

— E aici!

În clipa aceea, de sus, răsună un glas:

— Orsag!

Draperia din fundul camerei se dă la o parte și dintre faldurile negre apare orbul Orsag, cu mâinile la tâmple. Lentilele sclipesc ca ochii unei fiare. Cu siguranță că stă de mult acolo, gata să sară... E clar că Petr Brok era așteptat! Să nu fi fost toate astea decât o momeală, ca să-l prindă în cursă?

Brok își ține răsuflarea. Dar înainte de a putea sări, simte pe gât niște gheare ascuțite, arzătoare.

— Ajutooor! urlă Orsag și, drept răspuns, din tavan răsună un semnal strident.

Cineva strigă:

— Ačorgen!

Dar prințul nici nu se mișcă. Ia parte numai cu ochii la încăierarea sălbatică, pe viață și pe moarte. Ochi uimiți, neîncrezători, schimbându-și mereu culoarea în cercul de riduri pe care le desenează lașitatea.

Până atunci Brok și Orsag se luptaseră în picioare, când deodată se prăbușesc la pământ. Orsag și dușmanul său invizibil se rostogolesc de mai multe ori pe covorul gros. Încordându-și forțele, Brok reușește să-și elibereze gâtul din strânsoare, dar își pierde poziția avantajoasă. Se trezește la podea, sub apăsarea lui Orsag. Atacând disperat, ca să-și elibereze brațele, permite pentru a doua oară mâinilor turbate ale adversarului să-i cuprindă gâtul. Cu o ultimă încordare, își scoate brațele de sub genunchii dușmanului, și, printr-un efort sălbatic, îi smulge acestuia lentilele de la tâmple. Se aude un trosnet. Strânsoarea din jurul gâtului lui Brok cedează pe loc. Trupul lui Orsag se prăvălește peste el, neînsuflețit.

Brok sare în sus. E și timpul! Draperia se dă deoparte și pe fondul de catifea neagră apar vreo cincizeci de capete cu căști lucitoare.

Brok se năpustește ca fulgerul după o draperie rubinie, urmărit de un glas:

— Prindeți-l!

Puntea din culorile curcubeului răsună din nou sub pașii lui într-un acord disperat. Căștile mai lucesc printre palmieri și curcubeul lansează un strigăt de alarmă disonant.

Brok sare în lift și apasă pe butonul cu numărul 490.

XL.
Petr Brok vrea să-i salveze pe muncitorii lui Vítek.
„Băutura victoriei”
Lupta de pe scară.
Bătrânul Schwarz pe spinarea monstrului.

Da! În primul rând trebuie să salveze 20 000 de tineri revoluționari de fantoma înspăimântătoare a bătrâneții! Și Muller? Muller nu-mi mai scapă! Etajul 100! E destul să apăs pe butonul alb și palatul curcubeului e aici, împreună cu glasul ce locuiește în el.

Sus!

Numai că de data asta liftul e defect. Pereții scârțâie neplăcut, acul, pe cadran, se agită nebunește, iar podeaua începe să se clatine. Lui Brok i se învârtește capul.

Să fie oare din nou visul?

Într-o clipă neagră, amețitoare, liftul se transformă într-o targă ciudată, pe care zace... Petr Brok! Doi bărbați îl duc undeva, au halate albe și totul în jur e alb ca zăpada... Iar zăpada, încetul cu încetul, se topește, se înnegrește; e întuneric. Un întuneric fără gânduri, fără inimă, fără creier.

N-a durat decât o clipă! O scuturătură puternică - și Brok își revine în fire. Se deschide o ușă... Să fie deja etajul 490?

O mare întindere transformată în tabără militară. De ambele părți, șiruri lungi de corturi. Răsună strigăte, râsete și cântece. Pretutindeni mișună ostași cu căști transparente, terminate printr-un vârf lung. Uniformele sânt negre, iar din centurile roșii ies pumnale, cuțite și revolvere. Peste piept, cruciș, au curele de care grenadele atârnă ca niște fructe negre de un ram.

Unii sforăie în fața corturilor, alții beau „băutura victoriei”, alții joacă un joc ciudat, cu steluțe de aur pe care le așază în constelații fatale. Cu glasuri răgușite cântă fabuloasele acte de vitejie și victoriile fantastice ale comandantului Muller pe pământ, pe oceane și în stele.

Brok traversează câteva galerii și peste tot dă de aceeași imagine: corturi, cântece, șiraguri de grenade în jurul pieptului și cupe, ce trebuie să aprindă eroismul mercenarilor în negru.

Și deodată, de după un zid în ruină, apare scara principală. Arată altfel decât atunci când s-a trezit la un etaj oarecare, pe covorul roșu! Covorul a dispărut și treptele albe sunt stropite cu sânge negru. În bălțile de sânge închegat se usucă tampoane de vată și pansamente rupte. Pereții sunt găuriți și scrijeliți de gloanțe. O bucată din balustrada cu conuri de marmură a fost smulsă de explozia unei bombe. Globurile electrice de pe tavan sunt făcute zob. Câmpul de luptă e luminat de niște reflectoare uriașe.

În șuvoaiele largi de lumină, Brok vede o baricadă înaltă, ridicată de mântuială din saci, butoaie și lăzi sparte.

Domnește aici o mare agitație. În jurul unei mașini greoaie, burduhănoase, semănând cu o stropitoare antediluviană, se află o mulțime de mercenari. Unii trag din greu la pompe, alții țin niște saci și baloane la gura unei țevi metalice. Pe spinarea monstrului e cocoțat bătrânul Schwarz, care le dă ordine cu glasu-i sâsâit. Baloanele umplute sunt îndesate în butoaie și lăzi.

Brok înțelege pe dată. Schwarz produce aici, în mare, gazul său! Apoi îi va provoca pe sclavi să atace și se va retrage cu un etaj. Sclavii vor cuceri această teribilă baricadă și pe urmă…

Da, de aceea am venit!

Să-l avertizez pe Vítek din Vítkovice!

Să-l opresc cât nu e prea târziu!

Petr Brok escaladează baricade și urcă mai sus cu un etaj, unde se ridică - neagră - fortăreața sclavilor. E înălțată din traverse de fier, din plăci de oțel, din bucăți de granit, din roți grele și din postamentele cine știe căror mașini. Blocurile de fier și de piatră sunt legate printr-o zgură ruginită. Roțile pe jumătate topite și găurile din traverse demonstrează că baricada a și fost victima unor atacuri cu foc lichid și cu substanțe corozive.

Cum să treci prin acest superb conglomerat? Focul nu l-a putut pătrunde și eu - cu mâinile goale?... Unde mai pui că se înalță până la tavan!

Ia te uită! După un stâlp de fier, despicat în două de foc, e ascunsă o portiță. Se deschide... Dă într-un coridor ce trece pe sub platoșa de oțel.

Și așa se făcu că Brok ajunse, nevătămat, în tabăra sclavilor.

O întindere întunecată, luminată doar de lumina sângerie și pâlpâitoare a torțelor. N-au reflectoare - constată Brok cu regret - n-au nici măcar o lampă cât de mică... Dar pe scară se pregătește ceva. Torțele descriu cercuri mari, în jos și în sus, iar în lumina lor se zăresc petele purpurii ale fețelor oamenilor. Trupurile, înveșmântate în zdrențe, dispar, înghițite de întuneric.

Brok pătrunde cu greu prin haosul roirii torțelor. Vrea să vorbească cu Vítek din Vítkovice, dar unde să-l găsească? ...

Scările se termină, etajul se întinde în depărtare, sub dărâmăturile zidurilor. Ochii i se obișnuiesc încet cu pâlpâirea sângerie a torțelor din care pică smoală și care lasă în urmă rotocoale de fum.

XLI.
Prorocul numărul 794.
„...Apoi îl voi ucide pe Molochul însuși!”

Cartierul general.
Brok i se prezintă lui Vítek din Vítkovice.
„Amână atacul pe mâine...”

În spațiul pustiu de după zidul surpat, pe un morman de ruine, stă un bătrân, luminat din toate părțile de limbi de foc. Deasupra capului său, în tavan, se cască o gaură, de parcă diavolul tocmai și-ar fi luat pe acolo zborul. Bătrânul e orb și se ridică amenințător deasupra mulțimii de sclavi.

Brok tresare uimit. Este chiar veteranul orb cu numărul 794, cel la care ajunsese după goana zadarnică pe scară. În coroana sângerie a torțelor, pare ultimul apostol, care și-a adunat turma mânioasă în fundul unei catacombe.

— Zece ani am tot așteptat, spune emoționat, cu cuvinte înflăcărate, până când într-o zi... se deschide ușa... Un om n-ar fi putut veni pe acolo!

Era chiar El, Eliberatorul mult așteptat, Purtătorul luminii!

A venit să ne scoată din acest iad cu o mie de etaje!

Vai ție, Muller - de o mie de ori, vai ție!

Ora răzbunării a sosit!

Ridicați-vă împotrivă-i și aruncați jugul sclaviei!

Căci El a spus: Vă voi reda soarele, și dragostea, și dorințele, și visele!

Vă voi elibera din captivitatea Mullerdomului și vă voi trimite la casele voastre!

Și a mai spus: Acum mă duc jos! Voi lupta pentru voi acolo, ca voi, aici, să puteți lupta pentru mine!

Din mulțime se aude un glas:

— Dacă zeul ăsta al tău e chiar atât de puternic, de ce nu-l distruge el pe Muller, ca să putem intra în Gedonia fără vărsare de sânge?

Bătrânul strigă:

— Lașule! Nu a spus El oare: «- Scările vor fi luminate de torțe și tavanele etajelor vor plesni ca pereții tobelor străpunse de pumnal?»

Va urma atunci o vărsare de sânge cum n-a mai fost în stele!

Sângele dușmanului se va învolbura și va trece mugind peste zăgazurile baricadelor, se va rostogoli pe scări în cascade rubinii…

Dar iată că se aude un alt glas:

— Muller ne promite, după moarte, viața în stele. Ce ne promite noul tău zeu pentru lumea cealaltă?

Bătrânul ridică un deget spre tavanul prin a cărui gaură largă pătrunde întunericul.

— El a spus: «- Ce oare ar putea să vi se întâmple, mai rău sau mai bun, decât moartea? O moarte blândă, liniștită, fără vise, aidoma somnului unui copil orb!»

Cineva din mulțime protestează:

— De ce să ne gândim la moarte, când o s-o ducem foarte bine în Gedonia? Pe locuitorii îmbuibați ai cerurilor îi vom lua sclavi în locul nostru. Iar noi vom benchetui, bucurându-ne de acest rai pe pământ!

— Vai vouă! strigă prorocul, dacă vreți să faceți din burțile voastre zei!

Căci El a zis: «Pătrundeți în templele, în dormitoarele și în reflectoarele lor, izgoniți-i pe falșii proroci, pe negustori, pe sibariți, și mâinile voastre vor rămâne nepătate!»

Doborâți idolii Molochului, iar eu, pe urmă, îl voi distruge pe Molochul însuși!

Mulți plecară bombănind de lângă proroc și se alăturară altei mulțimi, căreia i se adresa un alt orb, vestind desfătările fără seamăn ce-i așteaptă pe meleagurile de paradis ale Gedoniei.

Brok, împreună cu câțiva fideli, rămase lângă bătrânul lui, ascultându-i cu mare interes prorocirile. Era uimit de câte născocise acest orb inteligent, de cum crease, din întâlnirea întâmplătoare cu el, o nouă religie, în sprijinul

lui Vítek din Vítkovice! La un moment dat vru să-și facă simțită prezența, pentru ca prorocul orb să fie crezut. Renunță însă imediat la această idee.

Avea o presimțire că și-ar rata misiunea, că e momentul să se întoarcă la etajul 100 și să-și termine opera.

Câteva tăblițe indicatoare cu săgeți îi arătară drumul spre șef. Cățărându-se pe scărițe urcă etajele, strecurându-se prin găurile din tavan. În cele din urmă, se opri în fața unei uși ce purta inscripția:

CARTIERUL GENERAL

Se strecură înăuntru odată cu un sol istovit, care tocmai sosise.

Vítek din Vítkovice ședea, împreună cu statul său major, la o masă de stejar, pe care era întinsă harta câmpului de luptă din Mullerdom.

Era un tânăr costeliv, cu părul negru ca smoala, ciufulit. Avea ochii cenușii, buzele palide, strânse puternic, nasul mare și trufaș și bărbia energică. Fuma țigară de la țigară și vârfurile degetelor îi erau galbene de nicotină.

— Vítek! spuse, gâfâind, solul - breșa n-a reușit!

Vítek nici nu clipi. Se aplecă peste harta care reprezenta planul etajului 490. Înfipse un steguleț negru într-unul din pătrățele. Mai erau înfipte trei…

Solul povestea cu sufletul la gură:

— Pe locul pe care l-ai însemnat, detașamentul de geniști a dat de nisip! Tot spațiul de sub podeaua acelei săli era plin de nisip și în el fuseseră îngropate mine. Una dintre ele, lovită cu târnăcopul, a explodat. Doi frați morți, cinci răniți.

Chipurile plecate deasupra hărții se întunecară.

— Blestemat etaj!

— E pentru a patra oară că se întâmplă.

— Pretutindeni nisip și iar nisip!

— Să fi reușit tâlharii ăia să îngroape în nisip tot etajul, de la podea la plafon?

— Se pare, zise Vítek, că i-am învățat să fie șmecheri! Au pus străji în toate camerele și, de îndată ce aud lovituri în tavan, dau imediat alarma și umplu camera cu nisip, mai înainte ca noi să ajungem în ea.

Sosi, în goană, un alt sol. Chipul lui Vítek se subție de încordare.

— Ei bine?

— Nisip! rosti, gâfâind, solul.

Vítek își mușcă buzele, până-i dădu sângele. Și pe hartă apăru un nou stegulet.

— Nu ne rămâne, spuse posomorât, decât să atacăm baricadele frontal! Chiar azi!

Arătă cu degetul o a doua hartă. Era o zonă lungă, reprezentând o secțiune verticală prin Mullerdom, de la temelii până la acoperiș. Breșele în plafon și liniile principale de pe scări erau marcate cu stegulețe negre.

Limbile generalilor, aplecați peste hărți, se dezlegară:

— O să fie tare greu!

— Și până la „Cosmos” mai sunt 98 de etaje!

— Nu avem apă de băut decât pentru 144 de ore!

— Și vin pentru 60 de ore!

— Apoi urmează rachiurile din West-Wester!...

— Prafuri pentru vise, pilule paradiziace și cocaină!

— Vai nouă!

— Numai aeronavele Cosmosului ne mai pot salva!

— Dar până la ele mai avem, frate, 98 de etaje!

— Brutus! se adresă Vítek unuia dintre generali, încă în noaptea asta vei da atacul împotriva baricadei numărul 9. Nici a doua fortăreață nu va fi mai solidă, căci *negrii* se pregătesc de ofensivă. Cinci mii de oameni să fie gata la un semnal al meu!

În clipa aceea însă vorbi Petr Brok.

— *Vítek din Vítkovice!*

Săriră cu toții în sus și se uitară, mirați, unul la celălalt.

Brok continuă:

— Amână-ți atacul pe mâine! Dacă ataci în noaptea asta, îți distrugi armata!

Vítek își reveni primul. Strigă:

— Al cui e glasul ăsta?

Și glasul se recomandă:

— Sunt Petr Brok!

— Nu cumva tu ești zeul pe care îl anunță prorocul numărul 794?

— Nu sunt zeu! Am venit numai să te previn, să nu ataci în noaptea asta!

— De ce?

— Nu întreba! Ascultă-mă și, mâine, vei vedea!

— Te cred și te voi asculta! Amân atacul…

Brok dispăru, lăsând în urma lui uimire și bucurie.

XLII.
Sacii se vor ridica.
Triunghiul purpuriu.
Plictiseala bătrânului Schwarz.
Înainte de a îmbătrâni…
Butonul 100.

Pretutindeni pe unde trece, sclavii răsculați se pregătesc de culcare. Scara principală e luminată de o singură torță. Brok se strecoară iute prin portița din baricada de fier. Din câteva sărituri e în fața frontului inamic. Îl traversează fără zgomot.

Doi oameni stau pe niște lăzi în strălucirea de aur a reflectoarelor. Unul dintre ei, un tinerel, privește dincolo de baricadă. Celălalt, cu fața plină de riduri, zâmbește sigur de el.

Este bătrânul Schwarz.

— Azi pot să doarmă liniștiți! spune sâsâit, dând din capul lui smochinit. Dacă întreprind ceva, răspundem în glumă, cu câteva salve. Ne facem că ne apărăm cu disperare, de parcă ne-am lăsa aici copiii. Vom fi, evident, „puși pe fugă” și ne vom ascunde cu un etaj mai jos. Între timp, ei vor mișuna pe aici ca păduchii.

— Dar dacă descoperă butoiașele cu gazul tău?… Ce ne facem atunci?

— Nu le descoperă ei, băiețaș, nu le descoperă… Butoiașele sunt umplute cu vin și sacii care plutesc în ele se ridică încet de jos în sus… Printre ele am amestecat și butoiașe normale, inofensive ca un prunc în scutece. Cele cu gaz sunt însemnate cu un triunghi roșu și se află, câte unul, în fiecare colț al sălii. La un semnal…

— Bine le-ai mai ticluit, unchiule! Dar dacă sclavii se culcă în altă parte, unde nu-s butoiașe de-ale tale…

— Nu se culcă, puiule, m-am gândit eu la toate… încă înainte ca tu să te fi născut. Se vor instala, ca și noi, în jurul scării! Vítek îi va ține în frâu, ca să nu chefuiască prin cârciumi și prin baruri… înțelegi, copil nevinovat ce ești?

— Și dacă se iau după noi cu liftul?

— Nu mai plânge, puștiulică - te dor cumva dințișorii?… De mult s-ar fi dus ei în Gedonia, să se recreeze, dacă mecanismul liftului ar fi în mâinile lui Vítek! Plictisitor mai ești, copilașule… a-a-a-a…

Deschise gura știrbă, într-un căscat lung și larg.

Exact de momentul acesta profită Brok. Apucă iute un tampon de vată și îl vârî în gura neagră.

Se ocupă apoi de „copilașul” cel curios. Până să-și revină din surpriză, se și trezi cu un pumn în tâmplă. Cu gura căscată, își pierdu cunoștința.

Între timp însă bătrânelul ramolit se pregătea, spre mirarea lui Brok, s-o șteargă. Îl apucă deci de un picior și îl trase înapoi. După care îl legă bine cu o frânghie lungă.

— Nu te teme, moșulică, șopti el în fața ochilor holbați ai lui Schwarz. Ție *Sio* nu-ți mai poate face nici un rău... Sau ți-e teamă că mai îmbătrânești cu o sută de ani?

Îl imobiliză apoi și pe tânăr cu o funie și un căluș. După ce isprăvi cu amândoi, se strecură tiptil spre corturi.

Tabăra dormea.

Pe cele câteva sentinele care mureau de plictiseală, Brok le reduse la tăcere iute și cu curaj. Recunoscu imediat butoaiele însemnate cu triunghiul roșu. În fundul lor se vedeau capetele unor tuburi de cauciuc, strâns legate cu sfoară. Brok le dezlegă repede.

Când dezumflă și ultima bășică de la ultimul butoi, i se făcu deodată negru în fața ochilor. În creier i se reflecta, insuportabil de dureros, un triunghi roșu. Simți cum leșină. Își reveni cu mare greutate.

Afară! Să ies de aici înainte de a îmbătrâni!

Pomi clătinându-se.

Încă trei pași... și liftul!

Încă un pas - și cad! Sări în lift în ultima clipă, cu triunghiul obtuz, dureros înfipt în creier.

Butonul numărul 100! 100! 100!

Brok se prăbuși...

XLIII.
Etajul 100.
„Te-ai lăsat dus de nas, pescărușule!”
Mai întâi să-l găsesc pe Muller.
Aceasta este garda personală a lui Ohisver Muller.
Biblioteca lui.

I se părea că zace pe un pat rece și că privește în tavan. E alb ca laptele, doar la mijloc se conturează un triunghi roșu. E un triunghi obtuz, insuportabil de roșu și-i apasă creierii cu o durere cumplită. De parcă triunghiul ar fi gol și cineva s-ar strădui să-i îndese în el craniul rotund. Oh, de n-ar fi triunghiul!... Ce frumos ar fi aici! Tavanul e alb ca zahărul, parcă-i și simți dulceața pe limbă și de el atârnă un bec alb, ca un boboc de nufăr adormit.

Dintr-o dată - un șoc puternic!

Ce s-a întâmplat?

Aha! Etajul 100!

Ușa liftului se deschide și Brok vede buchetul de palmieri și puntea sonoră, în culorile curcubeului.

E gata să pășească pe ea, dar se oprește la timp.

Nu se poate!

Puntea l-ar da de gol.

Muller și-ar da imediat seama că un nepoftit a pătruns în reședința lui. Doar nu-i un simplu pod, e o harfă la care trebuie să cânte fiecare musafir, cu pașii lui, sub ferestrele palatului lui Muller!...

Nu-i rămâne decât să aștepte până când va putea să-și unească pașii cu ai unui alt vizitator.

Nu are mult de așteptat. Poteca scrâșnește brusc sub niște pași și printre palmieri apare lordul Humperlink. Da, chiar el, Pescărușul! La asta se aștepta Brok cel mai puțin. Ce caută aici? Amintirea arzătoare a prințesei îi traversează creierul. Ce o fi cu ea?

Lordul Humperlink pășește cu hotărâre pe pod. La un pas în urma lui, în același ritm, merge Brok. Puntea vibrează trist și ultimele acorduri se sting încet, în momentul în care ajung în fața porții palatului.

Pescărușul se supune grăbit și cu desfătare ritualului premergător audienței. În cele din urmă, iată-l în fața tronului, în veșmântul alb al patricienilor romani.

Ohisver Muller, umflat la loc, zace din nou pe scaunul său, cu burta revărsată în poală și cu barba-i impunătoare, despicată sub zâmbetul blajin.

— O, stăpâne! strigă Humperlink, atingând covorul cu fruntea. Ordinul tău a fost executat!

— Ce ordin? răsună parcă din măruntaiele manechinului.

— Am dus-o pe prințesa Tamara înapoi, în țara Moraviei!

Brok răsuflă ușurat.

— Eu ți-am ordonat una ca asta? tună glasul.

— Am ascultat vocea ta, o stăpâne!

Pescărușul povestește pe scurt cum fusese chemat, cum - la început - nu crezuse nici el, cum țâșnise din cameră cu revolverul în mână și cum, apoi, se executase, când se convinsese că GLASUL vine din tavan.

— Te-ai lăsat dus de nas! urlă furios. Te-ai lăsat dus de nas într-un mod rușinos, Pescăruș cu urechi de măgar ce ești! Nu glasul meu, glasul diavolului l-ai ascultat! Du-te imediat înapoi! Pune întreaga flotă în stare de alarmă! Va fi la ordinele tale! Dar fără prințesă să nu te întorci. Șterge-o!

Lordul Humperlink dispare. În sală nu mai rămâne decât Brok. Înțelege că trebuie să acționeze repede, căci prințesa lui e în primejdie…

Să-și termine, să-și termine treaba!…

Mai întâi să-l găsească pe Muller!

Să scotocească palatul!

Să pătrundă în toate camerele, în toate firidele, să ciocănească toți pereții, podelele, tavanele…

Cu pași de pisică, se furișează spre draperia neagră care formează fundalul tronului. Când o dă la o parte, se lovește de un perete de sticlă, care împarte sala regală în două. Se strecoară printr-o ușă batantă în cea de-a doua jumătate a sălii. Ce mult se deosebește de jumătatea cealaltă, de ordinea ce domnea în jurul tronului.

Într-o dezordine sălbatică, indescriptibilă, în mijlocul lucrurilor aruncate care încotro, zărește trupurile a vreo

douăzeci de mercenari solizi, pe jumătate goi, cu fețe musculoase, rase, de legionari romani. Coifurile transparente, rezistente și armurile zac pe jos, printre saltelele de păr de cal pe care sforăie stăpânii lor.

Aceasta este garda personală a lui Ohisver Muller!

Petr Brok traversează încăperea în vârful picioarelor. Un coridor lung, îngust, scări în spirală și iar o ușă!

BIBLIOTECA

Patru pereți tapisați de la podea și până la tavan cu cotoare subțiri sau groase de cărți. Unele au grosimea trunchiurilor unor stejari seculari, astfel încât nici nu mai par a fi cărți.

Ia te uită - biblioteca lui Muller!

Asta înseamnă că Muller e pe undeva prin apropiere! Brok descifrează titlurile câtorva cărți care zac pe masă.

Imnuri și ode de slavă pentru nemuritorul Muller

Rugăciuni
către zeul suprem Muller

Cum a cucerit Ohisver Muller lumea
Istorie monumentală

Cuceririle lui Ohisver Muller în stele
ISTORIA COSMOSULUI

Cerul și iadul lui Ohisver Muller

CELE O MIE DE FEȚE ALE LUI
OHISVER MULLER

CUM A CONSTRUIT MULLERDOMUL

GEDONIA ȘI DESFĂTĂRILE EI

Despre iubirile lumești ale lui Ohisver Muller
Cum a iubit El lumea

OHISVER MULLER, ZEUL ȘI OMUL
FILOZOFIE

Brok înțelege că toată colecția uriașă de cărți de pe rafturi tratează numai despre această ființă de nepătruns. Cu cât se apropie mai mult de ea, cu atât îi crește curiozitatea. Cum arată oare? Cine este El?...

XLIV.
Despre tortura florilor.
Ohisver Muller se joacă într-o cameră de copil.
Trezoreria.
Măști din piele de om.
Și un urangutan!

Altă încăpere:

Vitrine de sticlă, iar în ele modele în argint de mașini și instrumente ciudate, a căror utilitate e greu de înțeles pentru Brok. Să fie instrumente de tortură, inventate și construite cu rafinament de maestru pentru chinuri inimaginabile? I se pare că formele unora dintre aceste mecanisme se potrivesc mai degrabă torturării animalelor, păsărilor și insectelor, decât oamenilor.

Pe masă, un buchet de liliac înnegrit, într-un vas cu un lichid galben, urât mirositor. Alături se află o carte în pergament:

DESPRE TORTURA FLORILOR

Autor: Ohisver Muller

Brok o deschide la întâmplare:

Cum se tortureazǎ un trandafir

Citește:

„Se ia un trandafir înflorit, din specia cu o sutǎ de petale și se detașeazǎ de tulpinǎ cu ajutorul focului. Flacǎra se ține lângǎ tijǎ pânǎ când floarea cade singurǎ. Tulpina se rǎzuie cu un ciob de sticlǎ pânǎ la periant, dupǎ care se pune într-un vas cu apǎ în clocot. Printr-un tub de sticlǎ se picurǎ în vas o soluție puternicǎ de acid sulfuric. Pe aromametrul conectat la floare puteți urmǎri cǎderea vertiginoasǎ a curbei parfumului. Dacǎ folosiți un aromafon, veți auzi gemetele slabe ale reginei torturate. Culoarea îi va pǎli, apoi se va înǎlbǎstri și trandafirul își va pierde petalele. Pistilul se taie…”

Așa aratǎ deci sufletul lui Ohisver Muller? Nebunie sau perversiune? Ia te uitǎ, în vasul acela se aflǎ un crin alb, contaminat cu o boalǎ care l-a acoperit de pete negre. O crizantemǎ se sufocǎ sub un clopot de sticlǎ, în aburi deși de nicotinǎ! Un bujor sângeriu, cu pistilul strǎpuns de un ac otrǎvit, este îmbibat cu alcool!

Sigur cǎ tortura florilor nu-i decât un joc inofensiv, demonstrând mai degrabǎ infantilismul unui cretin pervers! Dar instrumentele acestea filigranate, care lasǎ sǎ se bǎnuiascǎ scopul lor cumplit, nu sunt cumva modele pentru torturarea unor ființe vii?

Ieșind în goanǎ din acea încǎpere înfiorǎtoare, Brok înlemnește în pragul… unei camere de copil!

Ce contrast de necrezut! Atmosfera fermecǎtoare și intimǎ a viselor copilǎriei! Un pat cu plasǎ… Pe un covor vesel colorat, circuitul mare al unor șine, iar pe ele, un tren lung tocmai a oprit la o garǎ de tinichea. Uite un

tunel, un pod, uite macazurile. Ceva mai încolo, niște cuburi, din care cineva a început să ridice o biserică; va fi gata până seara... Iată și o lanternă magică roșie, cu o colecție de imagini pe sticlă. O tipografie-jucărie și, pe o bucată de hârtie, e tipărit, cu litere din ce în ce mai slabe: Ohisver Muller... Ohisver Muller... Ohisver Muller...

E oare cu putință ca acest tiran, acest inchizitor blestemat să aibă un fiu, pe care să-l cheme tot Ohisver? Sau să-și fi reconstruit aici, dintr-un sentimentalism imposibil de conceput în cazul lui, un sanctuar al copilăriei pierdute? El să fie cel care dă drumul trenului pe covor și care proiectează imaginile luminoase pe perete?

Atunci s-ar putea ca lângă camera de copil să fie o încăpere de zi, cu mașină de cusut și fotografii pe pereți, sau un dormitor, sau o bucătărie cu plită și cu un raft plin de vase albe.

Încăperea alăturată este însă roșie și complet goală. Doar în mijlocul ei, pe o masă rotundă, se află un vas de cristal umplut cu un lichid limpede în care plutește o inimă de om...

Camera următoare e albastră. Și iar un vas plin, în care sunt scufundați doi ochi albaștri ca bolta cerului.

Brok nu se mai miră de nimic.

Parcurge în goană cameră după cameră, până nimerește într-o încăpere urât mirositoare, în care aleargă, torc și miorlăie cam o sută de pisici negre. Din acest cuib de pisici trece într-o sală minunată, plină de comori fără seamăn.

Covoare de împărați și regi, cumpărate, furate și vândute pe ascuns, sceptre de aur, globuri imperiale, chivoți din catedrale, odăjdii de la Vatican, din sanctuarele budiste și din mănăstirea de pe vârf de stâncă a lui Dalai Lama.

Diamante cât oul de gâscă, montate în aur, servesc drept rame unor pânze dintre cele mai prețioase ale vechilor maeștri, aduse aici din galeriile celebre ale Europei ruinate.

Lingouri de platină, aur, soliu și radiu.

Grămezi de inele, grămezi de lanțuri, grămezi de coliere se înalță unele lângă altele.

Un butoi plin de ceasuri de aur.

O ladă cu cercei.

Un șir de sipete cu ducați din toate imperiile lumii.

În mijlocul sălii se cască un puț rotund, negru, împrejmuit de un grilaj. Ca să vadă cât e de adânc, Brok ia un lingou de aur și-i dă drumul în tenebre. După care începe să numere și ascultă: Nimic!

Observă atunci un întrerupător electric pe marginea prăpastiei. Îl întoarce și prăpastia se luminează până la fund. Înțelege: ce vede el e intrarea în uriașul puț de o sută de etaje, care formează baza Mullerdomului. Iar tot acest spațiu zidit nu e decât o imensă trezorerie, în care Muller își îngrămădește prada adunată din toate colțurile lumii.

Din trezorerie, Brok trece în garderobă.

Un eșafodaj de cuiere, pe mai multe etaje, pline de boarfe de tot felul. Uniforme superbe de generali, costume impecabile de agenți de bursă, rase de călugări și sutane de episcopi, tricouri vărgate de marinari, pălării largi de cowboy, jobene, șepci de apași, zdrențe peticite de cerșetori și lințolii albe de strigoi. Dar, ciudat lucru, toate sunt croite pe măsura unui om mărunt, pirpiriu, cu umeri înguști și picioare scurte. Umerii unora dintre haine sunt umflați, altele sunt prevăzute cu burți de vată. Ba găsești chiar și o haină cu cocoașă artificială.

În colț se înalță un desiș de bastoane, obișnuite sau ferecate în argint, bice, gârbaciuri, bastoane cu pumnale secrete, toiege de episcopi și cârje pentru infirmi. În dulapuri vezi lulele, ochelari, dinți falși, urechi și nasuri false, peruci. Membre de cauciuc, cu arc.

Dar cel mai cumplit e un șir de suporturi cu capete împăiate, acoperite cu măști omenești!

Sunt de fapt fețe adevărate, desprinse de pe craniu, cu barbă și cu sprâncene cu tot, și naturalizate. Măști

elastice, ca de cauciuc, dar dacă le fixezi pe față, te fac să pari cu totul alt om.

O varietate infinită de deghizări perfecte! În felul acesta, îți poți pune un chip mort de mult, așa cum îți pui pălăria. E clar că așa nici dracul nu te mai cunoaște, domnule Muller! Colinzi etajele sub înfățișarea unui general, a unui schilod, a unui jucător de bursă burduhănos, cu un lanț de aur încins peste burtă, sau sub chipul unui bufon cocoșat - dar tu, tu însuți cine ești de fapt?

Brok se oprește în pragul unei alte încăperi.

Într-o cușcă ruginită, deschisă, se ridică un trunchi de copac, care mai are doar câteva ramuri golașe, ca un schelet în descompunere. Și pe una dintre ele se balansează o maimuță hidoasă - un urangutan.

În primul moment, Brok se trage înapoi, crezând că maimuța l-a văzut.

Dar când apare în ușă, maimuța îi arată, într-un zâmbet larg, dantura ei puternică, ca porțelanul. După ce ezită un timp, Brok își recapătă curajul și se strecoară în vârful picioarelor pe sub dinții albi ce rânjesc la el.

În sfârșit, pune mâna pe mânerul ușii din celălalt capăt al camerei. O deschide încet, fără să facă cel mai mic zgomot. Durează nespus de mult până trece prin ea și o închide în urma lui la fel de încet.

XLV.
Mașina atotștiutoare.
Acesta este el!
Craniul pe care-l poți atinge cu mâna.
Glasurile bursei.

Privește apoi în jur.

Un aparat uriaș, monstruos de complicat, se ridică în semicerc, acoperind în întregime peretele opus al camerei. Petr Brok se cutremură! La prima vedere, această îngrămădire grotescă de spirale tremurătoare, de clopote, butoane, tuburi și cadrane fosforescente formează un ansamblu care te surprinde dureros, semănând mai curând cu un organism viu, cu măruntaiele unui robot universal, decât cu o mașină moartă…

Un șir nesfârșit de clape, asemănătoare claviaturii unui pian uriaș. Clapele sunt rotunde, de lungimi inegale și, datorită fragilității lor palide, te fac să te gândești la degetele cu unghii îngrijite ale unei tinere moarte.

Brok crede că se află în fața unei orgi gigantice, datorită infinității de tuburi care merg crescând în lungime și grosime. Un întreg șir de forme ciudate, care se repetă de o mie de ori, cu o regularitate înnebunitoare. O mie de clape, o mie de clopoței, o mie de becuri, o mie de ochi holbați, care - din când în când - lansează un fel de flăcări sticloase, ca niște semnale tainice emise de ochii de pisică.

În mijlocul acestui organism monstruos, semănând - prin simetria lui - cu altarul unui zeu cumplit, strălucește un disc alb, asemenea unei anafure uriașe sub vârful unei bizare cruci cu raze. Sub disc se află un megafon asemănător unui caliciu, șlefuit dintr-o materie prețioasă.

În fața acestui altar monstruos, cu spatele la Brok, se află cineva, așezat într-un fotoliu adânc. Brok nu vede decât un moț roșcovan, pâlpâind deasupra rezemătorii ca o flacără.

Își ține respirația.

Să fie Muller?

În fotoliu stă un individ pirpiriu, semănând cu o fetiță cu păr roșu. Nici capul nu i se zărește…

În vârful picioarelor, Brok face înconjurul fotoliului și vede un omuleț mărunt și uscățiv, cu un chip hidos, îmbrăcat într-un halat de casă, de culoarea brotăcelului. Obrajii căzuți formează de-o parte și de alta a gurii două

cute respingătoare. Buza de jos, răsfrântă, e neagră și uscată până la gingii. Un șuvoi de peri roșcați pornește de la bărbie și se despică în două meșe ce-i ajung până la genunchi.

Cât despre nas, se curbează ca ciocul do vultur, ca linia centripetă a cochiliei de melc. Are forța și tenacitatea unui arc. Arcul batjocurii, arcul urii, arcul răzbunării și al victoriei asupra lumii!

Ohisver Muller!

Iată-l!

Aschimodia asta uscată și gălbejită, îngropată de vie în fotoliu ca într-un sicriu deschis!

Urechi păroase, cu lobul înnegrit. Astea să fie urechile în fața cărora tremură și amuțesc toate gurile din Mullerdom?

Și aceste două puncte verzi, mucilaginoase și mișcătoare, deasupra cărora se închid cercurile concentrice ale zbârciturilor, să fie oare acei ochi atotvăzători, care privesc simultan totul în cele o mie de etaje și în sutele de mii de încăperi?

Acesta e deci craniul în care s-a zămislit visul monstruos al raiului și iadului pe pământ?... Se află aici, în fața mea, pot să-l ating cu mâna și l-aș putea nimici pe loc, călcând în picioare și visul, spărgând în mii de fărâme această uriașă absurditate.

Dar iată că lui Ohisver Muller îi vine să strănute, își duce mâna la nas și-l acoperă cu palma. Brok îl urmărește curios și vede cu uimire că nasul, acel nas magnific, îi rămâne în mână. În locul lui apare un năsuc fără rădăcină, nimic altceva decât două găuri într-o bilă minusculă, turtită în mijlocul feței. Și în clipa aceea îl recunoaște: e chipul care apăruse în ferestruica deschisă deasupra lui, atunci când leșinase în sala oglinzilor concave.

Nasul triumfal reapare la locul lui.

Dar ochii aceia verzi și vâscoși, care se țin parcă de riduri ca să nu se înece, de ce oare se uită fix la discul strălucitor?

Ce-o fi?

O oglindă?

Da, dar o oglindă ciudată! Are obișnuita profunzime de argint transparent, dar nu reflectă nimic din lucrurile prezente în cameră.

Oglinda e *goală*!

Un luciu argintiu și nimic mai mult...

Dintr-o dată însă acest luciu argintiu, de nepătruns, se apropie, se întunecă și Brok vede o foială încețoșată, ca atunci când privești un furnicar printr-o lupă prea groasă. Apoi, ca și cum lupa s-ar apropia, foiala devine neagră, capătă formă și contur.

Brok aproape că scoate un strigăt:

Bursa!

E, într-adevăr, bursa, văzută de sus.

Brok își amintește de ochiul de sticlă din tavan...

Vede Bursa, cu povara purtată de Atlasul transparent în mijloc, și cu furnicarul de jobene negre.

Iată că acum omulețul din fotoliu meșterește ceva la mașină cu degetele lui uscate.

Se aude un miorlăit jalnic, ca un strigăt de pisică în mijlocul unei înăbușitoare nopți de dragoste. Amuțește apoi și imediat potirul aflat în mijlocul altarului începe să vorbească.

Petr Brok își dă pe loc seama că ceea ce aude e vocea Bursei.

Nenumăratele șoapte misterioase, pașii mărunți și exclamațiile se contopesc într-un singur bulgăre în fierbere, deasupra căruia plutesc fracurile, chipurile și jobenele.

Mâna lui Muller atinge iar clapele. Bulgărul sonor se fărâmițează și din cacofonia de sunete se desprind două voci clare, colorate:

— A cumpărat?
— A pierdut!
— Vremuri grele!
— Mulldorul e în scădere.
— Cât?
— 25!
— Oh!
— Pssst!
Și alte două voci:
— Și-acum?
— 99!
— Și mâine?
— Ka-wai…
— Afurisit glas!
— A fugit!
— L-a ucis pe Orsag!
— I-a scos ochii!
— Cine?
— Glasul!
— Și Marele Muller?
— Psst!
Și iar prima pereche de glasuri:
— Albele scad…
— Prințesa a fugit!
— El a răpit-o…
— Care el?
— Glasul!
— Și stăpânul și binefăcătorul nostru?
— Mai termină cu lingușelile astea!
— Sfârșitul se apropie!
— Psst!
— De cine ți-e frică? Sosește cineva mai mare decât însuși Muller!
— COSMOS-ul e demascat!
— Zeul e demascat!
— La bursă, crahul…

— Atunci cine câștigă?
— Psst!
— Termină cu sâsâitul ăsta!
— Muller va cădea!
— Va cădea!
— Și cine va învinge?
— El!
— Glasul!

XLVI.
„Herr Erlebach!”
Cocoșatul are cuvântul.
„...Din cămilă, voi redeveni om!...”
„Arestați-l pe cocoșatul Čulkov!”
De parcă năpârlise o haită de câini.
„Moarte paraziților!”

Chiar în clipa aceea, Ohisver Muller se ridică leneș din fotoliu și atinge nepăsător claviatura, vrând să obțină un acord atât de cunoscut, încât s-a plictisit de mult de el. După care, cu un calm glacial, ordonă în caliciul de cristal:

— *Herr Erlebach!*

Discul argintiu îi arătă lui Petr Brok un chip palid ce se detașează pe fondul mozaicului alb-negru de fracuri și plastroane. Un chip descompus de o groază cumplită.

— *Herr Erlebach!*

Chipul se prosternează, brațele se ridică spre tavan.

— Iertare! Iertare! geme caliciul.

Dar Ohisver Muller spune cu un calm olimpian:

— Herr Erlebach! 95! 64! Oglinda roșie, ușa 7!

Discul se acoperă apoi de un fel de brumă alburie, după care totul redevine clar. Depărtarea argintie se apropie cu

viteza fulgerului și iată-ne din nou în hotelul-cârciumă ELDORADO!

Sub lampioanele lăptoase din cranii antediluviene, la masa de stejar, stă societatea aleasă a aventurierilor. Brok citise firmele pe care erau înscrise meseriile lor când colindase pe străduțele West-Westerului. Oare când fusese asta? Atâta timp să se fi scurs de atunci?

Dintre chipurile cunoscute îl vede pe cocoșatul Čulkov și pe Garpona, asasinul fără mâini. Dar iată-l și pe uriașul care-l prinsese pe Brok în plasă, și pe învinsul și umilitul general Grant, care pare că s-a adaptat de minune la noul mediu, prin haine, vorbă și purtare.

Cocoșatul are cuvântul:

— Ei bine, care dintre voi îl prinde? Tu, Garpona, ești în stare să-l ucizi cu picioarele goale? Sau tu, Secretare, îi dai să miroasă trandafirul lui Schwarz, îmbibat cu bătrânețe? Dar tu, Murnoha, ce ești capabil să-i faci cu tinctura ta sexuală? Știi câți ani are? Vrei să moară de dragoste pentru prințesa Tamara? Toți ați dat-o în bară cu gazele, prafurile și pilulele voastre! Care dintre voi îl prinde?

— Asta nu-i om!

— E un zeu!

— Poți prinde un zeu în plasă!

— Nu există decât un singur zeu și acesta e Muller!

— Atunci diavolul e mai puternic!

— Mai puternic decât Muller?

— Psst!

Ca la comandă, toți cei din jurul mesei își duc un deget la buze. Dar cocoșatul tună și fulgeră în continuare:

— Lașilor! Încă n-ați priceput care-i situația? Orice-ar fi, zeu, om, sau nimic, e mai mare și mai puternic decât Muller al nostru! Și tocmai de-aia trebuie să dăm cărțile pe față, cât mai e timp! Să trecem de partea celui mai tare! Jos Muller!

Ohisver Muller se ridică iar din fotoliu. Cântă câteva acorduri triste la claviatura lungă și-și apropie gura de caliciul de cristal:

— *Čulkov!*

Cei cinci oameni sar în sus, scaunele și paharele se răstoarnă. Părul li se ridică măciucă, chipurile li se schimonosesc de groază.

Numai Čulkov nu se scoală. Își trage doar puțin scaunul de lângă masă, cu zgomot. Apucă apoi paharul și îl aruncă în tavan. Chipurile încordate ale celor din jur îi urmăresc fiecare mișcare, cu o uimire pe jumătate tâmpă, pe jumătate batjocoritoare.

Petr Brok se așteaptă ca Muller să sară furios din fotoliu, fotoliul însuși să explodeze și glasul să-i șuiere ca un glonte aducător de moarte.

Dar nu se petrece nimic. Ca și cum omul din fotoliu n-are nici nervi, nici sânge în vene. Cu o voce monotonă, inumană, adormită parcă, mormăie în microfon:

— Čulkov! 95! 64! Oglinda roșie, ușa 7!

Brok urmărește cu aviditate, în discul miraculos, tremurul nesupus al chipului cocoșatului. Vede cum acesta lovește cu pumnul în masă și strigă cu îndărătnicie, spre tavan:

— Nu și nu, nu mă duc! Am făcut și-așa prea mult pentru tine, binefăcătorule! Pe mine să nu mai contezi! Te-am scăpat de bătrânul Galio și tu, părintele nostru, cum m-ai răsplătit? Cincizeci de mii de stele, sigur, un dar regesc, în fiecare seară mă uit la ele și rag de furie! Nici măcar în Gedonia nu mi-ai dat voie să mă duc, părinte ceresc. Mi-ai promis și nu te-ai ținut de cuvânt! Dar ajung eu acolo, ajung eu acolo fără ajutorul tău, ploșniță puturoasă ce ești, iar cele 50 000 de stele poți să-ți le bagi sub saltea, oricum mă pot uita la ele când am chef! Dă-le drept plată altor boi, diavol roșcovan ce ești, eu - de azi - voi redeveni din cămilă om!

Ura cocoșatului, brusc eliberată, continua probabil să se reverse spre tavan, dar Muller, cu o atingere, îi pune capăt, acoperind imaginea cocoșatului insolent cu o ceață tulbure.

Pe disc apare acum uniforma unui modest inspector de poliție. Muller dictează:

— Etajul 411, West-Wester, hotel Eldorado. Arestați-l pe Čulkov! Întemnițați-l în oglinzile roșii, 95, 64, 7!

Și uniforma de poliție se și mistuie în ceață. Ohisver Muller atinge din nou claviatura. Din orga de sticlă răsună strigăte prelungi, ca de copil; scâncete și guițături, de parcă cineva ar strânge de gât un sugar. Așa miorlăiau pisicile negre în sala aceea cu atmosferă irespirabilă, prin care Brok tocmai trecuse. Să fie vreo legătură între pisicile lascive și acest altar diavolesc?

Ia te uită!

Un șir de ochișori verzi, holbați aruncă sclipiri fosforescente din mașină, ca și cum o mie de pisici te-ar privi din întuneric…

Concertul pisicilor amuțește însă brusc și discul începe să se lumineze. Petr Brok vede o tabără. Pe suprafața discului, filmul se deplasează încet, arătând un câmp de bătaie văzut de sus. Iată baricada revoluționarilor, iată „țara nimănui” dintre liniile inamice; și acum iată fortăreața mercenarilor și tabăra adormită.

Chipul lui Muller devine brusc neliniștit. Căci gâtlejul de cristal vorbește acum într-o altă limbă, limbă în care explodează grenade, se înalță jeturi de smoală, în care pucioasa și bombele cad cu nemiluita. Pupila uriașă oglindește acum, până în cel mai mic amănunt, atacul disperat al sclavilor împotriva perfidei baricade. Zidul de lemn, ridicat din lăzi și butoaie, se acoperă cu florile albastre ale pucioasei. Smoala se agață de el cu gheare de foc. Flăcările șuierătoare evaporă apa în clocot, aruncată de furtunuri.

Dar, lucru ciudat, baricada pare moartă! Nimeni nu apare deasupra ei, printre flăcări, cu drapelul morții în mână! E ridicol cu cât elan nebunesc a fost cucerită această baricadă fără un singur apărător. Sclavii năvălesc înainte, orbiți de propria lor turbare. În focul și exploziile bombelor stă o fantomă neagră, încinsă cu un brâu roșu și cu o mie de capete care, de fapt… nu există!

Petr Brok urmărește, la fel de încordat ca și Muller, asaltul victorios asupra baricadei abandonate.

Ce surpriză!

O mulțime de bătrânei ramoliți stau chirciți prin colțuri, cu mâinile ridicate în sus. Iar tabăra cucerită prezintă tabloul lamentabil al energiei stinse, al gurilor supte, al bărbiilor proeminente și al spinărilor încovoiate.

O armată de capete chele, de guri știrbe, caraghios acoperite de zbârcituri, se târăște în genunchi în fața învingătorilor uluiți. Sub picioarele lor vezi șuvițe de păr - părul și bărbile căzute - de parcă o haită de câini ar fi năpârlit în acel loc. Ba chiar dinți de om, galbeni și înnegriți, acoperă ici-colo podeaua, ca niște semințe de balaur.

Iar din megafon răsună urale de bucurie și vaiete și strigăte, care pot fi captate și selectate prin acordarea unei spirale:

— El e! El e!

— Petr Brok!

— Detectivul!

— Zeul!

— Cel pe care ni-l vestea Prorocul!

— Noul nostru dumnezeu!

— A înfăptuit o minune!

— E cu noi!

— El!

— Zeu și detectiv!

— Liniște! Liniște!

Deasupra strigătelor care se sting se înalță un glas înaripat:

— Urmați-mă!

— Scara e liberă!

Și iar strigăte:

— Victorie!

— Înainte!

— Moarte paraziților!

XLVII.
Generalul Ox.
„...Capcană pentru capcană!”
Muller îi propune lui Petr Brok să fie zeu.
„Ăsta e răspunsul meu!”
Brok sub claviatură

Abia atunci sare Ohisver Muller din fotoliu. Lovește cu toate degetele în clape, undeva, chiar la marginea claviaturii.

Pupilele verzi sclipesc de câteva ori și simfonia sălbatică a pisicilor străpunge urechile lui Brok. În clipa aceea, pe disc apare o altă tabără, cu o oaste tânără și veselă.

Brok înțelege.

Ohisver Muller vrea să cheme armata de rezervă. Vrea să astupe breșa și să stăvilească înaintarea victorioasă a sclavilor!

A venit deci momentul ca Brok să zădărnicească planul lui Muller. Acum a văzut și a auzit tot ce era nevoie. A descoperit secretul omniscienței lui Muller și nu-i mai rămâne decât…

Ohisver Muller își lipește buzele de caliciu, gata să dea ordine armatei care așteaptă. În clipa aceea însă Petr Brok îl înhață de barbă și-l trage înapoi.

Aschimodia încearcă să-i prindă mâna și scoate un strigăt atât de sălbatic, încât Brok - speriat - îi dă drumul. Piticul roșcovan începe să țopăie nebunește prin cameră și e în această țopăială spasmodică ceva atât de înspăimântător, de inuman și de monstruos, încât Brok se cutremură de o groază necunoscută încă. Îi urmărește cu încordare salturile și, când Muller se apropie de mașină, Brok își scoate pumnalul.

— Înapoi! strigă el. Nu te apropia de mașină sau ești mort!

— Mort! hohotește Muller, dacă mă atingi, pieri odată cu mine! întregul Mullerdom se va prăbuși!

Se repede cu amândouă mâinile pe clape, de parcă ar vrea să cheme tot iadul în ajutor!

Petr Brok lasă să-i cadă pumnalul, fascinat de noua imagine care apăruse pe disc. E armata sclavilor, coborând în mare goană scara. Peste fețele frenetice, îmbătate de victoria neașteptat de ușoară, fâlfâie un drapel stropit cu sânge, ca un trup omenesc ciuruit de mii de gloanțe.

Din etaj în etaj, această avalanșă pestriță de sclavi în zdrențe peticite se revarsă fără oprire, fără să întâlnească vreun obstacol în cale. Și toată această revărsare nestăvilită se petrece, pe ecran, într-o liniște de moarte, căci megafonul tace.

Muller privește câteva clipe discul, cu ochii holbați, după care, înjurând ca un diavol, întrerupe filmul. Și pe ecran se aude iar zăngănitul vesel, fără griji al taberei aflate la adăpost.

Degetele lui Muller se reped febril spre clape. Strigă:

— *Generale Ox*!

Dar Brok intervine la timp și, cu un gest nemilos, aproape smulgându-i barba, îl îndepărtează de microfon. Îl apucă iute ca fulgerul de-un capăt al bărbii, pe care îl trece pe după rezemătoarea pentru braț a fotoliului și îl leagă cu celălalt capăt într-un nod zdravăn, marinăresc.

Ohisver Muller se zbate turbat, dar în zadar. E ca o lăcustă hidoasă, căreia i-ai prins antenele. Încercările lui de a se elibera din această capcană umilitoare seamănă cu ale unui nebun furios, lucru care îl înspăimântă pe Brok. Se uită la omulețul acela, cum încearcă să desfacă nodul cu dinții, cum trage de șuvițele roșcovane și cum, în cele din urmă, ar vrea să-și smulgă barba, cu piele cu tot.

Reușește într-un târziu să rupă o șuviță chiar lângă nod.

Se îndreaptă din șale și, spre mirarea lui Brok, acum e calm și ascultător, ca un copil după ce a mâncat bătaie.

Între timp Brok s-a așezat confortabil în fotoliul lui Muller, picior peste picior, și, privindu-l cu coada ochiului, îi spune:

— Ei bine, domnule Muller, ochi pentru ochi, capcană pentru capcană! N-ai venit la întâlnirea de la No. 99, așa că a trebuit să vin eu la tine, ca să putem, în fine, sta de vorbă.

E greu de ghicit ce exprimă în momentul acela chipul lui Ohisver Muller, în afara urâțeniei de pigmeu. Dar degetele sale, ieșind din mâneca largă ca niște stamine uscate dintr-un clopot de floare ofilit, îi fac semn lui Brok.

— Așază-te, Petr Brok!

— M-am așezat de mult! zâmbește Brok. Ai ceva să-mi spui?

— Petr Brok! Îți recunosc și forța și puterea pe care ți le dau faptul că ești invizibil. Fie că ești om sau orice altceva, ești de neînvins, la fel ca și mine. Ei bine, Petr Brok, Ohisver Muller îți întinde mâna. Să facem pace! Îți ofer prietenia mea. Evident, în anumite condiții, pe care le vom întări amândoi prin jurământ. Tu ai secretul tău, cum îl am și eu pe al meu. Taina mea e Mullerdomul. Știu cum ai rătăcit prin el! Ți-am urmărit fiecare pas, pe toate coridoarele și etajele imperiului meu. Sunt sigur că nu ești zeu. Te-am prins în plasa uriașului Mastič. Nu așa se comportă zeii, zeii nu fug, zeii nu se ascund… Deci nu ești zeu, dar eu te pot face!

Petr Brok, ascultă-mă! Îți ofer zeificarea în Mullerdom! Voi face din tine dumnezeul lumii mele! Eu voi fi stăpânul, iar tu dumnezeul! Împart cu tine tot ce am. Îți dau jumătate din comorile mele! Și dacă-mi vei fi zeu credincios, voi realiza și mai mult. Mână în mână, vom continua construcția Mullerdomului, mereu mai sus… la infinit, îl vom ridica până în ceruri, în pofida tuturor!

Muller întinde mâna spre fotoliu.

— Vrei?

Brok îi scuipă în palmă:

— Iată răspunsul meu!

Ohisver Muller își șterge palma de halatul verde și zice, cu un calm prevestitor de rele:

— Fii atent, Petr Brok! Știu cum te-ai trezit pe scară. Am ascultat discuția ta cu numărul 794! Știu mai multe decât ți-am spus! Dacă tu cunoști taina COSMOS-ului, eu cunosc taina viselor tale! Nu ești zeu, ești un coșmar oribil, scârbos, pe care tu însuți îl socoți realitate! Ei, Petr Brok, mai ai curajul să-l înfrunți pe Ohisver Muller? Dacă taci, voi tăcea și eu… Uite!

Ohisver Muller îi arătă palma mâinii stângi.

Lui Brok, de groază, i se face negru în fața ochilor.

Vede triunghiul roșu…

Închide iute ochii, dar e prea târziu… Triunghiul îi pătrunde în creier și colțurile lui ascuțite îi străpung țeasta și tâmplele.

Își mai revine pentru câteva clipe. Îl vede pe Muller, așezat din nou în fotoliu, cum strigă cu o voce însetată de răzbunare în microfonul de cristal: „Generale Ox! Generale Ox!”

Brok strânge pumnul și simte mânerul fierbinte al pumnalului. Mai simte că mâna lui mai are un rest de energie, care nu va ține însă decât o secundă!

Face o mișcare scurtă, în sus și în jos. Oțelul străpunge spatele lui Muller și se oprește drept în inimă.

Undeva, departe, la o adâncime imensă parcă, se aude un zgomot teribil, asurzitor, ca și cum Luna, ieșind de pe orbită, s-ar fi ciocnit cu Pământul. Pereții, podeaua și tavanul încep să se surpe într-o parte, cu un trosnet infernal. Obiectele alunecă de pe podea pe perete. Altarul se prăvălește peste Brok. Claviatura de fier îi zdrobește țeasta.

O durere scurtă care dispare imediat, transformându-se în nimic. Un nimic fără culoare, fără formă, fără spirit...

XLVIII.
Triunghiul roșu a rămas pe tavan.
„Să fii sănătos!”
Visul cu o mie de etaje.

Nimeni nu știe cât a durat moartea lui Petr Brok, sub clapele de oțel ale orgii răsturnate a lui Ohisver Muller. Dar omul fără nume care se trezise pe scară, la începutul acestei povestiri, deschide deodată ochii și vede un tavan minunat, alb ca aripile îngerilor, atât de alb, încât strălucește parcă.

Și în mijlocul acestui tavan miraculos de alb - un triunghi roșu! Omul se sperie și închide iute pleoapele. Dar, spre mirarea lui, triunghiul rămâne pe tavan și nu-i provoacă nici o durere, nu-l înțeapă, nu-l apasă. Încet, timid, omul îl privește din nou printre gene. Triunghiul e într-adevăr pictat pe tavan și nu-i poate face nici un rău. Dimpotrivă. E așa de bine să-l cuprinzi cu ochii și să visezi la simplitatea lui severă și perfectă.

Aude apoi un glas.

— Uitați-vă! Se trezește!

Se întoarce surprins.

Încremenește.

Vede chipuri omenești, chipuri adevărate, vii, din carne și sânge, cu buze mobile, cu pleoape care se zbat și cu zâmbete frățești.

Lentilele astea de pe nas, barba asta căruntă, de o mie de ori mângâiată, sunt probabil ale unui medic, dar mai sunt aici și zâmbete tinere, curate și netede, încadrate de capeline albe.

Sunt surori de caritate, căci au câte o cruce roșie pe piept. Nenumărate, nenumărate chipuri fermecătoare înconjoară patul bolnavului.

Omul în alb cu bărbuță cenușie se apleacă peste pat și îi ia pulsul.

— S-a făcut bine! spune. Orice-am zice, vrem nu vrem, credem sau nu, s-a însănătoșit! Nu cred în minuni, dar chestia asta nu pot s-o înțeleg…

— Unde mă aflu? murmură cu teamă omul, amintindu-și de visul său cu o mie de etaje.

Doctorul se strâmbă:

— Pe lume!… De fapt ar trebui să zaci sub var, în groapa bolnavilor de tifos a taberei militare Tockoje.

Îl apucă de ureche și-l zgâlțâie.

— Să fii sănătos! Azi o să beau în cinstea ta un pahar în plus și pe urmă o să mă culc liniștit… Știi, drace, că de trei zile delirezi? Te-au adus aici din baraca morții. Bâiguiai tot felul de absurdități, te certai, săreai din pat; a trebuit să te legăm cu o curea… În tot timpul ăsta ne-a fost imposibil să te trezim. Un fel de tifos letargic, naiba știe… Spune-mi, băiete, ce visai? Cine era Ohisver Muller ăla, care te chinuia într-așa un hal?

Bolnavul, emoționat peste măsură, nici nu asculta ce-i spune barba aceea vorbăreață a doctorului cărunt. Într-o străfulgerare își aminti cine e, își aminti trecutul său, numele, locul lui în lume, pe care-l va ocupa din nou atunci când se va întoarce acasă, din captivitate. Totul îi apăru dintr-o dată atât de clar și de apropiat, ca lumina zilei.

Abia numele lui Ohisver Muller îi aminti de coșmarul monstruos.

Pe jumătate mirat, pe jumătate surâzând, răspunse:

— Am visat că rătăcesc printr-o casă cu o mie de etaje. Iar Ohisver Muller… era stăpânul ei.

CUPRINS

versiune eBook: [v1.0] hunyade

Redactor: ANA MARIA BOARIU
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

Apărut: 1976. Bun de tipar: 22. VIII. 1976. Comanda nr. 1 416.
Coli de tipar: 7,0. Hârtia: tipar înalt B 60 g/m^2. Format:
32/70X100. Tiraj: 64 700+90 expl. broșate.
C.Z. *pentru biblioteci: 885-31=590.*

Tiparul executat sub comanda nr. 262/1976, la
Întreprinderea poligrafică „Crișana”, Oradea,
str. Moscovei nr. 5.
Republica Socialistă România

